

4
71

FLACĂRA

ANUL XX
NR. 816
23 IANUARIE 1971

◀ Constanța se îmbogățește cu un nou hotel. Va fi cel mai mare și mai luxos hotel al primului nostru port maritim. Este vorba de vechiul «Palace», construit în 1917, dar deteriorat în timpul ultimului război. Renovat și amenajat în 1970 după ultimele cerințe ale confortului, hotelul va fi dat în folosință în primul trimestru al acestui an. Va avea 241 camere cu 376 locuri, un restaurant cu 170 de locuri, săli de recepție etc. O bună parte o camerelor au vederea spre mare.

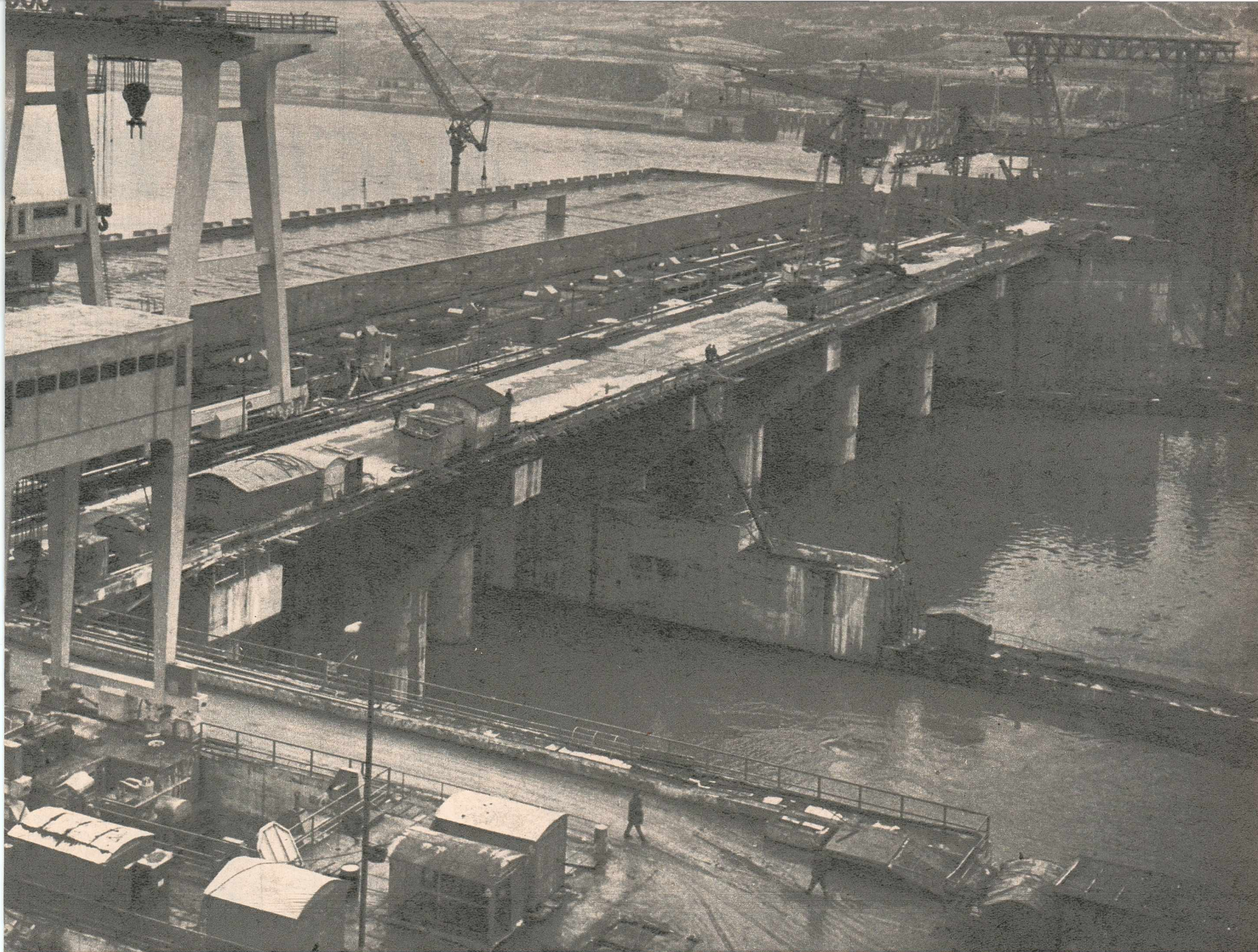
▶ Carpații, iarna... Iată o asociație de cuvinte ce spune totul: concediu, schi la altitudine, cetină înveșmântată sărbătorește în zăpadă strălucitoare, itinerare temerare cu punct terminus la vreo cabană abia zărită din imensitatea albă, cu acea odihnă binecuvîntată, agrementată de ne-lipsitul ceai cu rom, discuții, glume, transistor în fortissimo. Imaginea tonică a acestor tineri se vrea o invitație la iminente expediții montane hibernale.

▶ În zorii vineți ai Alpilor tirolezi, la ora 6, matinalii spectatori care au înfruntat gerul nopții urmărind ultimele două manșe, hotărîtoare pentru soarta competiției, au aplaudat cu mânușile îmblănite pe noii campioni europeni de bob: românii Ion Panțuru, Ion Zangor, Dumitru Pascu și Dumitru Foçșeneanu. Cu 4 ani în urmă, pilotul sinăian (avînd alt echipaj) obținuse același titlu, tot pe pîrtia austriacă de la Igls. Acum 7 ani, tot aici, în bobul mic (de 2 persoane) Panțuru avea ca frînar în cursele olimpice pe actualul său antrenor: Hariton Pașovschi. Cu aproape 40 de ani în urmă, pe pistele de gheață europene, piloții Al. Papană și Al. Frim își înscriau numele în palmaresele mondiale. Există aici o anumită continuitate în prezența românească pe primul plan a bobului internațional. Ultimul făclier al acestei tradiții, marele pilot Ion Panțuru, și-a asumat la Igls neobișnuite riscuri pe virajele înșelătoare ale pistei și a cîștigat, deși știa (sau poate tocmai de aceea) că în alte împrejurări a jucat riscant și a pierdut.

▶ După ce au intrat în funcțiune secțiile de roți dințate și tratament termic, de asamblare a elementelor de tablă ambutisală, încheindu-se astfel etapa a doua de integrare a autoturismului Dacia-1300, la Pitești se află într-un stadiu avansat de execuție lucrările de construcții și montaj de la secțiile de presaj, de forjă și la turnătoria de metale neferoase și matrițerie. Se merge cu pași repezi spre atingerea, în 1973, a capacităților proiectate — 40 000 autoturisme anual.

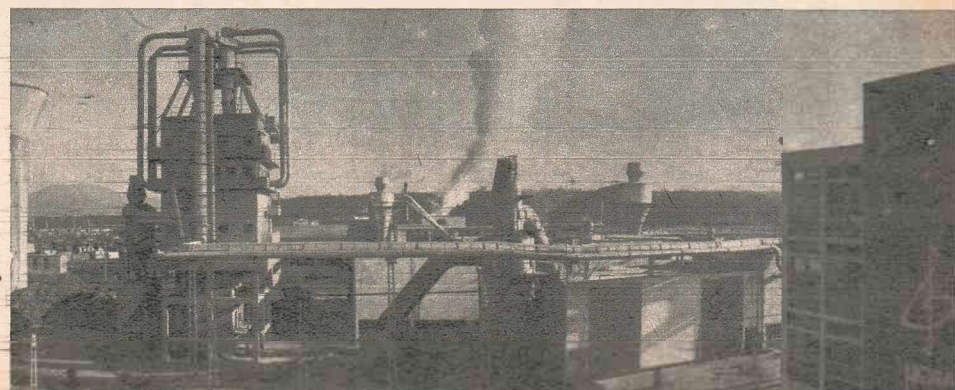

PORTILE DE FIER. Pe șantierele marelui sistem hidroenergetic se lucrează într-un ritm accelerat. În centrala electrică, după cele două hidroagregate (intrate în funcțiune cu un avans de aproape 200 de zile) și după ce la cel de-al 3-lea hidroagregat s-au făcut probele tehnologice «cu apă», montarii lucrează intens la celelalte agregate. Potrivit proiectelor, 1971, primul an al cincinalului, este punctul de finalizare a marilor obiective de la Porțile de Fier, printre care și barajul deversor, pentru ca lacul de acumulare să poată atinge cotele prevăzute și să se termine lucrările la ecluza de pe malul românesc al fluviului în vederea funcționării ei în două trepte.

Argeșul cunoaște noi prefaceri. După ce în cincinalul trecut au fost puse în funcțiune, la parametrii proiectați, centralele hidroelectrice de la Albești, Oești, Corbeni și altele, în prezent se află într-un stadiu avansat lucrările de la lacul de acumulare de la Bascov și de la centrala hidroelectrică de la Noaptea, unde au început lucrările de fundație a turbinelor. Față de 540 000 000 kWh capacitatea proiectată a hidrocentralelor intrate în funcțiune, până în prezent, s-a ajuns la peste 700 000 000 kWh, sporind astfel substanțial potențialul energetic al țării.

Așa arată Reghinul la începutul noului an și cincinal, același Reghin greu lovit de furiile dezlănțuite ale apelor.

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

ATLEȚI ZBURĂTORI ȘI TOBOȘARI DE BUHARA...

Este, într-un fel, umilitor pentru ei să stea închiși în colivie, la îndemâna curiozității tuturor. Se pare, totuși, că nu există o altă modalitate de a se face cunoscuți. Publicul obișnuit nu-i vede nici de aproape, nici de departe pe acești temerari sportivi. Bunăoară, performanțele atletului înaripat cu numărul 12 940 (în loc de nume), care în ultimii cinci ani a străbătut 18 000 de kilometri, n-aveau cum fi urmărite de noi, țăpăturile terestre. Pentru bunul motiv că fuga acestor sportivi este, la propriu, aeriană.

La cea de-a doua Expoziție națională columbofilă și-au expus virtuțile 250 de porumbei zburători și standard (adică ideal conformați). Ghidul spunea, mai în glumă, mai în serios, că moda în materie de culoare și coafuri a cuprins în «exponate» un vast domeniu de inspirație. Închintarea oscila între penajul porumbeilor de porțelan și al toboșarilor de Buhara, între gluga sobră a «Mariei Stuart» și crizantema prinsă în piept a pescărușilor chinezești. Papagalii și canarii au venit și ei la întrecerea zburătoarelor de agrement.

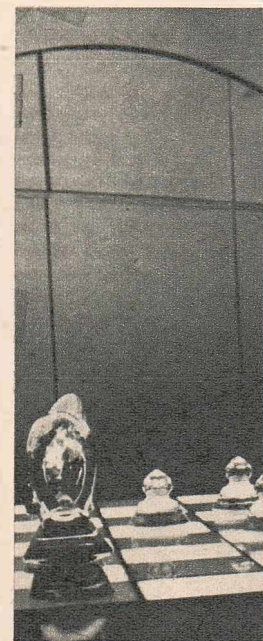
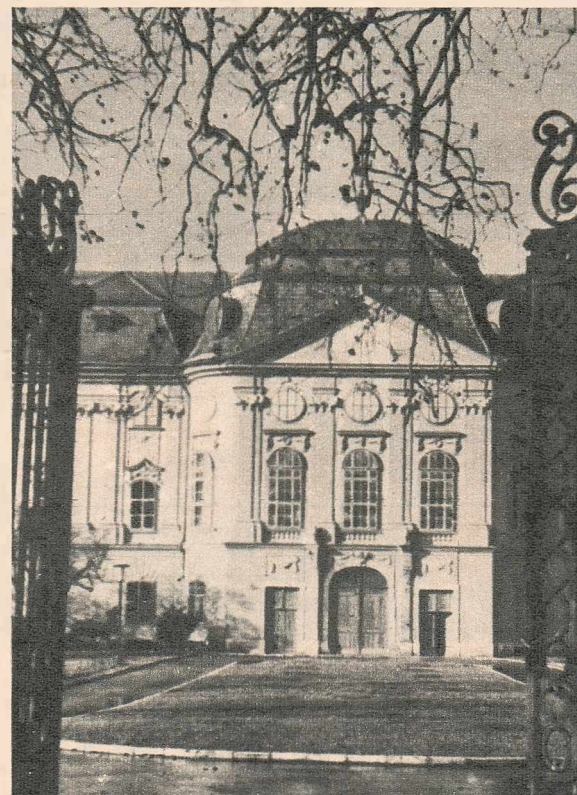
Reflecțiile vizitatorilor expoziției columbofile vor fi sau nu urmate de vreo mișcare sufletească? Certă este, în schimb, răsplata minuțioasei și gingașei griji față de pregătirea recordmenilor înaripați: între 11 și 14 februarie 1971, la tradiționala Olimpiadă columbofilă de la Bruxelles, România va trimite (pentru prima oară) 31 de porumbei.

«Lovitura» lui Sergiu Fărcășan și-a verificat din nou forța de șoc și actualitatea polemică în spectacolul montat pe scena Teatrului din Baia Mare de doi oaspeți bucureșteni: regizorul Petre Popescu, de la «Bulandra» și cunoscutul scenograf de film și teatru, arh. Giulio Tincu. În fotografia noastră, actorii Sandu Popa și Tenka Velceva-Binder sugerându-ne ceva din atmosfera spectacolului.

MUZEUL ȚĂRII CRIȘURILOR

În prețioasa deschiderii Muzeului Țării Crișurilor, fotoreporterul nostru S. Steiner ne-a adus la redacție această imagine simbolică a porților ce se deschid, primitor, spre marele palat baroc (construit între 1762 și 1777, 177 încăperi, 365 de ferestre), de curind și foarte grijuliu restaurat pentru a găzdui amplitud panoramic al istoriei și culturii oamenilor de pe aceste locuri. Alcătuit după cuprinzătoare criterii științifice, Muzeul Țării Crișurilor va avea patru secții — o secție de istorie etalind vestigiile încă din paleolitic, o bogată secție de artă populară și etnografică — concludentă pentru folclorul multinațional al acestei zone, o secție de artă plastică — cu reprezentative lucrări ale unor maeștri români și străini și, în sfârșit, o inedită expoziție de artă decorativă și aplicată.

Festivalul datinilor și obiceiurilor de iarnă, desfășurat de curind pe străzile (jos) și în instituțiile culturale din Sighetul Marmureș și numeroși turiști din țară și chiar de peste graniță.

Alaiul formațiilor folclorice și parada carelor alegorice i-au fermecat și pe cei patru micuți (trei fetițe și un băiețel) pe care părinții lor i-au adus la acest spectacol inedit tocmai din ținutul marilor lacuri din America de Nord (dreapta).

ARTA VECHĂ ROMÂNEASCĂ LA LONDRA

În sălile celebrului British Museum din Londra vor fi prezentate publicului, începând de la 28 ianuarie a.c., tezaurele de artă veche românească etalate pînă acum în expozițiile organizate vara trecută la Paris, iar în ultimele trei luni din 1970, la Stockholm și Göteborg. Expoziția din capitala Marii Britanii va rămâne deschisă pînă la sfârșitul lunii martie.

După francezii și suedezi, e rîndul englezilor — specialiști sau simpli vizitatori — să admire piesele de o mare bogăție și frumusețe care atestă înaltul grad de dezvoltare a prelucrării artistice a metalului pe teritoriul României de-a lungul unei perioade istorice de cîteva milenii. În expoziția de la British Museum vor fi iarăși rînduite podoabele datînd din epoca Daciei preromane, alături de minunatele piese de orfevrerie greacă sau latină, de vestitul tezaur de 12 piese de la Pietroasa, denumit «Cloșca cu puii de aur», și de atîtea alte mărturii ale măiestriei măestrilor și atelierelor locale de prelucrare și cizelare a metalelor prețioase.

Dintre comorile neolitice românești, expoziția londoneză va prezenta idolii de aur de la Moigrad, celebra statueta «Gînditorul», descoperită în anii noștri la Cernavodă, vestita ceramică de Cucuteni etc. Din epoca bronzului, vor figura armele de la Pierșinari, podoabele găsite de arheologi la Ostrovu Mare. Ferecăturile în aur și argint ale unor evangheliari din epoca feudală și alte piese de artă religioasă făcînd parte din patrimoniul artistic al mănăstirilor din diferite regiuni ale țării întregesc această veritabilă panoramă a artei românești, începînd din neolitic și pînă în secolul al XVII-lea.

Pe lingă valoarea lor istorică, artistică și culturală, aceste tezaure ilustrează vîrsta și continuitatea unei vechi civilizații pe teritoriul românesc, integrarea ei în marile curente ale civilizației continentului nostru.

Claudiu MIHAIL

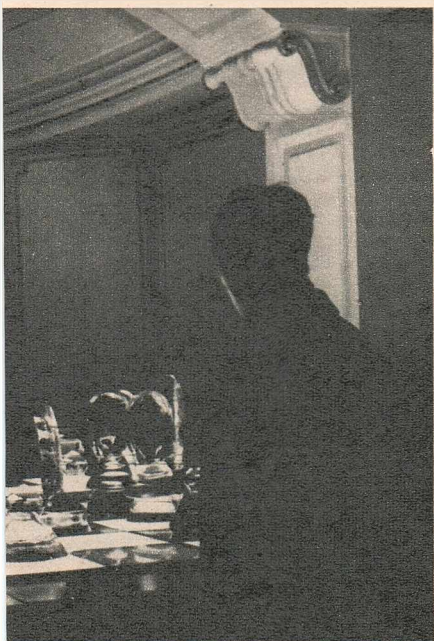
COPERTA NOASTRĂ

MAGDA STIEF, căreia i-a trebuit o singură apariție în Capitală (în spectacolul clujean al lui Vlad Mugur — «Un vis în noaptea miezului de vară») ca să câștige și publicul bucureștean, și premiul revistei «Teatrul».

Fotografie de S. STEINER

Prezentarea artistică:
V. OLAC

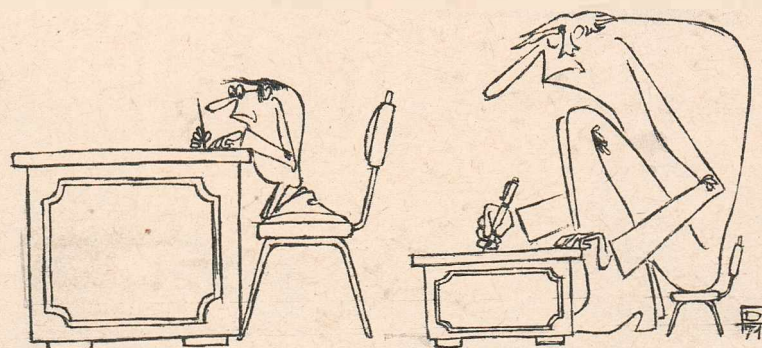
FIACARA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41'12. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

PICASSO, CHAGALL, MAX ERNST LA ATENEUL ROMÂN

► Iubitorilor de artă plastică, un moment de regal artistic: Expoziția internațională de sculptură în sticlă deschisă zilele acestea la Ateneul român. Cel mai friabil dintre materiale, devenit nemuritor prin imixtiunea creatoare a unor mari artiști ai lumii (între care Picasso, Chagall, Cocteau, Max Ernst, Arb, Tobey, adunați în atelierul său de slăruitoare, pasionata activitate creatoare a venețianului Egidio Constantini. Redînd celebrei sticle de Murano marile sale virtuți de expresie, grupul de artiști cucerii de jocul volumelor și transparențelor au creat o serie de sculpturi figurative sau nonfigurative, dintre care reproducem alăturat acest interesant joc de șah cu piese din sticlă, pe care Max Ernst și l-a intitulat «Nemuritorul».

Anton DRAGOȘ

OMUL POTRIVIT LA LOCUL POTRIVIT

CRONICA JUDICIARĂ

► În locul acesta a fost comis un omor. Pe șantierul cu aspect neutru, între blocurile abia finisate, în vreme ce excavatorul săpa, ziua la amiază, lângă trotuarul abia turnat pe jumătate, un om și-a pierdut viața la numai câteva minute după ce descărcase ușile din partea dreaptă a fotografiei. S-a comis un omor prin imprudență. Anchetatorii își bat capul să închege raportul de cauzalitate — recunoaștem, cazul e dificil — s-a format un dosar, e greu să arăți exact pe cineva cu degetul ca fiind răspunzător de eveniment, dar îți vine să urli în fața izului de improvizatie și indolență care înconjură, de jur împrejur, acest accident cu adevărat stupid:

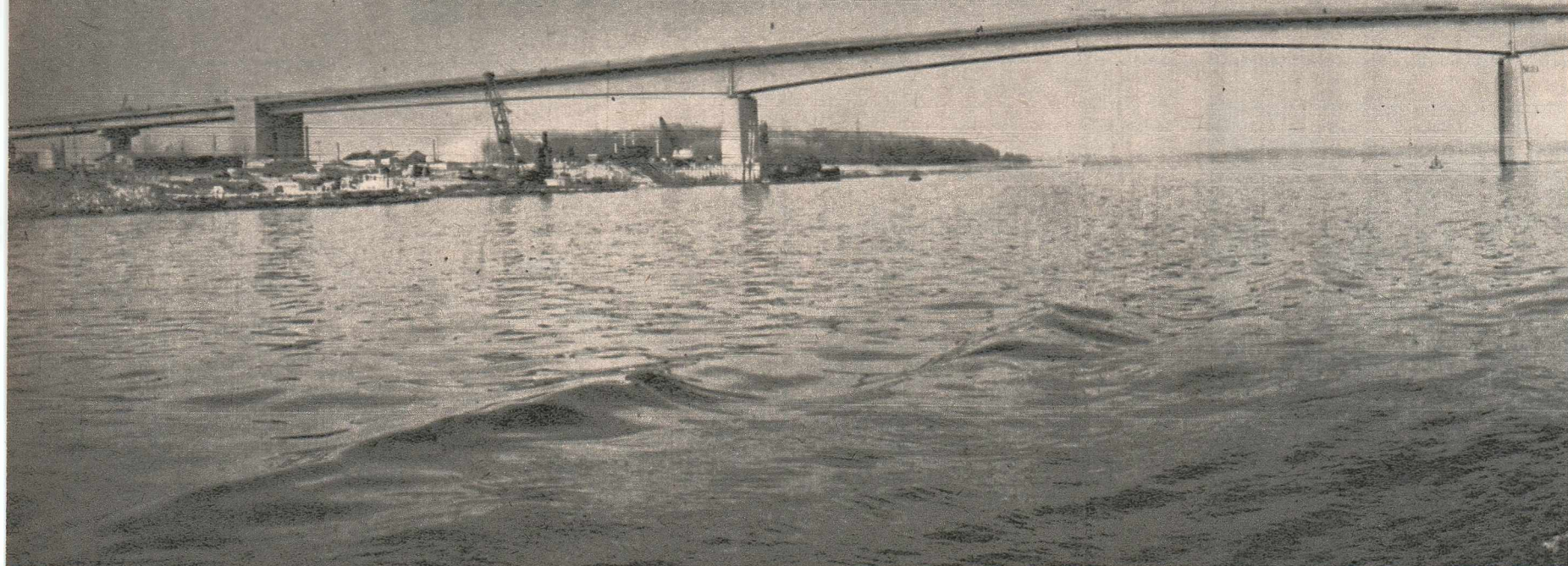
A fost turnat un trotuar din beton. La capătul lui cineva a așezat pe doi bolovani, în chip de îngrăditură pentru protejarea cimentului ud, niște bețe și o țevă. Capetele țevii au fost lăsate să atîrne libere, în afara lățimii trotuarului.

Din autocamionul nr. 21-Ag-3064, condus de Emanoil Guțu, trei muncitori descărcaseră câteva uși pe șantier. O altă parte a încărcăturii urma să fie lăsată la două blocuri distanță. Mașina a pornit, unul dintre muncitori — Nicolae Iubitu — nu s-a mai urcat în ea, luînd-o pe jos. Era un drum scurt. Numai că roțile grele ale autocamionului, hurducăind prin șantier, au trecut cu grosolănie și peste capătul liber al țevii așezate pe cele două pietroaie. Ranga s-a răsucit prin aer, ca o băgetă, și l-a izbit sec pe omul nevinovat, care mergea grăbit după camion, ca să ajute și la descărcarea restului de uși.

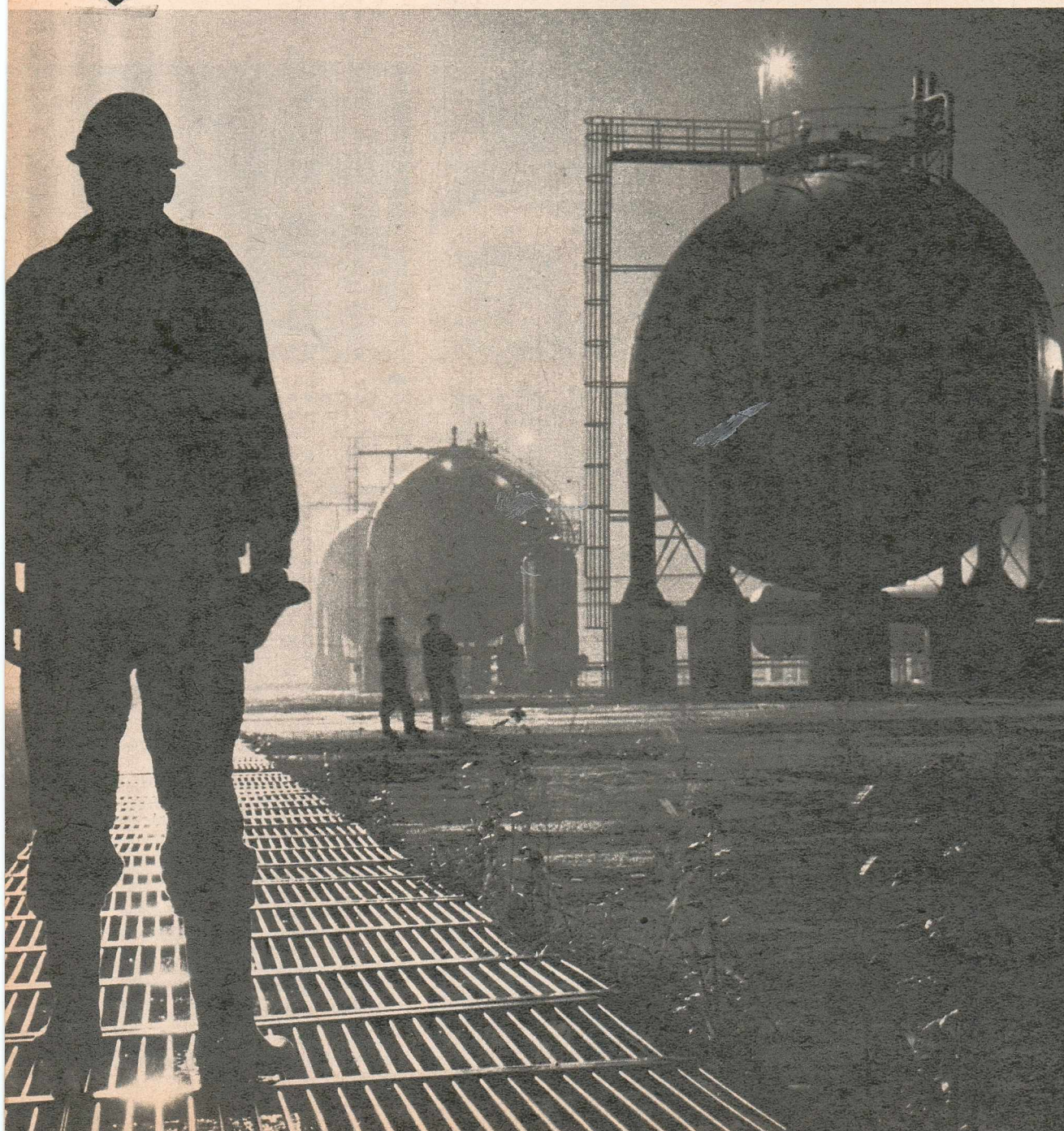
Cazul a intrat în cercetarea căpitanului Gheorghe Pitulan de la Miliția municipiului Pitești.

CTITORIILE CINCINALULUI

Ctitorul alături de ctitoria sa — o imagine fericită, surprinsă de ochiul conservator al aparatului fotografic la Combinatul petrochimic apărut la Pitești în anii cincinalului de care ne desparte, calendaristic, doar o lună. În timp ce producția industriei chimice în ansamblul ei a crescut în acest cincinal de 2,4 ori, producția petrochimică a crescut de 4 ori. În 1970, România a produs față de 1965: de două ori mai mult cauciuc sintetic; de 3,2 ori mai multe mase plastice și rășini sintetice; de circa 4 ori mai multe fibre și fire sintetice; de 4,5 ori mai multe îngrășăminte chimice.

Nu știu cum stau lucrurile la alte neamuri, însă la noi a fi ctitor e un nume de mare merit, un nume de mare cinste.

Din adâncurile timpului a apărut și s-a înrădăcinat obiceiul de a nu mai fi nicicând despărțită ctitoria de numele ctitorului ei și adeseori chiar de chipul lui.

Petru Rareș cu familia lui, la Moldovița și la Rîșca; frații Preda și Stroe Buzescu, la Căluțu; Vasile Lupu și Ecaterina Doamna, la Golia din Iași; Neagoe Basarab și Despina Milița, la Curtea de Argeș; Ștefan cel Mare, la Dobrovăț — pretutindeni ctitorii își țin ctitoriile pe palmele întinse, oferindu-le poporului din care fac parte și oferindu-se, supuși, ei înșiși, judecății Timpului.

Prețuirea ctitorilor nu e altceva decât recunoașterea spiritului constructiv, recunoașterea inițiativei și strădaniei demiurgice, recunoașterea muncii creatoare. De aceea, eu unul am avut sentimentul că mă aflu în fața celui mai adevărat și celui mai — să-i spun așa — răspîdit ctitor, atunci cînd la Voroneț am descoperit, pictată cu vopsele care pătrund adînc în zid, imaginea lui Adam lucrînd, cu plugul tras de boi, pămîntul. Bărbatului de la coarnele plugului i se spune Adam dar seamănă teribil cu un țaran de-al nostru. Și de aceea am înțeles că adevărații ctitori ai zidurilor care înfruntă veacurile sînt cei mulți, cei care prin munca lor fac posibilă nașterea ctitoriei.

Spun asta fără vreun gînd de a știrbi ceva din meritul celor care au avut inițiativa și s-au înverșunat pentru fundarea ctitoriei de care li s-a legat numele. Ar fi nedrept să fac așa. Pentru că marii ctitori și-au pus amprenta personalității lor pe întregi epoci. Iar cînd Ei au dispărut, s-a simțit.

Și fiindcă a venit vorba despre epocile ctitoricești, să ne judecăm și propria noastră epocă.

Nici chiar defăimătorii noștri — căci din păcate, mulți-puțini ciți or fi, totuși sînt — n-ar putea spune că în anii aceștia în România nu s-au pus temelii, nu s-au înălțat ctitorii. Pînă și ei trebuie să recunoască avîntul, vîrtejul ctitoricesc care a cuprins poporul și pămîntul României.

Azi, ctitorii au împînzit țara. Figurile lor nu sînt solemne ca ale voievozilor din vechile picturi votive, ci pasionate; și nici încremenite în aceeași atitudine, ci, vorbind modern, «diversificate» în zeci, în sute de atitudini implicate de efortul creator. Azi, ctitorii au chipuri de proiectanți, de zidari, de sudori, de mecanici — mînuitori pe macarale-țurn, de metalurgiști, de chimiști, de energeticieni, de... A, nu, nu, e imposibilă enumerarea tuturor ipostazelor chipului lor, a muncii lor!

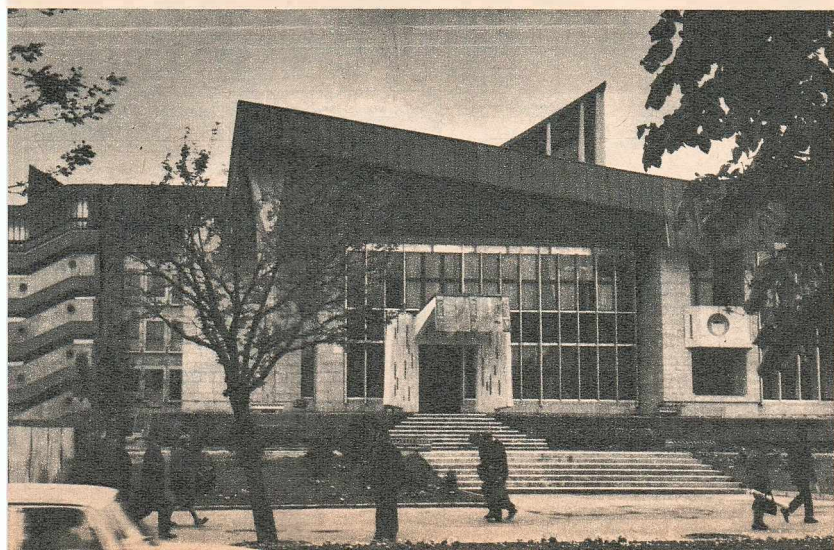
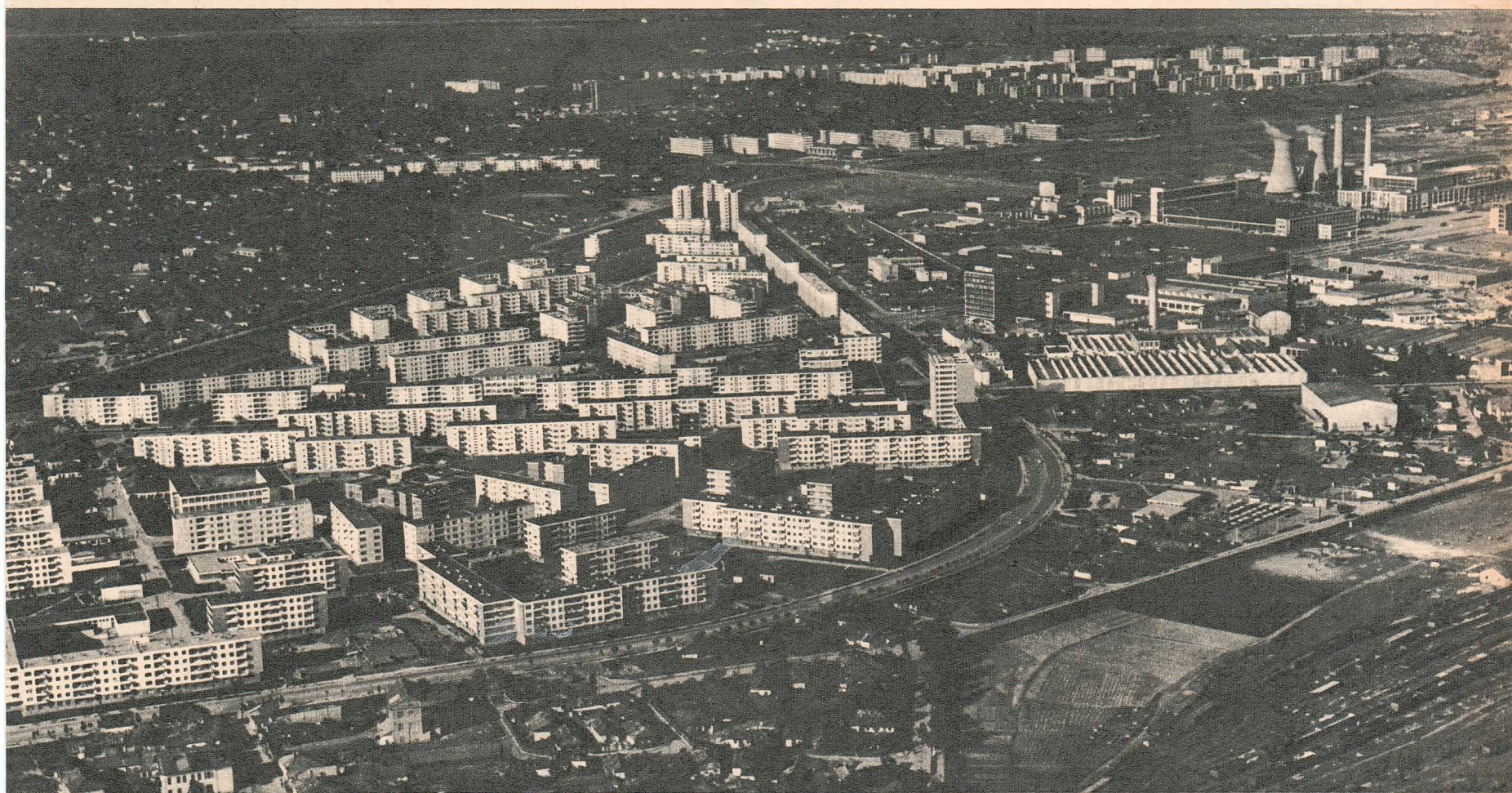
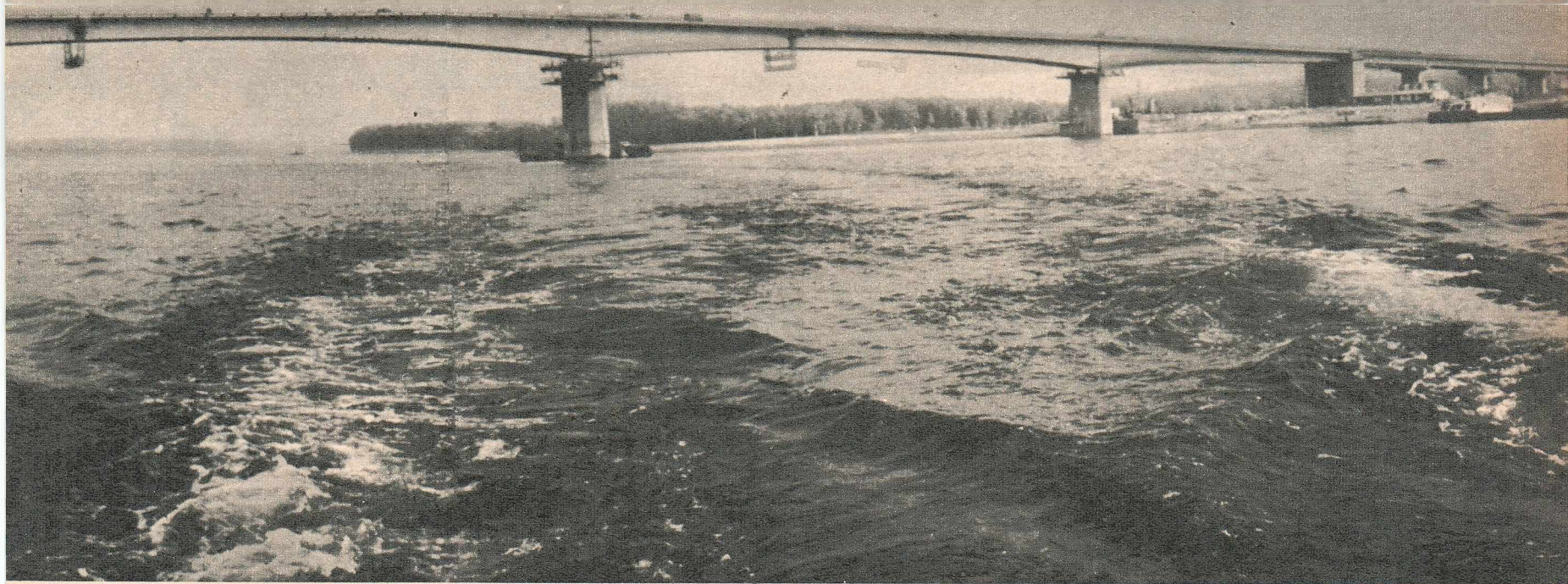
De altfel, important e altceva! Că au acoperit țara; că întemeiază pretutindeni! Că edifică chiar și în condiții vitrege, de felul inundațiilor din '70; că edifică neîntrerupt, fără descurajări, eroic. Că întemeiază conștiinți că acordarea existenței lor la exigențele epocii revoluției științifico-tehnice este o necesitate vitală pentru ei și urmașii lor! Că edifică înverșunat pînă la sacrificiu! De aceea mă închin, cu tot respectul și cinstirea, înaintea Ctitorului-anonim al zilelor mele, înaintea Ctitorului-Popor, a Ctitorului-Națiune.

Nelu IONESCU

(Continuare în pag 8)

'66-'70

Formind de la drumul de beton și oțel aruncat peste Dunăre la Giurgeni-Vadul Oii, să vedem ce a însemnat cincinalul trecut pentru transporturile noastre rutiere, cu alte cuvinte, pentru ctitoriile cele mai «desfășurate» în spațiu. Față de 1965, în 1970 volumul transporturilor rutiere a crescut cu 178 la sută iar parcul de vehicule auto de peste 1,5 tone, cu 132 la sută. Rețeaua transporturilor interurbane depășește azi, cu mult, o fișie lungă de 40 000 kilometri. Și ea se va lungi mereu, spre binele nostru, pentru că — oameni nervoși ai secolului XX ce sîntem, recentii proprietari ai unei uzine de autoturisme ce sîntem — am devenit mari pofticioși de rapiditate, mobilitate, posibilitate de a ajunge în colțurile cele mai greu accesibile, legături directe și așa mai departe.

Imaginea a fost luată dintr-un elicopter care a survolat orașul Iași, dar ea este tipică pentru întreg fenomenul ctitoricesc socialist român: în peisajul moștenit al vechilor noastre așezări își fac loc petele din ce în ce mai întinse ale noilor zone de blocuri-locuințe, ale noilor zone industriale.

Între 1966 și 1970 au fost construite și date în folosință 323 000 apartamente la care trebuie adăugate cele 5 000 de locuințe construite de stat pentru ajutorarea sinistraților. Și tot între 1966 și 1970 au fost edificate și date în exploatare circa 1 500 capacități și obiective industriale; în paralel au fost dezvoltate și modernizate un mare număr din cele existente.

La noi a existat o tradiție: capitalele județelor să aibă «palate» administrative frumoase. Tradiția a fost preluată în timpul cincinalului '66-'70, însă, firește, linia arhitecturală a noilor palate este total nouă, total modernă. S-au înălțat astfel de edificii la Constanța, la Iași și în alte părți, dar cred că acela care va înfrunta îndelung timpul și-i va ului prin farmecul său cel puțin și pe strănepoții noștri, acela care este cu adevărat o mare ctitorie, îl găsim la Baia Mare.

CTITORIILE CINCINALULUI '66-'70

Numărul și valoarea ctitoriiilor Lui sînt de-a dreptul copleșitoare.

Nici nu știi despre care să vorbești mai întii. Limitîndu-ne doar la ultimii cinci ani, oare care dintre cele 750 de noi obiective industriale socotite de mare importanță, oare care dintre casele care cuprind cele peste 325 000 apartamente nou construite, oare care dintre construcțiile privind agricultura ori transporturile, trebuie socotite de prim rang?

La care să te oprești mai întii? La hidrocentrala de la Porțile de Fier, la acele de pe Argeș, ori la Craiova, la cel mai mare agregat termoelectric din țară? La podul Giurgeni-Vadul Oii, ori la Uzina de autoturisme din Pitești?

La noile supercetăți ale chimiei sau ale petrochimiei, construite sau extinse în anii cincinalului, de la Brazi, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ploiești, Teleajen, Suplacu-Barcău, Pitești, Rîmnicu Vilcea, Urziceni, Craiova, Săvinești, Baia Mare, Victoria, Tîrgu Mureș, Turnu Măgurele, ori la colosul metalurgic din Galați?

La Fabrica de elemente de automatizare din București, ori la aerogara din Otopeni? La clădirile televiziunii, ori la portul constănțean renăscut?

La Uzina de fibre poliesterice din Iași, ori la sistemul de pompare-repompare și la rețeaua de canale de irigații din Valea Carasu?

La Uzina de cinescoap Pipera-București, ori la noile exploatare miniere de la Moldova Nouă, Lesul Ursului și Vișeu?

La șantierele navale redimensionate de la Oltenița și Galați, ori la noile unități ale uzinelor în care se făurește aluminiul de la Slatina și Oradea?

La combinatele de celuloză și hîrtie de la Suceava și Dej, la ultimele unități metalurgice de la Hunedoara și Suceava, la Fabrica de mobile și placaje de la Constanța, ori la Întreprinderea textilă din Negrești Maramureșului?

Nu, nu, cred că nu-i decît o singură posibilitate: să te oprești la fenomenul ctitoricesc numit România socialistă. Ce se petrece astăzi cu noi, ce vrem noi, pentru noi și urmașii noștri, care este grija noastră «la zi», în privința muncii ctitoricesc, a fost spus rîspicat de către tovarășul **NICOLAE GEAUȘESCU**:

«Ne preocupăm să așezăm dezvoltarea societății noastre pe o bază economică cit mai trainică, să asigurăm ca următorul cincinal (1971-1975 — n.n.) să contribuie la apropierea României de țările avansate din punct de vedere economic».

Cu alte cuvinte, ctitorim potrivit pretențiilor civilizației moderne. Ne legăm numele de ctitoria industrială a țării. Ne ctitorim noi înșine, stăpîni pe noi, Țara. Ne clădim prezentul și viitorul sub îndrumarea unui ctitor clarvăzător, a unui ctitor cu o gîndire pe cît de democratică pe atît de științifică, a unui ctitor devotat în cea mai înaltă măsură intereselor poporului nostru: Ctitorul — Partid.

Istoricii de azi spun că în ctitoriile lui Ștefan cel Mare și în picturile de pe pereții lor se simte spiritul de independență și de demnitate care a caracterizat politica marelui Domn, se simt înșeși năzuințele poporului român al acelor timpuri. Îmi doresc ca istoricii de mine, judecîndu-ne faptele noastre ctitoricesc de azi, să poată spune că am fost generația care a durat României un pod de argint spre Bunăstare, spre Civilizație, spre Demnitate, spre Viitor, spre Comunism.

ECONOMIA ROMÂNEASCĂ ÎN LUME

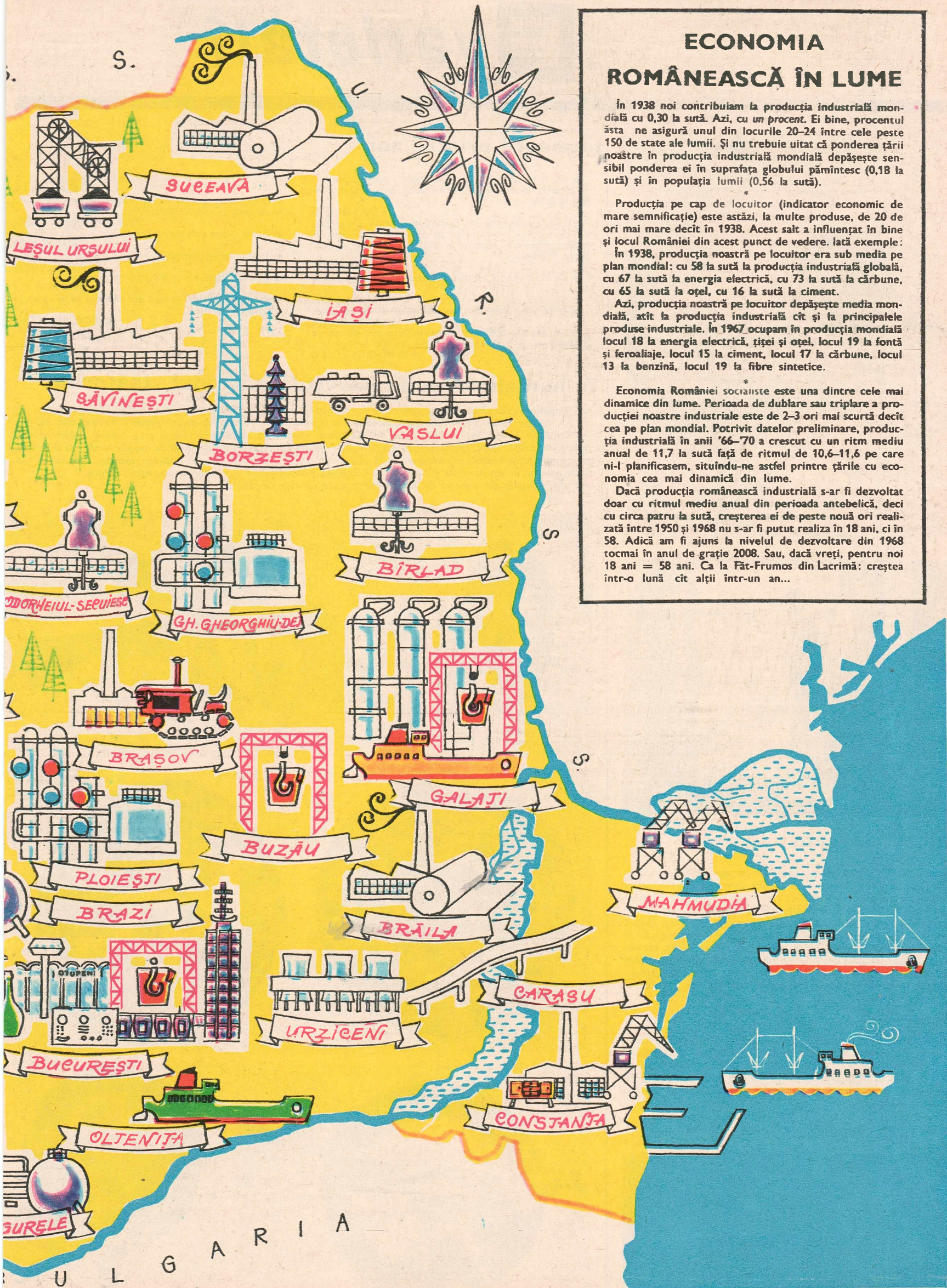
În 1938 noi contribuim la producția industrială mondială cu 0,30 la sută. Azi, cu un procent. Ei bine, procentul ăsta ne asigură unul din locurile 20-24 între cele peste 150 de state ale lumii. Și nu trebuie uitat că ponderea țării noastre în producția industrială mondială depășește sensibil ponderea ei în suprafața globului pământesc (0,18 la sută) și în populația lumii (0,56 la sută).

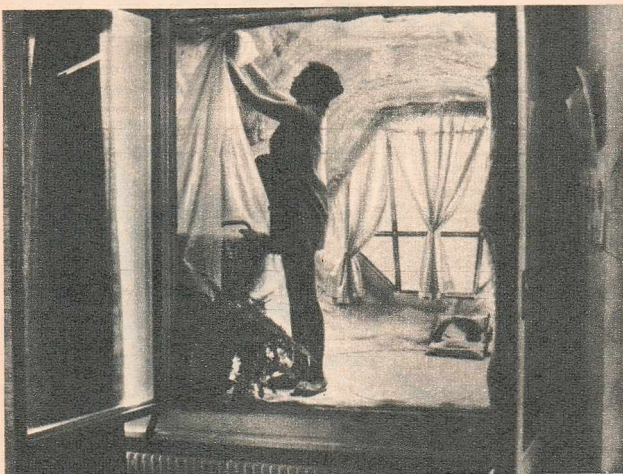
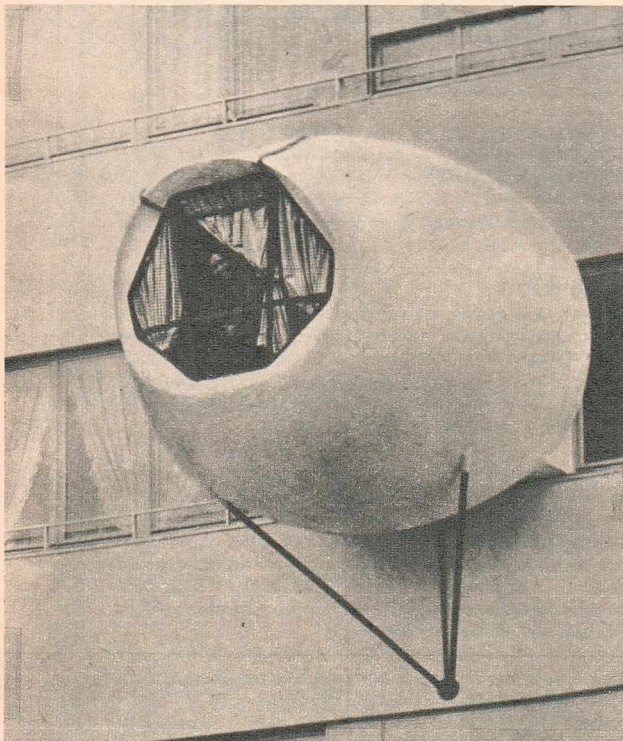
Producția pe cap de locuitor (indicator economic de mare semnificație) este astăzi, la multe produse, de 20 de ori mai mare decât în 1938. Acest salt a influențat în bine și locul României din acest punct de vedere. Iată exemple: În 1938, producția noastră pe locuitor era sub media pe plan mondial: cu 58 la sută la producția industrială globală, cu 67 la sută la energia electrică, cu 73 la sută la cărbune, cu 65 la sută la oțel, cu 16 la sută la ciment.

Azi, producția noastră pe locuitor depășește media mondială, atât la producția industrială cât și la principalele produse industriale. În 1967 ocupăm în producția mondială locul 18 la energia electrică, țitei și oțel, locul 19 la fontă și feroaliaje, locul 15 la ciment, locul 17 la cărbune, locul 13 la benzină, locul 19 la fibre sintetice.

Economia României socialiste este una dintre cele mai dinamice din lume. Perioada de dublare sau triplare a producției noastre industriale este de 2-3 ori mai scurtă decât cea pe plan mondial. Potrivit datelor preliminare, producția industrială în anii '66-'70 a crescut cu un ritm mediu anual de 11,7 la sută față de ritmul de 10,6-11,6 pe care ni-l planificasem, situându-ne astfel printre țările cu economia cea mai dinamică din lume.

Dacă producția românească industrială s-ar fi dezvoltat doar cu ritmul mediu anual din perioada antebelică, deci cu circa patru la sută, creșterea ei de peste nouă ori realizată între 1950 și 1968 nu s-ar fi putut realiza în 18 ani, ci în 58. Adică am fi ajuns la nivelul de dezvoltare din 1968 tocmai în anul de grație 2008. Sau, dacă vrei, pentru noi 18 ani = 58 ani. Ca la Făt-Frumos din Lacrimă: creștea într-o lună cât alții într-un an...

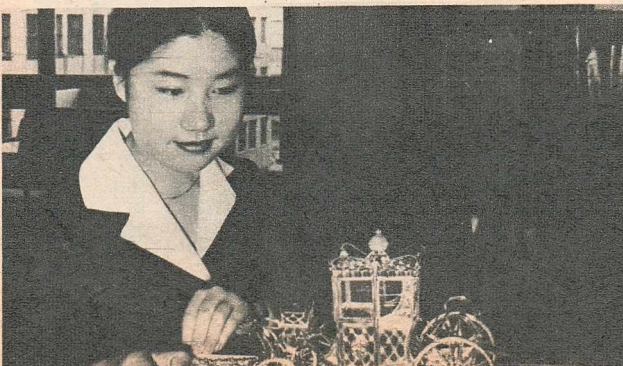

ieșirea pe geam...

Cind s-a născut și un copilăș, spațiul — și așa limitat — ocupat într-un apartament din Geneva de familia domnului Marcel Lachat a devenit, în cel mai strict sens al cuvântului, neîncăpător. Pornind de la înțelesul metaforic de «cuib», pe care poezii tuturor școlilor lirice și de pe toate meridianele l-au dat locuinței, domnului Lachat i-a venit ideea unui transfer de la sensurile poetice ale noțiunii la cele prozaice, dar mai practice. În consecință, și-a construit, asemenea păsărelelor, un cuib pentru puiul său. Atașat la o fereastră, prin escaladarea căreia se ajunge în interior, cuibul e făcut din ziduri, fierărie și tencuială și decorat cu covoare, perdele, flori. Așa cum îi stă bine unui cuib.

Această caleașcă miniaturală, creație a unui bijutier tokiot, valorează aproape cincizeci de mii de dolari. Să fie atât de mult prețuită măiestria realizatorului? Fără îndoială că și asta, dar credem că mai greu a căzut în balanța aprecierii materia primă folosită: 2 506 grame de aur de 22 carate, 25 de grame de platină, 350 de diamante și 100 de topaze!

ca în basme!

Înțelepții printre noi

● De ce — când ai făcut o greșală — spui: «altă dată voi ști ce am de făcut», când ar trebui să spui: «altă dată voi păți la fel?»

CESARE PAVESE

● Cred că gîndiți prea rar. Există puțini oameni care gîndesc mai mult de trei sau patru ori pe an. În ce mă privește îmi datorez celebritatea faptului că gîndesc o dată sau de două ori pe săptămîină.

G.B. SHAW

● Ce păcat că spre paradis nu putem călători decît într-un dric!

S.J. LEÇ

● Și pe plaja nudiștilor am întîlnit arbitri ai eleganței.

COCO CHANEL

● Cei care spun că merg totdeauna pe un drum drept, nu înseamnă că nu-și schimbă, din cînd în cînd, drumul.

CARLO GOLDONI

● Singurul farmec al trecutului este că el a trecut.

OSCAR WILDE

● Demonstrezi tot ceea ce vrei; adevărata greutate constă în a ști ceea ce vrei să demonstrezi.

EMILE CHARTIER—ALAIN

● Există cineva care știe mai mult decît oricine: omenirea.

TALLEYRAND

● Cînd te apucă durerea de dinți, uîți de durerea de burtă.

ȘALOM ALEHEM

● Cel mai mare orator din lume e succesul.

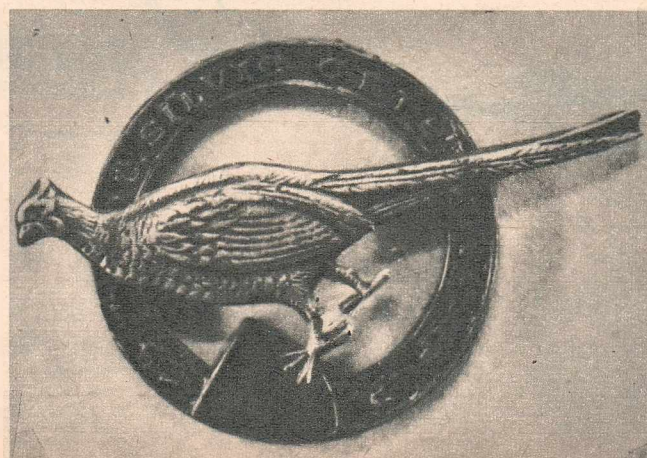
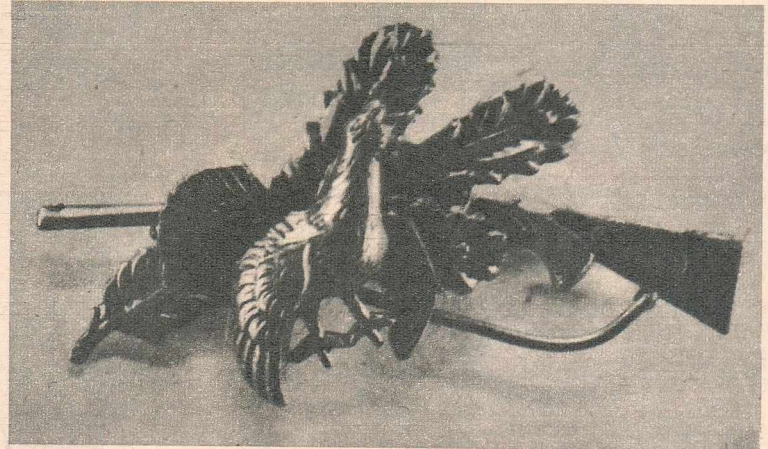
NAPOLEON I

● Poate că nu există paradis dar ar trebui să ne străduim a merita să existe unul.

MARCEL MARCEAU

În numele sfîntului hubertus, patronul vînătorilor

Ioan Dogaru din București este un interesant și multilateral colecționar. Numismatică, filatelie, entomologie, cinegetică etc. — iată doar cîteva dintre obiectivele pasiunii sale de colecționar. Printre cele mai originale colecții se află, desigur, cea de insigne. Ea numără nu mai puțin de 5 000 de bucăți, grupate pe 20 de teme: știință, artă, cultură, industrie, agricultură, medicină, sport, jubilee generale etc. Numai ramura «vînătoare» cuprinde 40 de insigne românești și străine, unele dintre ele provenind din donația făcută colecționarului de către prof. Nicolae Săulescu, membru fondator al Asociației vînătorilor din România și membru al Comitetului internațional al vînătorilor cu sediul la Paris. Iată cîteva mostre din colecția de insigne cinegetice a lui Ioan Dogaru.

de Petru ISPAS

IEDERA

leșie din ședința colectivului de conducere pur și simplu evoltat. Avea dreptate și știa că are dreptate. Ceea ce îl evolta era lipsa de înțelegere a celorlalți. Nu a tuturor, e devărat. Dar chiar și numai a trei oameni când aceștia formau majoritatea, cum a fost cazul acum, e suficient, ba chiar mai mult decât trebuie. Dar ceea ce i se părea mai grav, prin faptul că era stupid, caraghios și îi adinca revolta, era că el îi înțelegea și pe cei trei care formaseră majoritatea și le dădea dreptate. Atr-o oarecare măsură, cu anumite limite, dar, mă rog, aveau ei dreptate lor. La urma urmei s-au purtat cu el cât se poate de civilizată și corect.

Erau numai ei cinci, colectivul restrâns din conducerea direcției. După ce au rezolvat problemele importante pe care le aveau de rezolvat, directorul i-a rugat să mai rămână câteva zile. A scos din sertar scrisoarea și a citit-o. Evident stinjenit, gasat, că trebuie să o facă... «Tovarășu' s-a rupt de mase... 'ovarășu' a uitat de unde a plecat... S-a ajuns. Nu mai vrea să tie de cei în mijlocul cărora a copilărit. Tovarășu' are frică le persan că se murdărește care atunci când viu ca omu' să-l ntrebi ce mai face, zice că nu cunoaște și nu poate și omu' amine afară în frig și tremură la ușa lui...» Când a terminat de itit scrisoarea, unul din colegii lui a spus: «Dă-o dracului, ov. director. E o tîmpenie». Directorul a clătinat din cap, și lupă el încă doi, apoi a zis: «Tîmpenie, tîmpenie dar scrisă. Dmul semnează, își dă adresa și eu trebuie să-i trimit răspuns. După care s-a întors spre mine: «Fii și tu mai atent, măi, nu ne nai pune în situația să primim asemenea tîmpenii». Și a ridicat edința.

Și nu scrisoarea l-a revoltat și nici citirea ei de față cu toată umea, cît fraza de la urmă care suna ca o concluzie, ca o sarcină le viitor cu privire la conduita lui în asemenea împrejurări. Și ista nu putea înțelege. Pentru că și semnatarul scrisorii ca și îlți ca el îi cereau pur și simplu un trafic de influență. Și el ce rebuia să facă ca să «fie atent, să nu-i mai pună în asemenea ituații»?

Au apărut ca din pămînt și s-au agățat de el ca iedera. Unchi și mătuși ai unor veri și verișoare, cunoscuți de-ai vecinilor le pe strada unde a locuit în copilărie, oameni de care nu a iuzit și pe care nu i-a văzut în viața lui au venit la el cu cele mai răsturnice cereri, convinși fiind că el poate, că el trebuie să le rezolve.

— Nu mă cunoști? Nu. N-ai cum, erai prea mic. Eu sînt cumnatu' lui Gicu Băcanu'. De Gicu Băcanu trebuie să-ți amintești.

Șigur că de Gicu Băcanu își aducea aminte. Întotdeauna de cineva își aducea aminte. Și era suficient. Omul se lumina, devenea familiar, îl bătea pe umăr, îi vorbea două ceasuri despre niște cunoștințe comune de care el habar nu avea, că a ajuns acum să cunoască mai multă lume din orașului lui decît cunoștea cînd a plecat din el, după care ataca direct:

— Pentru tine e un fleac... Am o fată. Optsprezece ani. Se ofilește în provincia aia a noastră. Șigur, nu mi e cum a fost, dar oricum, nu e București. Un serviciu pe undeva. Îi facem și un buletin de București... cu relațiile tale... Fată drăguță, poate ai și un prieten burlac prin minister. O mărităm... Îi asigurăm fetii un viitor. O vorbă de-a ta și o băgăm și la un serial ca să-și termine fetița și liceul, că a trebuie să intrerupă miticica. Un necaz cu unul care părea serios... Derbedeul...

Și cu toată revolta din el nu l-a dat pe ușă afară. Un sentiment de jenă l-a făcut să mormăie un aproape neînțeles: «Bine, bine, o să vedem...» Că mai bine își mușca limba. În tîrgul lui vorba s-a întins ca o pecingine. «Ai ceva de rezolvat? Ce te chinul, dragă! Urcă-te în tren și du-te la București la... că treaba e ca și făcută. Nu-l cunoști? Nu se poate. Păi e nepotul lui cutare, care este cumnat cu cutărică, care l-a botezat pe ăla micu al nepotei mătușii nevastei lui frate-tu...»

Și îl cunoștea.

Și au început să vină.

Ţata Leana: — Niște cherestea, maică. Am cerere de un an. Zice la noi că cită cer eu numai 'ministeru' aprobă. Tu minister, ăia minister — vezi maică ce faci.

Nea Ţiti, cizmarul: — Mă știi! (nu-l știa) toată viața cu cala-podul: poc-poc toată ziua. Am cîrpit toată mahalaua. Zice că n-am fost încadrat. Primesc acum numai ajutor social. Dar de ce nu pensie? Uite aici cererea. Ce zici, într-o lună, două primesc pensie?

Domnul Karaklisky: — Eu am avut furaje. În clasa întâi primară ai fost coleg cu băiatul meu. Amîndoi te rugăm: o autorizație de mandat. Mi-a spus cineva că dacă o obțin de la București, ăia de la noi o să-mi ia un impozit mai mic.

Tache, dascăl la biserică: — Vreau s-o rup cu misticismul. O dau dracului de treabă. Toată viața m-a ciupit popa. M-am săturat. Se zice pe la noi că se caută tenori în corul Operetei. Sînt tenor. Angajează-mă.

Pentru buletin de București au venit patru o dată: — Că avem aceeași problemă. Ne-au mai rugat și alții să punem o vorbă pentru ei, că ei chiar sînt gata să contribuie la costul biletului de tren, dar am zis că nu se face, că asta ar fi abuz și ar putea să deranjeze...

Dar el nu a mai putut răbda și i-a dat afară. Și le-a strigat din ușă că nu-i cunoaște, că nu cunoaște nici un Gicu Băcanu, nici o țată Leana, nici un nea Ţiti cizmaru, nici un domn Karaklisky, fost negustor de furaje, sau Tache — dascăl de biserică, că să spună la tot tîrgul că el nu s-a născut acolo, că nici nu a auzit că există un asemenea oraș și că el personal nici nu crede că există, și chiar dacă ar exista și mai vin la el cu cereri de intervenții, el personal se va deplasa la fața locului și va da foc orașului... După care a rupt numărul de la poartă, a stricat soneria, a încuiat ușa de două ori și a ordonat întregii familii să circule numai pe scara de serviciu.

Iar acum i se recomandă, la modul cel mai serios, să fie atent și să nu-i mai pună în situația... Ba o să-i pună, ba o să-i pună. Și alergînd spre casă aproape striga: «Ba o să-i pun, ba o să-i pun...»

de Felicia ANTIP

Nu era nimeni în haină

Un tînar lucrează la o masă de laborator. Din off, vocea lui, devenită astfel vocea cugetului lui, ne povestește cine e tînarul și ce vrea el de la viață. Povestirea sună stingaci, greoi. Al cui e vocabularul acesta sărac dar pretențios. Încărcat de clișee? Deprînsi cu automatismele verbale folosite de dramaturgi ca Mazilu sau Băieșu pentru a-și caricaturiza personajele, sperăm, vreme de câteva minute, că și aici intenția e satirică și că în curînd gogoșa poncifelor va fi spartă cu un ac subțire. Așteptarea ne este însă înșelată. Autorul nu ia în rîs locurile comune prin care se auto-definește Adrian Rădulescu. Interminabila vorbărie literaturizantă îi aparține.

Începe, în sfîrșit, «Vilegiatura», propriu-zisă, o excursie cu autobuzul prin țară, și ne dăm seama cu cită dăruire se străduiește regizorul Andrei Blaier să drapeze în mantia unor imagini sugestive frazele neexpresive prin care sîntem informați că în timpul călătoriei s-au întîmplat și lucruri «senzaționale», că raporturile dintre turiști s-au schimbat etc. Sîntem, deocamdată, în zona telereportajului cu comentariu excesiv și tern și așteptăm încă anunțul «teatru TV». Autobuzul se oprește, apare un personaj pitoresc, tînarul Anselm D. (ah, cit mister și cit romantism în acest nume), iar Adrian Rădulescu se decide (în contrast cu ceea ce ne explicase pedant despre propria sa psihologie) să-și părăsească pe neașteptate tovarășii de călătorie și să rămînă cu Anselm.

Anselm e artificier, meserie despre care ni se sugerează că ar fi la fel de primejdioasă și de înrudită cu aventura ca și cea de cascador. Iată-i, așadar, față-n față: un viitor burătăverde (de fapt un băiat conștiincios în muncă și în studii, ale cărui ambiții se limitează la a-și asigura un loc buniceț pe scara socială și a-și întemeia o familie așezată) și un neli-niștit, un vizitor capricios, instabil, nesatisfăcut, căruia soarta îi rezervă o moarte «frumoasă». Ce va ieși din această întîlnire? Nimic. Pentru că totul se consumă în planul declamației inconsistente, construcția dramatică și conflictul propriu-zis lipsesc. Ni se povestesc fel de fel de lucruri, unele adevărate, altele închipte. O clipă avem impresia că se va întîmpla ceva: Anselm, înconjurat de un numeros grup de prieteni, se prefacă a nu-l mai recunoaște pe Adrian Rădulescu. (Patronimicul îi însoțește neabătut numele, ceea ce se vrea a fi un simbol al rotunjimii opace.) Adrian Rădulescu e năucit, dar foarte repede Anselm (D.) îi va explica (într-un mod cu totul nesatisfăcător) purtarea lui: seara aceea nu-i era rezervată lui Adrian Rădulescu. În seara aceea, el, Anselm, era și se proclama fericit pentru alt prieten. Aceasta nu-l determinase însă să-și renege ceilalți cunoscuți și rămîne de neînțeles de ce lui Adrian Rădulescu i se rezervase un tratament de excepție. Mai întîlnim doi bătrîni simpatici — el vizitor, încorigibil, ea femeie cu spirit practic, amîndoi foarte limbuți.

Am dat atît de multe amănunte despre pipiriu subiect pentru că nu pot să-mi explic ce anume a determinat redacția de teatru a televiziunii să accepte această scriere elementară. Pe regizor îl înțeleg. Cu Constantin Stoiciu, ne amintește el în programul Radio TV, «am lucrat ultimele mele lung metraje, Diminețile unui băiat cuminte și Așa s-a născut legenda». Blaier i-a făcut așadar lui Stoiciu un enorm serviciu prietenesc: cu seriozitatea și priceperea sa profesională unanim recunoscută, a realizat un film TV din aproape nimic. Povestea copilului care a avut curaj să strige că regele e gol se regăsește aici într-o versiune răsturnată: nimeni n-a avut, pare-se, curajul să spună că nu e nici un trup de îmbrăcat, că se croiește o haină pentru nimic. Haina a fost așadar croită și cusută și încă foarte bine. În decorurile Doinei Levință, un grup de actori, dintre care cel mai mult mi-a plăcut George Mihăiță, a evoluat corect, în planuri bine filmate și bine puse cap la cap.

Totul a fost însă zadarnic. Un «scenariu» de televiziune e totuși o operă dramatică, iar aceasta nu poate exista fără un dialog cit de cit coerent și interesant. Tema, fără a fi originală, era promițătoare. Dar întîlnirea, care ar fi putut să capete valoare de simbol, a fost ratată pentru că autorul nu a știut să găsească cuvintele potrivite. Acolo unde ar fi fost de dorit să fie poezie n-am găsit decît platitudine. Textul nu rezistă nici celei mai puțin exigente analize literare.

Știu că televiziunea dorește scenariu scris anume pentru ea și că dramaturgii români consacrați nu sînt tentați de modicele drepturi de autor pe care ea le poate oferi. Ideea de a atrage și forma scriitorii tineri este admirabilă. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să se accepte cu ochii închiși orice text. Teatrul televiziunii are un excelent renume, dobîndit în anii îndelungați de eforturi creatoare, cu o mare investiție de talent, imaginație, bun-gust. Nu există, cred, nici un motiv pentru coborîrea baremului calitativ cu care am fost deprînsi.

După vizionarea «Vilegiaturii», cineva a ridicat din umeri spunînd cu dispreț: «Teatru modern, ce pretenții poți avea?» Nu, stimate prieten telespectator. Nu acesta este teatrul modern. «Vilegiatura» nu e decît o biată pastîșă de teatru modern.

de Emanuel VALERIU

„Amănunte” esențiale

Prin urmare, anul cel nou a început sub excelențe auspicii. De fapt, nici nu știu de ce să ne mirăm? Oare nu de fiecare dată boberii noștri sînt aceia care ne aduc mari satisfacții o dată cu schimbarea calendarului? Ați uitat, poate, într-un an de zile, de bravii băieți din Sinaia, așa cum uită foarte mulți dintre cei care n-ar trebui s-o facă? V-ați gîndit, poate, că șoferul Ion Panțuru a îmbătrînit și nu va mai apăra culorile țării cu același curaj devenit proverbial în lume și cu același talent care nu s-a veștejit încă? Ei bine, iată, «Flacăra», care i-a urmărit în fiecare an cu același entuziasm și cu aceeași grijă și care a salutat toate evoluțiile lor chiar și atunci cînd ele nu s-au soldat neapărat cu aur, o face și de data aceasta cu o mîndrie care este acum a dv., a tuturor.

Anul sportiv al boberilor a început, ca și altă dată, într-o Europă lovită de o iarnă capricioasă, zgîrcită însă cu zăpada tocmai acolo unde era așteptată. Pe pîrtia de la Igls, ca și anul trecut în munții Italiei și ca și în America, mai tîrziu, dacă-mi aduc bine aminte, zăpada a lipsit și întocmai ca la Olimpiada de la Grenoble, din 1968, organizatorii i-au chemat la start pe boberi la ore extrem de matinale, transformîndu-le întrecerea în spectacol nocturn. Dar ce importanță avea acest «amănunt» pentru cei patru români care — cel puțin în anii lor de ucenicie — s-au obișnuit să se scoale cu noaptea în cap pentru a ajunge la locurile lor de muncă, din fabrică! Puțini s-au gîndit poate la acest «amănunt» atît de important și tocmai într-un sport care, pentru mulți, înseamnă o oază de snobism, dar noi, cei de aici, nu putem omite proveniența băieților care s-au încoronat cu aurul campionilor Europei, pentru că toți cei patru sînt muncitori în adevăratul sens al cuvîntului. Vă mai amintiți de emoțiile lui D. Foșeneanu, frînarul, cînd își dădea examenul de maistru? Ați uitat antrenamentele dure făcute de toți pe bucălele de pîrtii improvizate sus, în platoul Bucegilor? Sînt unele lucruri care se cer memorate.

De pildă, un fapt cutremurător cum este acela că D. Pascu nu-i altul decît fratele celui care, cu un an în urmă, s-a accidentat mortal la Sinaia într-o întrecere internațională în vreme ce actualul campion european se afla peste hotare (tovarășii săi au întîrziat, în mod deliberat, să-i anunțe tragica veste pentru a nu-l zgudui sufletește în ajunul cursei). Pascu nu s-a retras din bob, ci, dimpotrivă, a perseverat și a pus alături de fratele său cea mai frumoasă floare pe care o putea așeza acolo: medalia de aur a Europei. Iată ce fel de om este D. Pascu! Nici alte «amănunte» nu trebuie date uitării: în bobul lui Panțuru sînt, cu el împreună, firește, patru mari sportivi ori mai exact polisportivi. Unii cred că nu este tocmai un lucru deosebit să stai, ca un balast, într-o sanie, în timp ce altul, face restul, adică te dă la vale, așa ca să-ți placă. Am văzut prima fotografie transmisă de acolo, unde cu excepția lui Panțuru, ceilalți par să privească doar podeaua bobului. Cît de ușor și fals pot fi judecați uneori oamenii! A uitat cineva că Nelu Zangor este același cu fotbalistul din Sinaia și cu schiorul care a asaltat ani la rînd primele locuri în cursele de coborîre și slalom, unul din familia Zangorilor din Azuga? Ori alții cred că l-au confundat pe fotbalistul de valoare D. Foșeneanu — și el dintr-o numeroasă familie de sportivi — în vreme ce nu este vorba decît despre una și aceeași persoană?

Despre Ion Panțuru ce să mai spunem? El s-a consacrat de mulți ani și în prezent, cînd marele său adversar și prieten, Eugenio Monti s-a retras, se prezintă ca singurul succesori legitim la supremația în Europa, cel puțin pentru bobul de 4. Acum, unii se și gîndesc că băieții vor trebui să cîștige neapărat și mondialele. Vai cît ne-ar bucura! Dar vai, cît de greșiți putem fi pretinzînd și titlul suprem ca pe o obligație! Nu vrem, tocmai din acest loc, să invităm la nesportivitate, sîntem de aceea siguri că Panțuru și tovarășii săi vor face totul spre a birui și acolo, dar dorim, în primul rînd, ca el să nu comită erori în vederea cuceririi supremației mondiale. Este adevărat că un palmares ca al lui obligă, dar nu este mai puțin adevărat că apărarea prestigiului o dată cîștigat creează probleme mai grele decît însăși obținerea succesului. Să punem, pentru o dată, frîu dorințelor noastre de glorie sportivă și să știm să-i privim și să-i primim pe campionii continentului nostru cu căldura meritată pentru ceea ce au făcut pînă acum. Dacă vor reuși și în continuare, cu atît mai bine. Deocamdată, cred că boberii și-au cîștigat dreptul de a participa la J.O. de la Sapporo.

Un aspirant la titlul de bucătar-șef sau bucătar-specialist trebuie să știe prepara, obligatoriu, cel puțin 91 feluri de mâncare. Și la numărătoare nu intră, așa, orice cașcaval tăiat în pătrățele... Fiecare meserie cu rigorile sale — veți zice. Absolut de acord, în principiu. Numai că, uneori, anumite profesii sînt reprezentate de asemenea manieră, încît stai și te întrebi dacă nu cumva definiția lor e o farsă. Despre asta vorbiți și dv. zilnic și cu năduf, scriem și noi, gazetarii, mereu și, iată, mai avem încă foarte mult de scris și de vorbit.

Știți unde e restaurantul «Zig-zag»? Aproape de Piața Amzei, în plin centrul Bucureștiului. Am intrat acolo, în calitate de consumatori, mai întii. Dar o privire dușmănoasă și rea, a unui om investit cu însemnele profesiei de ospătar, ne-a stăvilat orice fel de elanuri... gastronomice. N-aveam voie să ne așezăm decît la o anumită masă, cu toate că era încă devreme și locuri se aflau din belșug. Dar interdicția am deslușit-o nu atît din cuvinte, cît din niște gesturi crispate plus cîteva mormăieli agresive. După un răstimp de așteptare «onorabil» (știți dv.), ne-am trezit în față cu un coșuleț cu piine, în care, etalată parcă anume, se afla o felie pe jumătate, ca un muiaj pentru dinți. Minunată invenție de anihilat apetitul! Ne-a rămas, ba încă ne-a sporit, în schimb, pofta de a vorbi cu responsabilul restaurantului. Nu era (chipurile). Nu aveam, deci, decît să facem singuri cunoștință cu «amabila» noastră gazdă. Ne-am declinat identitatea și am pretins același lucru. Dar:

— Vreți să știți cum mă cheamă? Atunci mergeți la minister!

Am cutezat să-i adresăm o altă întrebare:

— Sinteti de mult ospătar?

(Virsta putea să ateste o experiență îndelungată, dar nu era totuși un semn concludent)

— Hm! Uitați-vă la mine!

Pînă la urmă n-am făcut nici un drum la minister; am aflat de la responsabil (care era în restaurant) numele mult rîvnit — Nicolae Badea. Are un stagiou vechi de ospătar, a lucrat și la «Berlin» dar... Dezolarea — sinceră sau nu — a responsabilului nu ține de cold nimănui; bine totuși că am putut comunica prin grai omenesc...

La restaurantul «Postăvarul» din Brașov am riscat, cu bună-știință, să fim păcăliți asupra adevărului, stînd la masă chiar cu șeful de sală — Ion Boț. Nu noi, ci dînsul i-a cerut o sticlă cu bere unui ospătar tînăr. A sosit cu tărăgănări și fără nici un «bună seara». Abstracție făcînd de cel mai elementar semn al recunoașterii dintre oameni (vedeți, mă feresc să spun politețe), am abordat o discuție cu tînărul aspirant la virtuțile serviciului public. Așa mi-a fost dat să aflu că Virgil Rîșnoveanu (20 ani) a revenit la îndeletnicirea de ospătar în martie 1970, după un curs de calificare a uzinei «Rulmentul», care l-a pregătit în meseria de lăcătuș-mecanic. Sper că ați reținut: a revenit... De ce? Pentru că munca în restaurant e mai curată... Rațiunile sale contează mai mult sau mai puțin. Mă întreb numai ce criterii a folosit I.H.R.-Brașov atunci cînd l-a angajat ori l-a reangajat. Fiindcă șeful de sală însuși ne-a mărturisit, după unele ezitări, că «Rîșnoveanu e un ospătar cam slăbuț» (nu la propriu!).

În ceea ce se cheamă servicii de alimentație publică, Brașovul și-a căpătat de ani de zile o adevărată glorie a breslei. Și pe drept. În oraș sau sus, în Poiană, manierele, stilul civilizată, ba, aș zice, chiar grația cu care sînt tratați

CA LA MAMA (VITREGĂ

▲ *Ospătarul Nicolae Ionescu stă cu minile încrucișate la un pahar de... vorbă. Scăpărarea, din senin, a blietzului i-a reamintit că-i în timpul serviciului și deci nu trebuie să fie recunoscut...*

turiștii, alcătuiesc perpetuu un model de relații cu oaspeții, care-și întregesc astfel încîntarea excursiilor sau a vacanțelor. Localurile mici — de pildă, cel cu profil dietetic — sau marile hoteluri și restaurante brașovene excelează prin curățenie și bunăvoință, parcă mai mult decît profesională. Așadar, o abatere cît de mică de la această fericită tradiție apare drept stridentă, într-un chip cu totul aparte. E ca și cum în armonia perfectă a unei formații orchestrale izbucnește, neașteptat, o notă falsă. De aceea am zăbovit și noi asupra unor amănunte supărătoare. Fiindcă-i păcat ca cineva să-și strice bunele impresii, din cauza unor... note false. Bunăoară, în seara vizitei noastre atmosfera la braseria «Cerbului carpatin» aducea, pe alocuri, cu cea de bufet periferic. Am vorbit despre asta cu unul dintre responsabili — Victor Bunea — care pretindea că numai clienții sînt de vină. Oare? Aparatul nostru fotografic a surprins, nu mult sau mai puțin expresiv, un instantaneu: ospătarul Nicolae Ionescu făcea corp-comun cu o masă de cheflii, stînd, cu brațele încrucișate, la șuetă. Sclipirea de fulger a magneziului l-a speriat, nu însă îndeajuns ca să nu poată riposta cu aplomb: «Și ce dacă sinteți de la ziar? Cine vă dă dreptul să faceți fotografii?» Îmi place să cred că pînă la ora asta și-a limpezit nedumeririle cu privire la drepturile gazetărești. Cit despre ținuta constantă a unui local, probă este însuși «Cerbul carpatin» (restaurant) și multe altele de pe Valea Prahovei. Și tot în aceeași ordine de idei, mi-a răsărit în memorie o amintire tonică. La Suceava, aproape de piață, există un restaurant pe nume «Casa bucovineană» unde se mîncă cei mai buni hribi cu smîntînă din lume. Dar nu despre calitatea bucatelor vreau să amintesc, în primul rînd. Localul acesta nu-i deschis nici el, de ieri. Îl țin (nu cu mandat), citeva femei și fete, la fel de îngrijit ca în cea dintîi zi. Perdelele de borangic și ștergarele sînt curate ca floarea: gingășia cu care te salută Oltița, bunăoară, nu-și pierde nimic din farmec nici atunci cînd îi comunică unui client nevizat sau neatent că nu are voie să fumeze, fie chiar și pentru protejarea covoarelor românești de pe jos. Cînd intri în «Casa bucovineană» (pe lingă fîntina cu găleată, în mărime naturală, de lingă ușa) te sfiștii să ridici tonul sau să ai o atitudine într-alt fel stridentă. Întreaga atmosferă îți impune un anume comportament și eu cred că tonul îl dau ospătărițele — gazde într-adevăr îndatoritoare, atente, politicoase. Deci, iată o altă adresă unde se pot afla secretele reputației constante ale unui local de alimentație publică.

Am discutat — și nu o dată — în ultima vreme cu tova-

rășul Constantin Rusu (directorul Centrului de formare, perfecționare și de studii pentru cadrele din industria hotelieră și turistică) despre veșnica problemă răs-răscutată a (ne)însușirilor profesionale ale personalului din restaurante și hoteluri. Rețin ce mi-a spus într-un rînd despre unii funcționari de la recepție: «Parcă sînt surdo-muși». Și îmi mai aduc aminte de o altă frîntură de conversație: «Intrați la restaurantul „Ambasador” și-o să vedeți că nici măcar acolo nu se dă frecvent „bună ziua”; sînt cazuri cînd nimeni parcă nu știe cum să-i așeze scaunul unui client ori să-l întrebze, de îndată, ce vînt îl aduce la o masă». M-am convins, mai deunăzi, și de adevărul acestor spuse. La ușă stătea un pîlc de tineri ospătari, chicotind indecent, iar în sala restaurantului, aproape goală, nu se mai arăta nimeni «de-ai casei» dornic să-ți acorde vreo atenție.

Și-așa, descoperind curuzuri după curuzuri, te întrebi (a cita oară?) ce-i de făcut?

La o recentă conferință de presă am aflat că în 1971 centrul despre care aminteam va pregăti și va perfecționa peste 20 000 de bucătari, ospătari, șefi de sală, recepționeri, guvernante etc., etc. Arta serviciului pentru public va cunoaște un reviriment substanțial începînd cu felurile de mâncare și terminînd cu ghicirea dinainte a oricărei dorințe a clientului de restaurant sau hotel. Firește, personalul de specialitate va deveni, într-un viitor apropiat, poliglott.

De acord cu toate cursurile — științifice stabilite — de psihologie, de geografia turismului și așa mai departe. Dar cine sînt cei care învață de la capăt ori se perfecționează în arta relațiilor cu publicul? Gurile rele spun că un post de ospătar se plătește cu bani grei. Nu am intrat, deocamdată, în intimitatea acestui gen de afaceri. Dar dacă se va cultiva și în viitor (chiar în mică proporție) angajarea unor tineri sau mai puțin tineri care oscilează între meseria de lăcătuș-mecanic și cea de ospătar, nu se va curma, prea curînd, acest subiect frecvent de discuție, pe care l-am abordat și noi acum. Pictura și muzica intră, consacrat, în domeniul artelor care presupun har. Și meseria de «măitre d'hôtel» este tot o artă (și cea de ospătar etc.). Pînă cînd acest adevăr nu-i înțeles în chip practic, degeaba sînt lecțiile de psihologie strecurate cu pilnă în urechea unui surd.

Viorica CIORBAGIU
Fotografii de Elena GHERA

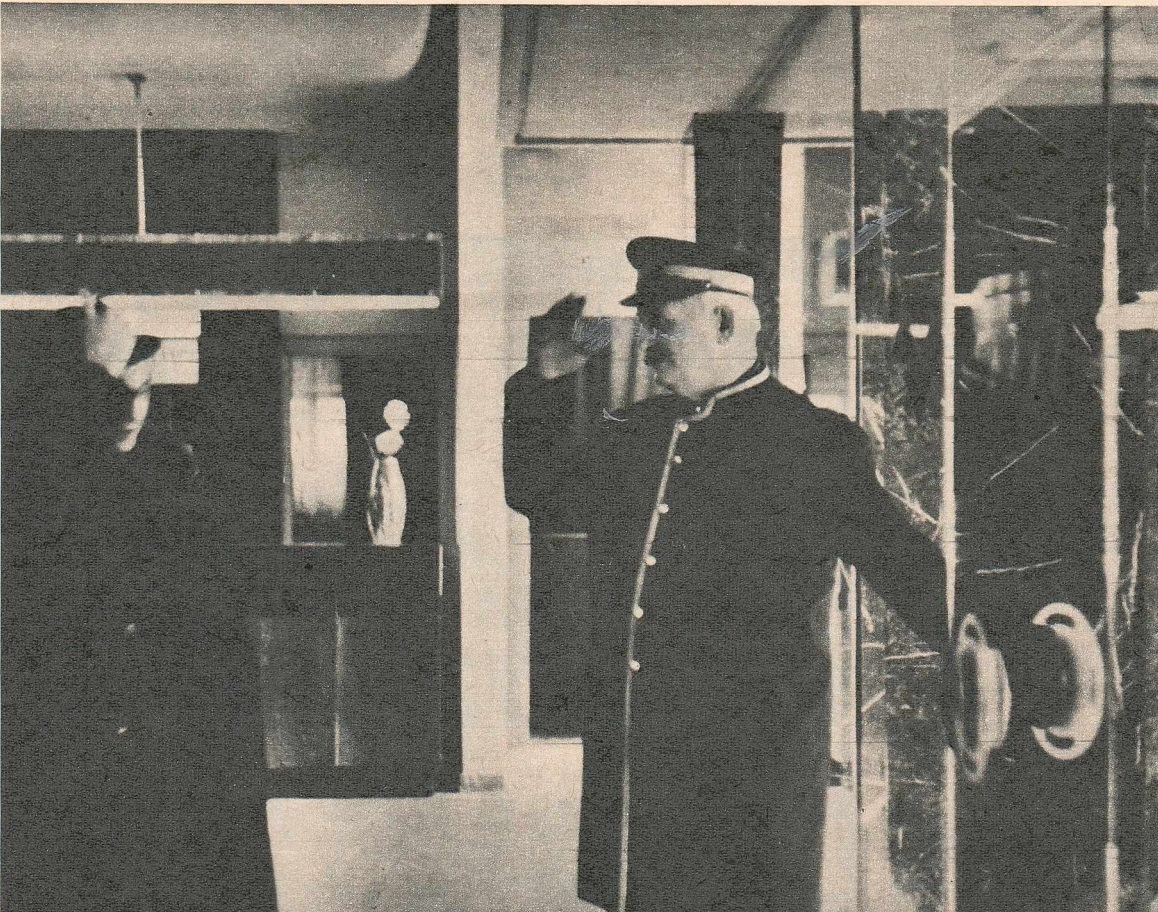
de H. DONA

Ilustrație fotografică pentru o poveste banală cu un ospătar și un picolo, care se întrețin amical, în timp ce clienții...

«Fotbal de masă» — un joc distractiv, alcătuit din capsule de sticlă și tirbușon — e de natură să-l destindă pe «jucător», pe câtă vreme, consumatorii stau încleștați în încordarea așteptării!

ACASĂ !

Majordomul de la Nord Hotel parcă-i anume făcut să primească și să petreacă oaspeți. Să mai spună cineva că în meseria asta nu-i nevoie de har!

Cititorul Gheorghe Pascu din Semeac — Arad ne trimite, pe lângă multe cuvinte de încurajare, și câteva întrebări și propuneri. Îi vom răspunde pe scurt: 1) nu credem că este indicat să revenim la vechiul format, ieșit din modă și care ne obligă să publicăm fotografii mai mici și mai proaste; 2) nu putem renunța la fotografia color de pe prima copertă; s-ar supăra — și pe bună dreptate — toți cititorii. Nici titlurile materialelor din interior nu le putem imprima cu regularitate de copertă, pentru că aceasta din urmă se realizează, de obicei, cu multe săptămâni înainte și ne-am interzice, astfel, orice intervenție de actualizare asupra materialului publicat; 3) fără excepție, fotografiile tuturor câștigătorilor ultimei anchete-«Flacăra» au apărut pe copertele revistei (unele și de cite două ori). Dacă actualitatea o cere, vom mai reveni; 4) n-avem condiții și nici nu găsim prea interesant să publicăm cite o fotografie de vedetă pe cele două pagini din mijloc ale revistei. Nu dispunem nici de spațiul necesar pentru asemenea risipă.

Cititorul Anghel Rădoi din Pitești ne sugerează publicarea unor reportaje despre «celebre cazuri polițiste rămase ne-rezolvate». Poate vom încerca să facem acest lucru, dar nu știm dacă vom începe cu Jack Spintecătorul. După cum se cunoaște, acum vreo două-trei luni cazul în speță părea elucidat. Un istoric englez, în urma unor cercetări îndelungate și pe baza unor documente incontestabile, stabilise că celebrul spintecător nu era altul decât unul dintre fiii regelui Eduard al VII-lea, adică un nepot al reginei Victoria și un frate al regelui George al V-lea. Îngrozit, probabil, de descoperirea făcută și fiind un gentleman desăvârșit, istoricul englez a socotit că cel mai elegant lucru pe care-l putea face era să moară imediat (de infarct, bineînțeles). Nepotul și unicul său moștenitor, de asemeni un perfect gentleman, nici n-a așteptat să-și îngroape unchiul pentru a da foc tuturor documentelor adunate cu atita caznă. De unde se vede că povestea lui Jack Spintecătorul e bună numai pentru gentlemeni.

Într-o scrisoare din Giurgiu, cititorul N. Stan, discutând despre seriile de la televiziune, se arată nemulțumit de «Vidocq». Faptul nu ne miră (deși nu ne bucură); acest serial care a stîrnit entuziasmul publicului francez n-a cunoscut la noi decât o primire rezervată. Unde credem că tov. Stan se înșală, e atunci cînd afirmă că «Vidocq» e «lipsit de orice idee». O idee există și încă una profundă. După cum se știe, povestea lui Vidocq s-a petrecut pe vremea lui Napoleon. Or, în film acest lucru nu se spune și nu e nici măcar sugerat (cu excepția ultimului episod). Nici tu' bătălii formidabile, nici tu uniforme scilpitoare, nici tu fraze nemuritoare (de tipul «Soarele de la Austerlitz...», «Din umbra piramidelor...», «Garda moare dar...» etc., etc.), nimic din recuzita grandilocventă a «măreției», nimic din prezența cutremurătoare a Istoriei (cu l mare) preparată pentru uzul manualelor școlare. Personajele din «Vidocq» duc cea mai banală (și mai umană) existență cu puțință: băieților le plac fetele, fetelor le plac băieții, oamenii simpli sînt simpatici, reprezentanții autorităților viceversa, pe cerul Franței zboară ciori sau prepelițe și nu vulturi imperiale. Ostașii (da, da, ostașii Marii, Invincibilei armate napoleoniene) visează să se întoarcă acasă și să-și pună pușca-n cui, poliștii, deși aflați sub ordinea Marelui, Inegalabilului Fouché, sînt mai toți ridicoli, poltroni sau ciubucari etc., etc. Te cuprinde spaima, cînd te gîndești ce ar fi făcut dintr-un asemenea subiect vreunul dintre teribilii confecționeri de «Austerlitz»-uri și «Waterloo»-uri (neapărat supraproducție, neapărat coproducție, neapărat ecran panoramic, neapărat 1 000 de vedete și 1 000 de luni de turnare...). «Vidocq» e filmul celor mici care-și caută de viața lor necăjită (și uneori veselă), în timp ce cei mari făuresc și destramă imperii. Și mai este o idee în «Vidocq» (de aceea personajul l-a fascinat, la vremea lui, de Balzac), o idee care se concretizează în a doua serie, încă nereprezentată pe micile noastre ecrane: într-o anume societate, cei mai vajnici apărători ai «ordinii și legii» sînt bandiții, mai mult sau mai puțin pocăiți...

Un cititor nervos este I. Simionescu din București, care-l invocă pe Plaut pentru a protesta împotriva prezenței femeilor în publicistică (mai ales cînd au păreri deosebite de ale dumisale). Ne pare rău, dar scrisoarea tov. I. Simionescu nici nu ne-a convins, nici nu ne-a indignat, ne-a amuzat.

Un prieten din Varna (Bulgaria), cititorul I. Teodorof, bun cunoscător al Bucureștiului, ne scrie rînduri emoționante despre Capitala noastră. Îi mulțumim. Nu-i împărtășim însă supărarea față de existența unor străzi purtînd numele de Aluatului, Aracului, Caerului, Eucaliptului, Oișelor etc. Au și aceste denumiri poezia și farmecul lor și ar fi păcat să le înlăturăm. Bietele oițe nu fac rău nimănui.

Primă etapă pe drumul formării statului național român, Unirea Principatelor a rămas unul dintre memorabilele evenimente ale istoriei patriei noastre. Rezultat firesc al unui îndelungat proces istoric, actul de la 24 ianuarie 1859 a marcat întemeierea României moderne, creînd premisele cuceririi independenței în 1877 și ale desăvîșirii unității naționale din decembrie 1918.

Prin propriile-i forțe, poporul român a făurit unirea Moldovei cu Țara Românească, deziderat ce fusese exprimat clar încă în timpul revoluției de la 1848, care dinamizase energiile și eforturile maselor populare. Lupta poporului pentru unitatea sa națională a fost impusă diplomației europene de către mișcarea unionistă din țară cît și de intensa activitate desfășurată în apusul Europei de către emigrația română. Datorită intereselor contradictorii ale marilor puteri în sud-estul Europei, problema «viitorului» celor două «Principate Dunărene» a fost viu disputată în Congresul de la Paris ce pusesese capăt războiului Crimeii.

Deși participanții la congresul din 1856 n-au putut ajunge la un acord asupra «unirii», ei au dat totuși posibilitatea populației celor două principate să-și spună cuvîntul prin intermediul Adunărilor ad-hoc. Alegerea divanurilor ad-hoc de la București și Iași, care au exprimat dorința poporului român de a șterge hotarul de la Milcov, înfruntînd uneltirile separatiste ale marii boierimi din țară și mai ales pe cele ale unora din guvernele marilor puteri, a constituit un moment important în seria de evenimente ce au precedat Unirea de la 24 ianuarie 1859 cînd a fost ales domn al ambelor principate Alexandru Ioan Cuza. Se deschidea o nouă epocă în dezvoltarea istorică a poporului român.

În paginile de față redăm un episod puțin cunoscut din lupta diplomatică din perioada premergătoare Unirii. Este o acțiune de diplomatie secretă, ne-lipsită de pitoresc, care recrează o atmosferă, o epocă...

Relatarea se bazează pe documente din Fondul Kogălniceanu (Memoriile baroanei Durand de Fontmagne), aflate la Biblioteca centrală de stat.

Pagini puțin cunoscute din „Cronica Unirii“

DIPLOMATIE SECRETĂ PE MALURILE BOSFORULUI

de Beatrice MARINESCU
și Șerban RĂDULESCU-ZONER
de la Institutul de istorie «N. IORGA»

O nouă aniversare a Unirii Principatelor. Prilej de aduceri aminte: lupta unioniștilor, în majoritate foști pașoptiști, pentru făurirea României moderne, Hora Unirii a lui Vasile Alecsandri, înnoita alegere a lui Alexandru Ioan Cuza ca domn la Iași și la București. Unul dintre idealurile revoluționarilor de la 1848, de altfel cu rădăcini mult mai adînci, fusese realizat la 24 ianuarie 1859: Unirea Țării Românești cu Moldova.

Lupta pentru unire, incununată de succes în memorabilul an 1859, prin acțiunile poporului român avînd în fruntea sa pe Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Costache Negri, frații Golești, C.A. Rosetti cît și pe viitorul domn al «Principatelor Unite», s-a desfășurat pe plan european în contextul acțiunilor diplomatice ale marilor puteri pentru modificarea hărții vechiului continent și împărțirea sferelor de influență, economică și politică, în urma războiului Crimeii. Printre problemele aflate pe agenda Congresului de la Paris din februarie-martie 1856, ce pusesese capăt războiului, figura și organizarea viitoare a principatelor dunărene, marile puteri luînd față de chestiunea «unirii», reclamată de majoritatea mîntenitorilor și a moldovenilor, poziții diferite în funcție de propriile lor interese.

În timp ce Franța și Rusia au fost tot timpul de acord cu o viitoare unire a celor două principate, Turcia, puterea suzerană, se opunea din răspuțeri, socotind constituirea statului unitar român drept o etapă spre independență. În spatele sultanului se găsea în acea vreme diplomația britanică, reprezentată la Poartă prin abilul lord Stratford Redcliffe, un dirz susținător al «integrității» Imperiului otoman. Prin atitudinea sa, guvernul englez urmărea, de fapt, întărirea influenței britanice în Orientul Apropiat. Un alt adversar era și Austria — care nu vedea cu ochi buni unirea Moldovei cu Țara Românească, spre care ar fi gravitat ulterior și românii din Imperiul habsburgic — în timp ce primul ministru al Sardiniei, Cavour, se opunea diplomației vieneze susținînd «unirea», cauză asemănătoare pentru acea vreme cu cea a poporului italian.

Unele amănunte mai puțin cunoscute ale luptei diplomatice dintre marile puteri în jurul chestiunii «Unirii Principatelor» sînt cuprinse în notele de călătorie ale baroanei Durand de Fontmagne, rudă apropiată a ambasadorului francez la Constantinopol, Thouvenel. De aceea credem interesant să reproducem mai jos cîteva din aceste note, legate de criza diplomatică din 1857, cînd caimacamul Moldovei, Alexandru Vogoride, cu sprijinul Porții, falsificase alegerile pentru divanul ad-hoc, chemat, potrivit stipulațiilor tratatului de la Paris, «să exprime dorințele populațiilor cu privire la organizarea Principatelor». În culori vii, autoarea descrie atmosfera încărcată de pe malurile

Bosforului, devenit, în vara anului 1857, centrul intrigilor diplomației europene.

«Vara anului 1857... Criza principatelor dunărene s-a înrăutățit...»

4 iunie 1857. Ambasadorul nostru e necontent hărțuit de manevrele adversarilor săi. Nici nu-și poate închipi cineva ce reprezintă o asemenea luptă, în care rivalitățile sînt cu desăvîșire atîtite și în care șefii de misiuni nu știu decît cum să se înșele unii pe alții. În fiecare zi vedem cîte o manevră a lordului Stratford (ambasadorul Angliei) sau a baronului de Prokesch (ambasadorul Austriei). Diplomația din Constantinopol nu face altceva decît să sfătuiască și să conducă Poarta strigîndu-i la ureche «Păzește-te de colegul meu!»

D. Thouvenel e hotărît să nu întrebunțeze decît arme leale și dacă știe să răspundă la atacuri cînd trebuie o face cinstit și pe față. În această privință ne spunea: «În politică nu trebuie să te descurajezi niciodată. Cînd nu înaintezi de loc sau nu așa de repede cum ai vrea, trebuie să te bizui și pe greșelile și retragerile altora.»

ALEGERI FALSIFICATE

30 iunie. Sosesc telegrame îngrijorătoare din Principate. S-a jucat festal Alegerile din Moldova au fost falsificate scandalos, din ordinul Porții, de caimacamul Vogoride. Anglia și Austria susțin Turcia, și se declară în fața Franței în această atacare însemnată.

19 iulie. Lordul Stratford s-a instalat ieri la Terapia. Fără ca eu să fiu absolut la curent cu ceea ce se întîmplă și cu toate intrigile ascunse, mi se pare limpede că purtarea domniei-sale devine de neîferit. Ieri, domnul Thouvenel a avut audiență la sultan spre a-i mulțumi pentru colierul trimis soției sale. Tot Bosforul a fost în mișcare. Prilejul de a vorbi suveranului căzuse într-adevăr într-un moment potrivit. S-a întors nemulțumit zicînd că «văzuse un prinț slab, nehotărît și un guvern laș tremurînd în fața nedemnelor amenințări ale lordului Stratford».

20 iulie. Lordul Stratford a venit ieri dar fără a fi primit. A lăsat, ca și fiica sa, cărți de vizită pentru d. și d-na Thouvenel și pentru mine.

Alianța de deunăzi, ce s-a făcut?
«Vom vedea — a zis vărul meu ministrului Spaniei care a prînzit în astă-seară aici — care din cele două guverne va obosi văzînd că cei doi ambasadori ai Franței și Englei nu mai au nici o relație între dinșii în Constantinopol».

21 iulie. Lordul Stratford nu s-a lăsat bătut: a venit azi iar, cu miss Canning. Nu știu de ce Pietro, portarul, cu toate că avea ordin, i-a lăsat să urce scările. D-na Thou-

venel nu era acasă. Ambasadorul a trimis răspuns că nu este acasă, dar m-a rugat pe mine să-i primesc și «să fiu amabilă». E de la sine înțeles că n-am vorbit de politică.

FRANȚA CERE ANULAREA ALEGERILOR, DAR...

26 iulie. D. Thouvenel, pe care l-am zărit după dejun, mi-a spus: «Draga mea, lupta începe. O telegramă din Paris mă anunță că acolo se știe tot adevărul; că împăratul e furios și că va cere îndată destituirea lui Reșid-pașa, a caimacamului Vogoride și anularea alegerilor din Moldova sau va da instrucțiuni pentru cererea pașaportului meu!»

Bravo! Afacerea o să meargă bine.

După ce a primit două depeșe, d. Thouvenel a comunicat miniștrilor otomani voința formală a guvernului său de a obține anularea alegerilor din Principate, sub amenințarea unei rupturi diplomatice. Plecarea vaporului de mîine a fost întîrziată cu 24 de ore spre a se da timp Porții să ia o hotărîre.

O altă scrisoare către sultan, spre a-i cere o audiență în acest timp de criză supremă, ne-a fost citită înainte de a fi trimisă înălțimii sale. Are un ton de mare solemnitate.

Cît despre lordul Stratford, fie că a lucrat conform ordinilor guvernului său, fie că a lucrat din propria sa inițiativă... trebuie să fie foarte încurcat.

Domnul Thouvenel a reușit să facă pe

Deputații divanului ad-hoc ales în Moldova (septembrie 1857) după anularea de către sultan a vechilor alegeri, ca urmare a crizei diplomatice de la Constantinopol din vara anului 1857.

Orășul și portul Constantinopol, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. În imagine se vede și podul ce leagă Stambulul de Pera, cartierul ambasadelor, unde s-a desfășurat, în «vara fierbinte» a anului 1857, un adevărat război al nervilor.

lată și o vedere din portul Constantinopol, cartierul Galata. Deși ulterioară evenimentelor descrise în aceste pagini, imaginea te duce, parcă, cu gândul la acel august 1857 când vasul AJACCIO se pregătea în mod demonstrativ să imbarce personalul diplomatic al Franței din Turcia. Dar acțiunea a fost întreruptă în ultimul moment de o lovitură de teatru.

cei din Paris mai hotărâți. Numai de ar ține această stare!

Se pare că opinia populației turce și aceea a funcționarilor care n-au luat parte la uneltirile ascunse este foarte favorabilă Franței. Așteptăm cu mai multă curiozitate decât teamă ceea ce se va întâmpla.

28 iulie. Sosirea unei depeșe telegrafice de la împăratul Rusiei, prin care domnul Buteniev e invitat «să lucreze în același sens ca d. Thouvenel și să protesteze formal împotriva alegerilor falsificate din Moldova».

Sardinia și Prusia fac tot așa. Cît despre Anglia, a invitat pe lordul Stratford să stea în nemîșcare.

Cu toate că ambasadorul nostru e încrezător, cheul nostru de la Terapia e plin de lăzi: ne pregătim foarte serios, cu toate că vecinii noștri englezi pretind că nu e vorba decît de un «simulacru».

MAZILIREA MARELUI VIZIR

29 iulie. Sublima Poartă, ca întotdeauna, nu se gîndește decît să cîștige timp. Asta e tactica orientală. Turcii nu acordă nimic pînă acum, ceea ce nu înseamnă că nu vor ceda în ultimul moment, dacă vom fi hotărâți.

Astă-seară, pe cînd eram la masă, Sefer-pasa (omul de încredere al marelui vizir Reșid-pașa) a venit din partea marelui vizir; s-a arătat servil în fața d-lui Thouvenel, încredințându-l că «plecarea lui ar fi un doliu pentru Turcia».

Ambasadorul a răspuns cu mîndrie la asigurările de prietenie pe care i le trimitea Reșid-pașa. Sefer întrebă «dacă Excelența sa pleacă miîne». «Aș vrea, răspunse ambasadorul. Eram gata, dar domnul ministru al Rusiei, care dorește să plece o dată cu mine, m-a rugat să-l aștept».

«Și ce vreți d-voastră de la Alteța sa, marele vizir? Pierderea sau demisia sa?», întrebă îngrijorat pașa...

În așteptare toată colonia, toți prietenii sînt emoționați și îngrijorarea este generală. Primim multe vizite.

Deoarece miîne este «Curbam bairam» nu se poate obține nimic de la turci, dar simbată domnul Thouvenel va cere ultimul cuvînt al guvernului sultanului, iar dacă acesta va stăruî în refuzul său de a anula alegerile moldovene, Ajaccio va fi pus sub presiune și vom spune rămas bun Constantinopolului.

31 iulie. Trecătorii, marinarii de pe vapoare, toți privesc cu mirare pregătirile noastre, lăzile de pe chei etc. Ministrul Spaniei este înștiințat că în caz de plecare, apărarea intereselor francezilor care stau în Turcia și a intereselor catolicilor va rămîne în miîne sale. Caicele străbat Bosforul într-o activitate extraordinară.

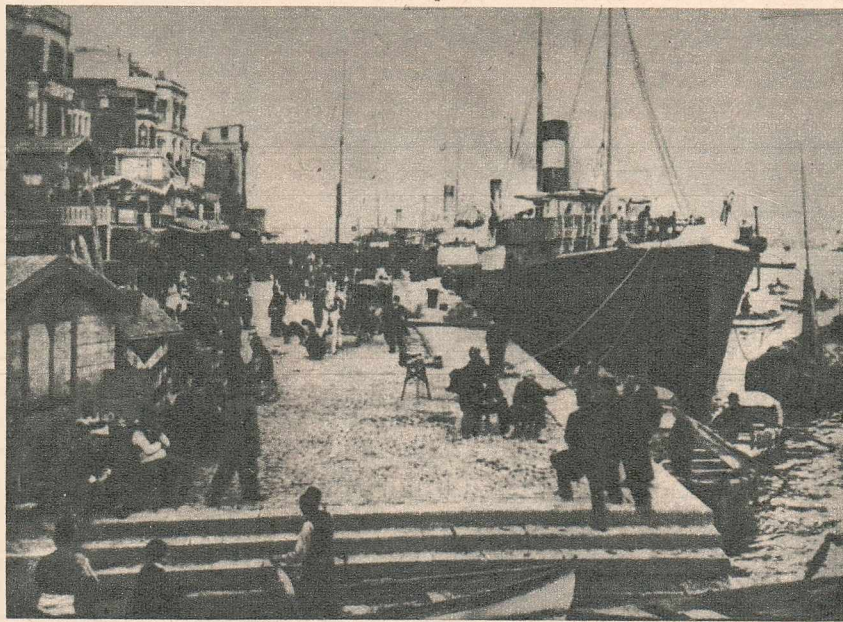
Seara ne vine știrea despre numirea lui Mustafa-pașa ca mare vizir și formarea unui minister nou, e adevărat, dar provizoriu.

O SCENĂ MIȘCĂTOARE

4 august. Ce zi plină de emoție! Se dăduse termen turcilor pînă la orele 10 spre a se hotărî să primească anularea alegerilor din Moldova. La orele 11 domnul Autrey nu sosise încă și eram foarte îngrijorați. Nu ne mai rămînea decît să executăm ordinele împăratului.

D. Thouvenel s-a dîs să-și ia rămas bun de la sultan nu ca ambasador al Franței, ci ca simplu particular care nu vroia să părăsească o țară, unde a primit atîtea dovezi despre bunătațea Maiestății Sale, fără a-i mulțumi pentru cea din urmă oară.

A fost scena cea mai mișcătoare din toată această criză diplomatică. S-tanul, care se plimba, a fost prevenit, s-a coborît repede de pe cal și a alergat înaintea

Ambasadorul Franței la Constantinopol, Thouvenel, era un optimist. El spunea: «În politică nu trebuie să te descurajezi niciodată. Cînd nu înaintezi de loc sau nu așa de repede cum ai vrea, trebuie să te bizui și pe greseliile și retragerile altora».

domnului Thouvenel. Mîhnirea și regretele sale au fost repetate de atîtea ori și cu atîta învederată emoție, încît nădușeala îi curgea pe frunte.

Vărul meu se întoarse zdrobit.

6 august. Rușii, sardinienii și prusienii au rupt azi dimineață relațiile cu turcii.

7 august. Vaporul ce pleacă în Franța a dus azi dimineață scrisori care anunțau familiilor apropiata noastră întoarcere. Marți plecăm.

O LOVITURĂ DE TEATRU

11 august. Credeam că plecăm. Totul era gata. Împăratul a hotărît alt fel. Ce lovitură de teatru!

Astă-seară, în timpul unui prînz de rămas bun dat miniștrilor Spaniei, Suediei, Greciei, abia ne-am așezat la masă, cînd a sosit o telegramă din Paris cu ordinul de a suspenda plecarea. Această depeșă era deschisă și desigur că a bucurat pe turci tot atît cît a necăjit pe sârmanul meu văr.

Se zice în adevăr că de la Osborne s-a dat ordin ambasadorului englez «de a sfătui pe turci să cedeze asupra anulării alegerilor moldovene». Dar milord nu ascultă... El știe foarte bine, în fond, că lucrînd cum vrea, face pe placul guvernului său. Cite comedii și șiretenii în politică! Mi-e groază de ele!

16 august. O săptămîină foarte agitată. Telegrama din Paris care a suspendat plecarea noastră a fost urmată de opt zile de tăcere neînțeleasă. Poziția domnului Thouvenel devine din ce în ce mai grea. Știu acum din izvor sigur că turcii aveau o fregată sub presiune gata să plece după Ajaccio spre a împiedica pe ambasadorul Franței să-și continue călătoria. Comandantul vasului turc era purtătorul tuturor supunerilor și făgăduielilor posibile.

E de neînțeles cum n-a aflat dragomanul nostru de acest lucru.

20 august 1857. Aci scena se schimbă dintr-o clipă în alta. Iată că și Franța are acum o izbîndă! Înțelegerea de la Osborne a început să-și dea roadele Reșid-pașa, creația lordului Stratford, e definitiv înlăturat, guvernul otoman consimte în sfîrșit să anuleze alegerile din Moldova și să destituie pe calmacamul Vogoride? Nu cerem nici noi mai mult».

1 Între 6 și 10 august 1857 are loc înțelegerea de la Osborne între Napoleon III și regina Victoria, la care au luat parte și miniștrii de externe ai celor două state. Înțelegerea orală la care se ajunge are ca urmare acceptarea de către Anglia a anulării alegerilor din Moldova, dar Napoleon renunța la Unirea deplină, mulțumindu-se ca Principatele să fie dotate cu «instituții organice similare». Poporul român nu s-a lăsat intimidat și a ales în ambele principate același domnitor, pe Alexandru Ioan Cuza.

2 De fapt, a fost destituit ministrul de interne Vasile Ghica.

semiotica

de Henri WALD

Pînă nu demult se credea că semnele semnifică niște semnificații anterior elaborate, că la început a fost informația și apoi a apărut comunicarea. De cîteva decenii se știe că semnele nu sînt numai mijloace de comunicare a informației, ci participă nemijlocit la însăși constituirea informației. Informația se formează în și prin comunicare. La temelia diverselor informații pe care le transmite, fiecare mijloc de comunicare are chiar propria lui informație. Semnele vorbirii — sunetele — prin debitul, intonația și accentul lor, transmit o informație preponderent pragmatico-afectivă și personală, în vreme ce semnele scrierii alfabetice — literele — prin caracterul lor uniform, neutru și reversibil, transmit o informație preponderent intelectuală și impersonală. Trăirile oamenilor nu se pot transforma în idei decît prin intermediul diverselor sisteme de semne și în primul rînd prin vorbire.

Descoperirea faptului incontestabil că semnul nu este numai un mijloc de transmitere a informației, ci și un mijloc de elaborare a ei, i-a determinat pe mulți teoreticieni contemporani să exagereze importanța semnului în dauna semnificației. După părerea lor, cultura nu este nimic altceva decît o rețea de semne prin care oamenii își organizează raporturile dintre ei, precum și raporturile lor cu natura. Semnificația se reduce astfel doar la un raport imediat între două semne. Orice semnificație care s-ar afla dincolo de un anumit sistem de semne, într-o lume transcendentă, sau dincoace de el, întru-olme transcendentă, nu poate fi decît o iluzie și o prejudecată. Sîntem invitați să ne integrăm într-o cultură fără «Dumnezeu» și fără «Eu». Vechile semnificații teologice și egologice se vor scurge, încetul cu încetul, prin ochiurile rețelei de semne din care va fi alcătuită noua cultură, iar oamenii vor reveni în cele din urmă printre celelalte lucruri ale acestei lumi. O dată cu parazitismul gîndirii și al conștiinței se va termina și cu străvechea prejudecată care a împărțit lumea în două tărîmuri: materie și spirit, obiect și subiect, fenomen și esență...

De pe urma acestor exagerări, cunoașterea s-a ales totuși cu un cîștig: **Semiotica**, știința semnelor.

Cultura este, într-adevăr, sistemul de semne prin care oamenii își reglează relațiile lor cu natura și cu societatea. Însă, făurînd unealta și vorbirea, omul a devenit singura ființă capabilă să dea naturii semnificații umane. Fiind un mijloc de comunicare și de elaborare a informației, semnul unește în și prin el materia și ideea: materia semnificată cu ideea semnificată. Semnul este important nu prin materia sensibilă pe care o prezintă, ci prin ideea inteligibilă pe care o reprezintă. Creșterea distanței dintre semnificația ideală și semnificanțul material sporește tensiunea gîndirii și duce la intensificarea elaborării unor idei din ce în ce mai generale. Istoria culturii este istoria stilizării semnificanțului și a abstractizării semnificației. În vreme ce, în structura semnalului, semnificația și semnificanțul nu sînt încă diferențiate, în structura semnului, semnificația se îndepărtează din ce în ce mai mult de semnificanț. Semnalul aparține naturii, semnul aparține culturii.

Semiotica studiază sistemele de semne, analizînd modul în care unitățile distinctive compun unitățile semnificative, adică modul în care literele o și m compun cuvîntul om, sau modul în care «ieșirea muncitorilor dintr-o uzină taylorizată» și «ieșirea oilor dintr-un țarc» compun, în faimosul film al lui Charlot, protestul împotriva gregarizării omului.

Prin semiotică, cunoașterea s-a îmbogățit cu o nouă definiție a omului: **Homo significans**. Omul este singura ființă creatoare de semnificație. Numai el este în stare să folosească materia pentru a semnifica, cu ajutorul ei, ideea. Dacă prin semnale animalele se adaptează la natură, prin semne, omul o transformă, dîndu-i rosturi omenestii. Prin semnale, animalele rămîn în cadrul naturii; prin semne, oamenii izbutesc să «iasă» din natură, să se ridice deasupra ei și să-i adauge cultură.

Dezvăluind contribuția semnelor în formarea semnificațiilor, semiotica aduce pe pămînt raiul ideilor «pure» și permite înțelegerea mai adîncă a gîndirii creatoare. Spiritul supraviețuiește trupului deoarece are propriul său trup: **vorba**. În și prin vorbire, ideile se formează, se păstrează și, eventual, durează. Semiotica este o teorie **CRITICĂ** a culturii.

o cîntăreață pe nume... **TATIANA DORONINA**

La studioul Mosfilm a fost recent terminată turnarea filmului «Cîntăreață». Solicitat de un corespondent al Agenției «Novosti» să spună ce anume l-a atras în scenariul acestui film — autor E. Radzimirski, regizorul Konstantin Voinov și-a mărturisit admirația pentru felul în care a fost conceput și construit personajul principal. Filmul — a declarat el — povestește un episod din viața cîntăreței de estradă Nadejda Kazanțeva, dar noi am încercat să nu insistăm prea mult asupra specificului profesiei ei. Kazanțeva ar fi putut tot atât de bine să fie medic sau profesoară, cercetător științific sau inginer. Ar fi rămas în oricare dintre aceste eventualități ea însăși. Indiferent de meserie, munca n-ar fi fost pentru ea o obligație, ci o bucurie. Ca orice om pasionat de profesia sa, Kazanțeva are momente de descurajare, insuccese, face greșeli, dar ele nu împieteză asupra a ceea ce este cel mai important — senzația utilității sale. Senzație care decurge din însăși esența caracterului ei, dominat de o trăsătură care nu poate să nu te cucerească: maximalismul. Indiferența, autoliniștirea îi sînt străine, ea trăiește din plin, pentru că nu poate trăi alt fel. Nenorocirea e că viața personală a eroinei rămîne, în episodul prezentat în film, neîmplinită. Dar ești convins că, mai devreme sau mai tîrziu, ea va întîlni fericirea.

Rolul principal al filmului este deținut de Tatiana Doronina, actriță a MHAT-ului și de asemenea cunoscută actriță de film («Sora cea mare», «Tandrețe» ș.a.). Pentru numeroșii admiratori ai marelui ei talent, rolul Kazanțevei va constitui o surpriză, căci ipostaza în care apare aici Doronina este cu totul inedită. Și deoarece eroina e o cîntăreață de estradă trebuie să mai adaug că, pentru acest film, compozitorul E. Artemiev a trebuit

să compună melodii care să i se potrivească ei și manierei sale de a cînta. A fost de două ori complicat, pentru că aceste cîntece trebuiau să joace rolul unor monoloage muzicale, să contribuie la dezvăluirea lumii interioare a eroinei. Mi se pare că nici o altă actriță n-ar fi izbutit să cînte ca Doronina. Originalitatea interpretării muzicale o deosebește de oricare altă cîntăreață.

Foto A.P.N.

te

le

gra

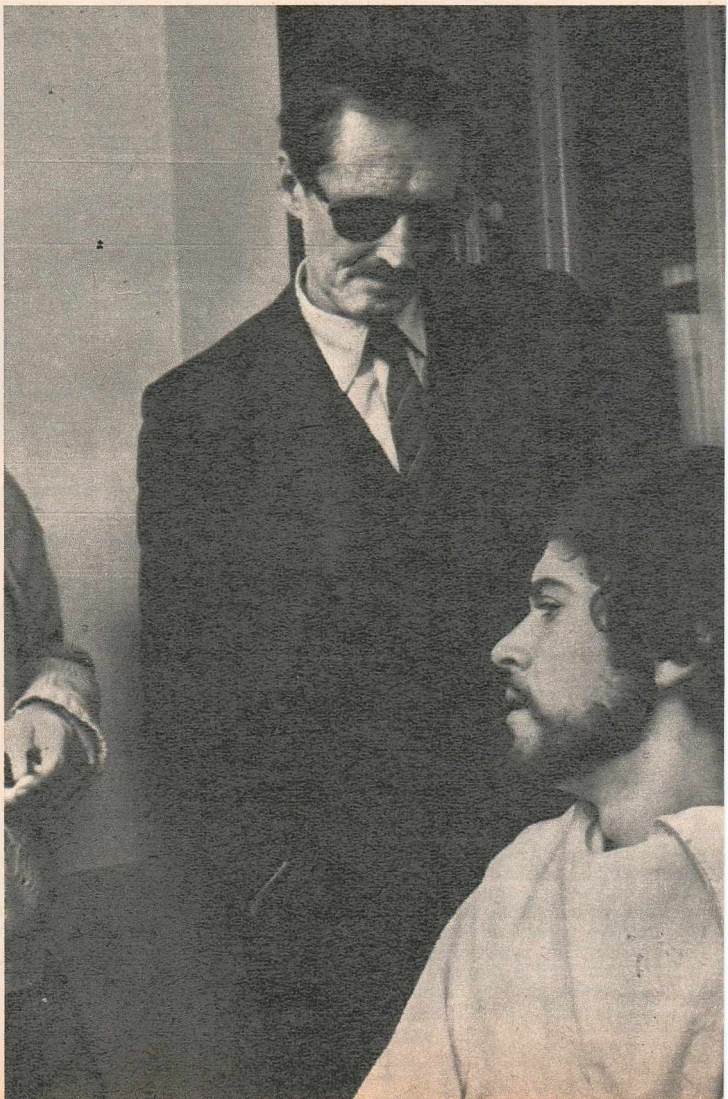
me

● Jean-Pierre Melville (care a fost distins de curînd cu premiul René Jeanne — acordat de Societatea scriitorilor de cinema și televiziune — pentru Cercul roșu) va începe luna viitoare un Arsène Lupin cu Alain Delon, bineînțeles, în rolul principal.
● Steve Mac Queen (foto), pasionat de cursele de automobile, după cum se știe, continuă fanatic filmările pentru «Les 24 Heurs du Mans». Actorul, aflat acum și pe post de regizor și de producător, nu se arată preocupat de costul din ce în ce mai ridicat al filmului. Numai «accidentele» provocate pentru necesitățile unei reconstrucții veridice a curselor de la Mans au costat 300 000 dolari.

În timpul filmărilor dublura lui Mac Queen, David Piper, și-a pierdut un picior, iar cascadorul Derek Bell s-a ales cu arsuri grave pe față.
● Cunoscutul scriitor iugoslav Miroslav Kleja și-a dat, pentru prima dată, consimțămîntul de a i se ecraniza una din lucrările sale: este vorba de Drumul către paradis, al cărei regizor va fi Mario Fanelli, realizator de emisiuni TV.
● Claude Lelouch se gîndește la un film care să poată fi turnat în două zile și care să nu coste mai mult de 100 000 de franci: Weekend-ul unui celibatar.
● Danny Kaye revine pe o scenă de pe Broadway după o absență

de 28 de ani. Va fi protagonistul unui musical de Richard Roger: Doi ori doi.
● Deborah Kerr și Robert Mitchum sînt parteneri în filmul lui Dimitri de Grunwald, Turnul.
● Se vorbește tot mai insistent că în acest an Charlie Chaplin va reveni pe platouri cu filmul Fantezia, pe genericul căruia se vor afla numele fiicelor sale, Josephine și Victoria.
● Viitorul film al lui John Schlesinger, Hadrian al VII-lea, va fi turnat la Roma, în primăvara acestui an.
● Marcello Mastroianni va fi protagonistul noului film al lui Alexandar Petrovici, Maestrul și Margareta.

◀ Pietro Germi supraveghează machiajul interpretului.

▶ Partenera lui Morandi este o debutantă: Stefania Casini.

un film de Pietro Germi:

«CASTANELE SÎNT BUNE»

Corespondență specială de la Michele RUBINI

Ecranele noastre sînt invadate de atîtea filme așa-zis de dragoste, de fapt semipornografice, încît o creație cum este aceasta a lui Pietro Germi ne apare deosebit de «acurată și dreaptă». Dar dincolo de povestea de iubire dintre un regizor de TV și o studentă, ca toate filmele lui Germi și acest *Castanele sînt bune* are profunde semnificații sociale. Îți trebuie curaj ca să faci în zilele noastre un astfel de film, să vorbești despre dragostea adevărată într-o epocă care nu știe ce să facă cu sinceritatea și căreia îi place să acopere totul cu un scepticism superficial. Ideile despre viață și relații sociale ale eroilor filmului sînt diametral opuse. El este un cinic, înclinat către o trăire sub semnul provizoratului, pe toate planurile; Ea este gata să apere cu orice preț valorile fundamentale ale vieții noastre de fiecare zi. În cele din urmă se vor întîlni pe un teren comun. Protagonistul, adept al unui scepticism foarte mărunț de altfel, va învăța să distingă sentimentele ce dau adevăratele dimensiuni ale existenței noastre. Este inutil — pare să spună Germi — să trăim frenetic, dacă în frenezia noastră distrugem însăși natura omului, împovărîndu-l cu angoase, complexe și nevroze. Este inutil să protestăm, să contestăm, dacă nu sîntem capabili să alegem, conștient și responsabil, obiectul nemulțumirii noastre. Este absurd să ne îndopăm cu droguri — și să le mai facem încă și reclamă — atîta timp cît pe pămînt mai există bucurii genuine. Filmul lui Pietro Germi ne ajută să găsim în noi înșine sensul unor emoții pe care le-am crezut dispărute o dată cu trecerea timpului dar care, de fapt, stăteau liniștite, la locul lor, și nu așteptau decît să ne reamintim de ele. Interpretul principal, nimeni altul decît Gianni Morandi, s-a dovedit un surprinzător actor. Probabil că după acest film va avea serios de ales: muzica ușoară sau cinematograful. De curînd a început o nouă peliculă, sub conducerea lui Alberto Lattuada. Date fiind solicitările din partea cineaștilor, se crede că nu va participa la ediția San Remo 1971.

de la A la Z

de Constantin POPESCU

CASSAVETES John

Actor de teatru, film și TV, regizor și producător de film american, născut la New York în 1929. După o scurtă activitate teatrală, devine actor de film și TV, făcînd paralel asistență de regie. Se impune ca actor de film în: *Night Holds Terror*; *Crime in the Streets*; *Edge of the City*; *Affair in Havana*; *Saddle the Wind*, specializîndu-se în roluri de gangsteri, de aventurieri. Ca să-și poată realiza primul film, ca regizor și producător independent: *Shadows* (Umbre, 1960), face o colecție printre prietenii și colaboratorii de la TV. Dezamăgit de franco-ul public al filmului (deși critica îl ridicase în slăvi), J.C. se întoarce la actorie: *The Webster Boy*; *The Killers*; *Dirty Dozen*; *Devil's Angels*; *Rosemary's Baby* (R. Polanski) și *Rome contre Chicago*. El va mai realiza cîteva filme despre care se va vorbi: *Too Late Blues* (1961) cu Bobby Darrin, Stella Stevens; *A Child is Waiting* (1962) cu Judy Garland, Burt Lancaster; *Faces* (1968). Punctele sale de vedere diferă însă fundamental de cele ale Hollywoodului. E un cineast dificil care-și caută încă mijloacele de exprimare ideale. Pînă atunci, se mulțumește să fie un excelent actor de compoziție.

CASSEL Jean-Pierre

Actor francez de film, teatru și TV, născut J.P. Crochon, la Paris, la 27 octombrie 1932. Studiază trei ani arta dramatică, susținînd apoi mici roluri în teatru. Frecventînd cercurile artistice din St. Germain des Pres, are ocazia să cunoască pe regizorul Philippe de Broca, care-i oferă posibilitatea de a se afirma în film cu trei pelicule consecutive: *Les jeux de l'amour*; *Le farceur* și *L'émant de cinq jours* (1960-1961). El debutase de fapt în cinema, în 1957 în filmul balet al lui Gene Kelly: *The Happy Road* și de atunci mai apăruse în alte cîteva filme franceze, dar consacrarea lui se datorește numai filmelor lui Broca și mai ales lui *Candide* (1960), transpunere modernă după Voltaire de Norbert Carbonnaux. Personajul candid și malișios pe care-l creionează aci, îi va rămîne prototip pentru alte filme ulterioare, unde verva sa nesecată va străluci ca un foc de artificii. E tipul de actor ideal pentru comedia satirică. Așa l-am admirat în *La Gamberge* (1962) cu Françoise Dorléac, în *A trecut o femeie* (1964 — r: Bardem) cu Corinne Marchand, în *Acei oameni minunați în mașinile lor zburătoare* (1965) și *Serbările galante* (id. — r: René Clair), în *Ursul și păpușa* (Michel Deville). Așa îl vom aplauda (probabil) în: *Arsène Lupin* (Ed. Malinara); *Paris brûle-t-il?* (René Clément); *Le caporal épinglé* (J. Renoir); *Cyrano contre d'Artagnan* (Abe. Gance); *Un monsieur de compagnie* (P. de Broca); *Jeu de massacre*; *L'armée des ombres* (J.P. Melville); *La rupture* (C. Chabrol); *Oh! What a Lovely War* (R. Attenborough).

CASTELLANI Renato

Regizor italian de film, născut la Finale Ligure, la 4 septembrie 1913. Studiază arhitectura la Milano, și în același timp frecventează asiduu sălile unde se dau filme de Chaplin, Sternberg și Flaherty și ia parte efectivă la turnarea unui film pe platou. Scrie scenarii pentru cineaști ca: Genina, Camerini, Blasetti. Publică articole de teorie și critică în revista Cinema. Debutează în sfîrșit în regie cu filmul *Duelul* (Un colpo di pistola) în 1941, inspirat din Pușkin. Criticii îl taxează pe dată de «caligraf» și «intellectualist» influențat de Sternberg. Dar decorul la el are o funcție dramatică bine definită. Așa va fi și în *Zozo* (1942) cu Isa Miranda și în *La donna della montagna* (1943). După un ezitant *Mio Figlio Professore* (1946), R.C. își găsește după război adevăratul stil într-o serie de comedii dramatice profund atașate neorealismului dar încărcate de o poezie autentică, cum au fost: *E primavera* (1949) și *De doi bani speranță* (1951, Grand-Prix la Cannes 1952). După magnificul *Romeo și Julieta* (1954 — marele premiu la Veneția), R.C. revine la teme cotidiene în: *Visuri spulberate*; în *Nella città l'inferno*, în care apăreau împreună Magnani și Masina, în *Il mare matto*, cu Gina Lollobrigida și Belmonte, în *Questi fantasmi* (după De Filippo) cu Sophia Loren și V. Gassman. Ultimul său film este *Una breve stagione* cu Christopher Jones.

CAVALCANTI Alberto

Regizor internațional de film, de origine braziliană, născut la Rio de Janeiro, la 6 februarie 1897. Desfășoară de fapt, de aproape 50 de ani, atît în Europa, cit și în țara sa de baștină, activități multiple: regizor de filme artistice și documentare, scenarist, producător și scenograf. A studiat la început dreptul și arhitectura la Geneva. În 1920, alăturîndu-se cercurilor avangardiste din Paris, debutează în cinematograful ca scenograf la filmele lui Marcel L'Herbier și Delluc. Devine regizor cu un film original *Le train sans yeux* (1925), urmat de: *Rien que les heures*; *En route*; *Yvette* (după Maupassant); *La p'tite Lillie* (unde are ca interpreți pe Jean Renoir și soția lui, Catherine Hessling); *Căpitanul Fracasse* și *Le petit chaperon rouge*. Între 1930 și 1934 semnează la Paris versiunile franceze ale cîtorva filme americane Paramount și o serie de documentare pe teme variate. Stabilizat în Anglia din 1934 se alătură haimoasei școli a documentariștilor devenind prin numărul și calitatea filmelor sale unul dintre cei mai reprezentativi exponenți ai ei. Tot în Anglia va realiza, între 1942 și 1948 o serie de filme artistice de calitate, ca: *Went the Day Well*; *Champagne Charlie*; *Dead of Night* (un scheci); *Nicholas Nickleby*, după Dickens; *They Made Me A Fugitive*; *The First Gentleman*; *For Them That Trespass*. În timpul activității sale, a format la studiourile Ealing cadre noi de regizori valoroși ca: Harry Watt, Basil Wright, Charles Crichton etc. În 1948 se reîntoarce în țara sa de naștere și realizează, printre altele, un important film pe temă socială: *Cintecul mării* (1953). Cineast de formație progresistă și prieten al lui Brecht, transpune pe ecran, în Austria, piesa acestuia: *Di. Puntila și sluga sa, Matti* (1955) și realizează în R.D.G. filmul *Roza vînturilor*, în colaborare cu cineaștii din țările socialiste. După cîteva filme izolate (*La prima notte* — Italia — 1956 și *The Monster of Highgate Ponds* — Anglia, 1960), revine în patrie, ocupîndu-se exclusiv de producție.

de Ilie ZAHARIA

conducătorul de întreprindere

Ceea ce ni se pare esențial pentru un conducător este atitudinea lipsită de prejudecăți, neconformistă, critică, creatoare, pe care trebuie s-o aibă, ca o condiție obligatorie a succesului său. Și, evident, în primul rînd: să știe ce vrea și să urmărească cu obstinție realizarea scopului propus.

Un conducător poate să fie lipsit de calități organizatorice. În acest caz el trebuie să-și apropie și să promoveze un organizator priceput. El poate fi insuficient de competent în probleme financiare sau nepregătit în problemele tehnice sau de producție. În acest caz el va fi obligat să numească în posturile de conducere financiară, tehnică, de producție persoanele cele mai competente. În fiecare dintre sectoarele cheie ale întreprinderii (centralei sau ministerului) ar trebui plasate cadre mai capabile sub aspectul profesional decît conducătorul. Talentul acestuia, ca să parafrzez cuvintele unui mare businessman, trebuie să constea în a se înconjura de oameni mai capabili decît dînsul și în a le folosi din plin capacitățile.

O calitate deosebită trebuie să aibă însă conducătorul: alegerea oamenilor potriviți, promovarea talentelor. Spuneam mai sus că un om de conducere trebuie să știe în primul rînd ce vrea. Chiar și aceasta o poate afla de la colaboratorii săi. Dar un singur lucru nu poate învăța nici de la ei, nici de la șeful serviciului personal: cunoașterea oamenilor. Șeful personalului poate fi doctor în psihologie (și ar fi bine să fie măcar licențiat), el poate fi de mare ajutor în recrutarea cadrelor de conducere. Dar în ultimă instanță de alegerea de către conducător a colaboratorilor săi apropiați, și de către aceștia a celorlalți, depinde în mare măsură succesul. În marile organizații economice — trusturi, concerne etc. — în care conducerea este colectivă, această operație delicată de alegere sau de recrutare a cadrelor de răspundere se efectuează tot colectiv. În ce sens? În sensul că decizia este luată în consiliul de conducere nu pur și simplu pe baza unui referat, ci a unei discuții finale cu viitorul angajat sau promovât, făcută cel puțin de o parte a acestui consiliu de conducere.

Marile probleme pe care le are în față un conducător ar fi următoarele:

a) *oamenii*, recrutarea și formarea cadrelor. Un bun conducător știe cît de repede se perimează astăzi cunoștințele și cît de necesar este să te ții la curent nu numai cu ceea ce este nou în tehnică, ci și în organizarea și conducerea întreprinderii, ale căror metode se perfecționează mereu. Bunul mers al întreprinderii sau al instituției (centrale sau nu) impune reciclarea periodică a personalului, și în primul rînd al celui de conducere;

b) *puterea de decizie*. O veche experiență, confirmată și demonstrată prin strălucite exemple pozitive și negative, arată că o bună conducere a unor mari unități necesită o descentralizare a autorității, o delegare a puterii de decizie, pe trepte, în așa fel încît conducerea înaltă să nu se ocupe de probleme mărunte. Aceasta presupune și impune și o organizare corespunzătoare, rațională și simplă, a activității;

c) *viitorul*. Cine nu vede mai departe decît ziua de mîine este sau poate fi doar un simplu și umil funcționar, dar nu un adevărat conducător. Acestuia i se preține ca împreună cu colectivul său să elaboreze o strategie pe termen lung, să prevadă dezvoltarea viitoare, orientarea de perspectivă a producției și, pornind de aci, a investițiilor necesare. A conduce înseamnă a prevedea. A prevedea înseamnă a studia, a te informa;

d) *piața*. Dacă este vorba de o întreprindere producătoare de bunuri materiale sau de servicii, conducerea ei trebuie să testeze piața, să-i definească modificările conjuncturale, să-i urmărească evoluția și tendințele ei — mai ales dacă este vorba de piața externă — să-și adapteze producția la cerințele previzibile în așa fel încît s-o poată cuceri și apoi păstra;

e) *beneficiul*. În fond, lupta întreprinderilor, respectiv a conducerilor acestora, trebuie să fie obținerea unor beneficii cît mai mari pe calea realizării unor costuri minime și a prezenței lor continue pe piața cu produse competitive la cel mai înalt grad.

Mai există unii teoreticieni care consideră că profitul este exclusiv o categorie a economiei capitaliste. Să ne fie clar: *fără beneficiu (sau profit) nu este posibilă reproducția lărgită*. Și fără reproducția lărgită nu este de conceput bunăstarea. În economia socialistă, beneficiul este un mijloc, dar *sine qua non* pentru atingerea acestui scop. Și să nu uităm că un bun sistem de cointeresare materială asigură colectivului întreprinderii o parte din acest beneficiu;

f) în sfîrșit, *sistemul informațional*. Un conducător — și cînd spun conducător am în vedere *colectivul* conducător — trebuie să aibă permanent instrumentul necesar de cunoaștere și control a activității întreprinderii sau sectorului din economie pe care-l comandă. A conduce înseamnă să știi, nu să crezi. Și pentru a ști trebuie să utilizezi în mod rațional informația. Aceasta nu este o activitate birocratică în sensul peiorativ al cuvîntului, ci o activitate absolut necesară în vederea luării unor decizii sau a corectării acestora. În noua eră a computerelor, tratarea disprețuitoare a sistemului informațional echivalează cu o sinucidere: mă gîndesc la pilotul unui avion care ar considera tabloul de bord ca un instrument fără importanță...

de Teodor MAZILU

o dragoste ciudată

Am fost martorul unei scene ciudate, ca să folosesc cuvîntul cel mai poetic cu puțință.

Stăteam cu toții liniștiți și respectabili în cafenea unui restaurant, la rîndul lui, respectabil. Noi, respectabili, localul, respectabil... Credeam că întreaga lume ne aparține pînă cînd vocea groasă și implacabilă a ospătăriței ne-a spulberat orice iluzie.

— Fiți atenți că vine șeful!..

Din clienți ne-am transformat în elevi. Oameni în toată firea, care plătisem și consumația, și remiza, și bacșișul, tremuram de spaima responsabilului... În cinstea șefului care urma să vină dintr-o clipă în alta, ospătărița s-a apucat să măture. Doamne, Doamne, cu cîtă abnegație mătura. N-o interesa de loc că praful ajungea în ochii clienților, bucuria de a întîmpina cum se cuvine pe responsabil era mai mare decît grija față de clienți. Clienții — vorba aceea — vin și se duc, responsabilul rămîne. Îngroziiți de atîta praf și atîta larmă unii clienți plecau dar, în ciuda acestui exod în masă, ospătărița nu părea neliniștită.

— E mai bine să nu dați ochii cu șeful...

Tot în cinstea responsabilului, ospătărița a început să mute clienții de la o masă la alta, să-i avanseze, într-o geometrie bizară, așa cum știa ea că îi place șefului. Protestele acestor clienți n-aveau nici o importanță.

— Mutați-vă la masa de lângă fereastră. Așa îi place șefului.

— Nu beți oranjadă... Șeful se bucură cînd se consumă alcooluri tari și scumpe...

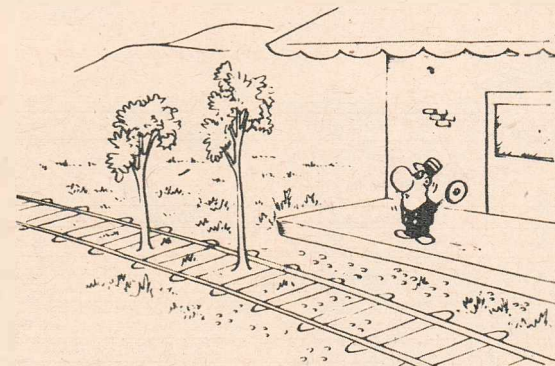
Să vezi și să nu crezi, ospătărița se transformase într-un monitor, hotărîtă să mențină curățenia și liniștea pînă ce vine responsabilul. Cu toții, fără nici o excepție, am fost chemați la ordine.

— Comandați repede ceva.. Șefului nu-i place să vadă clienții c-un pahar pe jumătate gol în față...

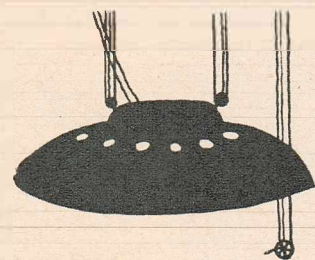
Și de teama responsabilului dădeai peste gît paharul de Campari, și mai cereai repede unul. Nici nu era nevoie să ceri. Ți se aducea din oficiu.

Era înțeles că respectul pentru responsabilul unității era lucru sfînt. Dar cînd respectul pentru responsabil se transformă în dispreț față de clienți, se-ngroașă gluma, veniți-vă în fire, oameni buni!

UMOR DE PESTE HOTARE

— Întîrzierea asta a cam început să mă neliniștească...

— Am impresia că-mi ascundeți ceva...

— V-am atras atenția în atîtea rînduri că față de străini trebuie să-mi spuneți «maiestate»!

— Bietul Rossi, nu mai vede aproape de loc...

**Cooperația meșteșugărească din
jud. Sibiu, prin unitățile sale, vă
oferă produse elegante, dura-
bile și moderne:**

- confecții pentru femei, băr-
bați și copii
- articole din piele
- marochinărie
- tricotaje etc.,

**precum și un bogat sortiment
de produse de artă populară și
artizanat din zona Sibiului.**

PUBLICITATE

Legionarii își făceau un titlu de glorie că sînt simbriașii naziștilor. Iată-i aici dînd onorul adevăraților lor stăpîni.

GARDA DE FIER—

ORGANIZATIE A CULTULUI MORTII

de conf. univ. Ion ARDELEANU

În cronică marilor acțiuni ale mișcării revoluționare și democratice din România, în șirul bătăliilor pentru eliberare și progres social se reliefează ca un fir roșu, călăuzitor, lupta hotărîtă a Partidului Comunist Român împotriva forțelor reacționare din viața politică românească. Este un merit de deosebită însemnătate faptul că mișcarea muncitorească, Partidul Comunist Român au atras atenția și au luptat neclintit împotriva acțiunilor grupurilor șovine și antimuncitorești care spărgeau în anii 1919-1920 grevele de la unitățile industriale din Iași și a căror acțiune criminală s-a conturat prin organizațiile politice de extremă dreaptă de la «Liga Apărării Naționale Creștine», înființată în februarie 1923, pînă la partidul «Totul pentru țară» ca ultimă incarnare a Gărzii de fier. Mișcarea legionară, organizație politică de extremă dreaptă alcătuită pe un mediu interlop, s-a preocupat de-a lungul existenței sale să-și racoleze membri din rîndurile micii burghezii, ale țărănimii și chiar din rîndurile unor muncitori înapoiți. Ea a înscris cel mai odios episod al istoriei României din perioada interbelică prin singeroasele și hidoasele cruzimi săvîrșite împotriva proletariatului, țărănimii muncitoare și intelectualității. Mulți militanți ai mișcării muncitorești și ai partidelor democrat-burgheze au fost asinași în perioada existenței Gărzii de fier, după cum mulți oameni — români, maghiari, evrei — au fost masacrați în perioada septembrie 1940-ianuarie 1941 cît au exercitat legionarii guvernarea.

Mișcarea legionară s-a bucurat din plin de sprijinul și incurajarea Germaniei hitleriste, precum și a celor mai reacționare vîrfuri ale burgheziei și moșierimii române ca Al. Vaida-Voievod, N. Malaxa, Max Auschnitt, D. Mociornița. Garda de fier a pus la baza întregii sale activități teroarea. De altfel, în 1923, la scurt timp după constituirea L.A.N.C., inspiratorii săi conduși de Corneliu Zelinski Codreanu au hotărît asasinarea politicianilor care se opuneau planurilor lor. Prima victimă a fost prefectul poliției din Iași, Constantin Mănciu, înmînat de Corneliu Codreanu la 25 octombrie 1924 în sala de ședințe a Judecătoriei Ocolului II din Iași. Demascînd esența acestei crime monstruoase, în

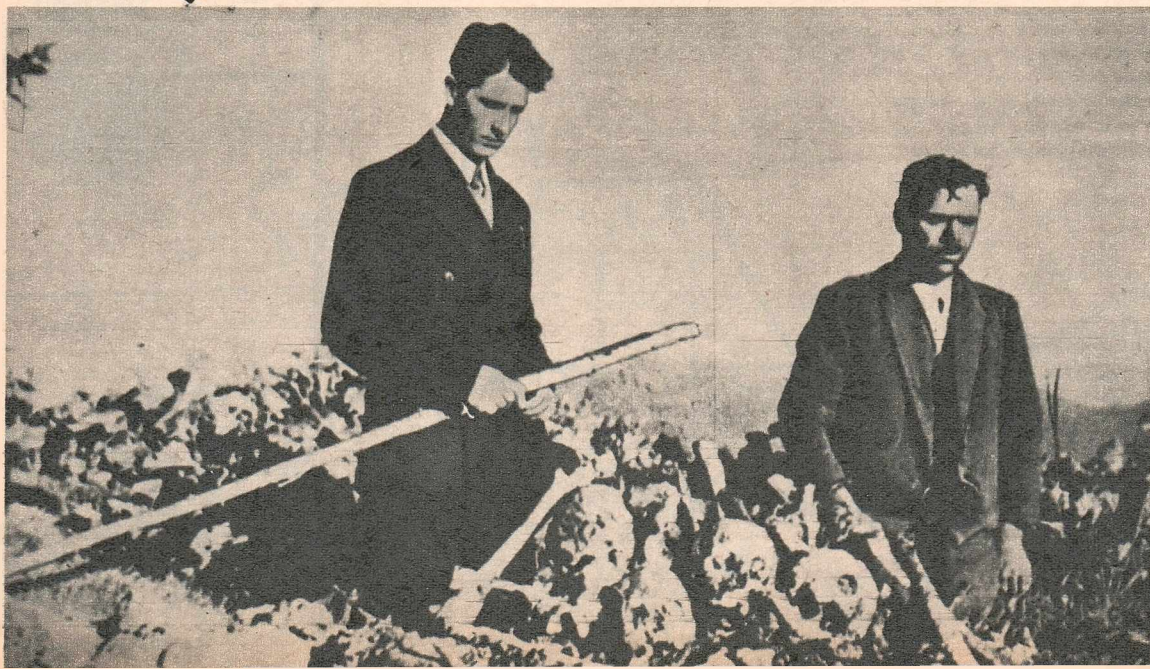
manifestul «Încotro?», Partidul Comunist Român arăta: «Partidul Comunist vede în actele teroriste individuale ca cel de la Iași nu episodul unei lupte mărețe, ci manifestarea disperării unei mișcări fără perspectivă și fără putință de sprijin în masele largi ale poporului».

Datorită sprijinului politicianilor ultrareacționari, asasinul Codreanu în loc să-și primească pedeapsa meritată a fost achitat. Parodia justițiară dă curaj bandelor legionare iar criminalul devine idolul acoliților săi. Cu participarea unor politicieni descompuși ca generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul și pseudofilozoful Nae Ionescu, Garda de fier a început să propage pe toate căile anticomunismul, antisemitismul, obscurantismul și misticismul religios. Ideologic, Garda de fier reprezenta nu numai un curent iraționalist și mistic, dar și forma cea mai brutală a unor instincte de ură față de tot ce era înaintat și revoluționar, împletite cu cultul primitivismului și al morții. Pentru a deruta și atrage masele muncitoare împilate, legionarii foloseau o intensă demagogie socială, lansînd lozinci ca: «omul și pogonul», «cinste și dreptate». Dar înaintea tuturor

Savantul de renume mondial Nicolae Iorga, ucis în mod bestial de asasinii legionari.

Căpetenia Gărzii de fier, Corneliu Zelinski Codreanu, stăpînit de un primitivism brutal, avea un adevărat cult al morții. Asasin odios, se simțea la el acasă printre cadavre și rămășițe omenești, după cum arată și această fotografie făcută în 1936.

ei promovau înfeudarea țării față de Germania nazistă, executarea planurilor expansioniste, agresive ale hitleriştilor ai căror simbriași erau. Sub pulpana naziștilor, a elementelor ultrareacționare din protipendadă, ca urmare a adoptării legilor de interzicere a Gărzii de fier, legionarii proferau amenințări și continuau asasinările. Astfel, I.G. Duca, prim-ministru, adept al menținerii formelor parlamentare burgheze de guvernare, cu vederi antihitleriste, care a interzis Garda de fier, a plătit cu viața acest act. La 29 decembrie 1933, pe peronul gării din Sinaia, a fost asasinat mișelește de nicadorii legionari. Dar și de data aceasta făptașii direcți ai asasinării lui I.G. Duca au fost tratați cu indulgență. Au apărut în continuare ziare legionare, s-au ținut congrese și manifestări fasciste. În timpul acestora au căzut noi victime din rîndurile oamenilor cinstiți, devotați țării, poporului. În piețe publice legionarii aprindeau ruguri în care flăcările mistuiau cărțile unuia dintre cei mai de seamă scriitori, Mihail Sadoveanu. Împotriva acestei infamii la 1 aprilie 1937 a fost publicat un protest semnat de: Liviu Rebreanu, C. Rădulescu-Motru, Victor Eftimiu, Mihail Ralea, Petre Andrei, Eugen Lovinescu, G. Topîrceanu, Demostene Botez, dr. Petru Groza, Otilia Cazimir, George Călinescu, Andrei Oțetea și alți intelectuali de frunte ai țării.

Între legionari și hitlerişti — inspiratorii și susținătorii lor — nu existau deosebiri nici în privința metodelor de

Proletari din toate țările, uniți-vă!

MUNCITORII ȚĂRANI! INTELLECTUALII!

DUPĂ I.G. DUCA, MÂNA HITLERISTĂ l-a ucis pe Armand Călinescu. Ca și I.G. Duca, Armand Călinescu a fost ucis de legionarii lui Hitler. Ordinul de asasinare a primului ministru a fost dat la Berlin și nu putea reuși decât datorită politicii actualului regim de fascizare a țării. Cu împușcarea tatălui de la

Manifest
al C.C. al P.C.R.
din septembrie 1939.

Manifestație
antifascistă
la București în 1936.

reprimare, nici a concepțiilor politice.

În anii 1933-1937, când Garda de fier a fost în plină ascensiune, Partidul Comunist Român, Uniunea Tineretului Comunist, organizațiile de masă legale în care activau comuniștii precum și unele organizații ale Partidului Social-Democrat au desfășurat mari acțiuni de demascare, înfierare și combatere a legionarismului, atât în uzine și în fabrici cât și în școli și facultăți.

Realizarea planurilor agresive ale lui Hitler a dat și mai mult curaj mercenarilor legionari. În țară au loc noi acte de huliganism, noi crime. Se înființează — după modelul nazist — corpuri speciale a căror deviză era: «gata de moarte». La 1 martie 1937 a fost atacat și rănit rectorul universității din Iași, Traian Bratu, la 28 noiembrie 1938 a fost împușcat Florian Ștefănescu-Goangă, rectorul universității din Cluj, iar la 21 septembrie 1939 prim-ministrul țării, Armand Călinescu, a fost ucis banditește de legionari, în piața Elefterie din București. Cu deosebită energie a înfierat Partidul Comunist Român aceste asasinat. «După I.G. Duca — se scria în manifestul editat și difuzat ilegal în septembrie 1939 — mîna hitleristă l-a ucis pe Armand Călinescu. Ca și I.G. Duca, Armand Călinescu a urmat, după 5 septembrie lui Hitler. Ordinul de asasinare a primului ministru a fost dat la Berlin...». Garda de fier s-a dovedit în mod deschis ca principala agenție hitleristă în România.

Anul 1940. România, izolată, lipsită de sprijinul puterilor Europei, era sfîșiată în interior de acțiunile sălbatice ale legionarilor care din iunie 1940 erau reprezentați în guvern prin Horia Sima. În urma înlăturării lui Carol al II-lea și instaurării lui Ion Antonescu a urmat, după 5 septembrie 1940, domnia celor 140 de zile și nopți în care dezmățul cămășilor verzi a îmbrăcat forme sălbatice. În acele zile, mulți dintre cei care s-au manifestat deschis — prin fapte, vorbe și scris — împotriva gardiștilor au plătit cu viața luciditatea și curajul lor. În noaptea de 26 spre 27 noiembrie 1940 la ora 1 și 30 de minute a fost dezlănțuită în închisoarea Jilava, apoi la Prefectura Poliției Capitalei, o adevărată noapte a sfîntului Bartholomeu. Au căzut uciși 64 de oameni politici și oțetari de poliție. Lipsiți de apărare au căzut pradă gloanțelor Victor Iamandi, fost ministru al justiției, membru al guvernului în anii 1933-1939, generalul Gh. Argeșanu, fost prim-ministru și mulți alții. La 27 noiembrie un grup de legionari îl smulg din locuința sa pe fostul ministru, profesorul universitar Virgil Madgearu. Între orele 15 și 15,30 a fost ucis cu mai multe gloanțe de revolver în pădurea Băneasa, de pe șoseaua București-Ploiești. În aceeași zi

legionarii au pătruns tîlhărește și în locuința savantului de renume mondial Nicolae Iorga, fost prim-ministru. L-au smuls de la masa de lucru. A doua zi dimineața i s-a descoperit cadavrul, oribil mutilat, în apropiere de șoseaua Strejnicu-Ploiești.

În anii care au premers celui de-al doilea război mondial, anii în care nazismul infesta Europa pregătind dezlănțuirea groaznicului carnagiu, România a fost singura țară în care patru prim-miniștri, aparținînd partidelor claselor dominante din acea epocă, au fost uciși în mod bestial de cozile de topor ale lui Hitler.

În pofida măsurilor represive săvîrșite de legionari, organizațiile P.C.R. au continuat să activeze și să mobilizeze masele muncitoare. Comuniștii nu pregețau să răspîndească manifeste și apeluri care chemau oamenii muncii să-și unească rindurile, să acționeze hotărît împotriva fasciștilor. Atacurile legionarilor continuă, după cum se intensifică acțiunile în vederea acaparării totale a puterii în stat. În acești ani cad asasinat militantul comunist Constantin David și luptătoarea Oesko Tereza.

O dată cu desfășurarea acțiunilor teroriste și cu aplicarea măsurilor de jefuire a populației în lupta pentru putere, legionarii se compromit definitiv chiar și în fața unor adepți care-i susțineau, ajungînd să se confrunte direct cu gruparea lui Ion Antonescu. Urmărind să ajungă singuri la putere, ei au dezlănțuit, cu ajutorul Gestapo-ului, între 22 și 24 ianuarie 1941, o rebeliune în cursul căreia, constituiți în bande, au săvîrșit noi omoruri, au jefuit magazine, întreprinderi și instituții, au devastat locuințe.

Gruparea lui Antonescu, cu ajutorul armatei și al cercurilor hitleriste din țară, a îndepărtat Garda de fier de la conducerea statului și a format un nou guvern din militari și tehnicieni. Din acest moment Ion Antonescu și-a legat soarta de Germania hitleristă.

Dar lupta maselor populare a continuat, s-a intensificat. Este meritul nepieritor al Partidului Comunist Român, al miilor de militanți comuniști, patrioți cunoscuți și anonimi, care au luptat cu eroism pentru răsturnarea dictaturii militarofasciste, pentru scoaterea țării din orbita fascismului și orientarea destinului poporului pe făgașul libertății și progresului social.

Prin luptă și sacrificii, poporul nostru sub conducerea Partidului Comunist Român a demascat, sfărîmat și nimic, politic și organizatoric, reziduurile mișcărilor de extremă dreaptă, s-a angajat deplin în construirea societății socialiste și comuniste pe pămîntul României.

mapamond '71

de Ioan GRIGORESCU

Taj Mahal

Da, fericit cel ce, ca Ulise..., n-a regretat popasul.

De câte ori, adunat de pe drumuri, nu mă întorc cu gîndul la depărtările pe unde mi-am purtat umbra? Memoria curăță imaginile de zgura uitării și descopăr că timpul n-a făcut decît să șlefuiască clipa, s-o facă eternă.

Undeva, în nord-vestul Indiilor sacre, la trei kilometri de Agra Marilor Moguli, pe malul Jumnei, se înalță Taj Mahal. Fantasmă de vis, n-am putut asemăna această plămuire de marmură decît cu plutirea unui pescăruș în noapte. Ședeam într-o casă pe țărmul Mării Negre, și peste orașul adormit se roteau pescărușii. Era o turlă de biserică, un cer de ultramarin, o lună palidă, topită în cețuri, și pescărușii aceia n-aveau somn, planau în cerc în jurul cupolei, fără să bată din aripi, parcă zburau în vis și nu știau că zboară. Așa stătusem cîndva între ruinele palatului lui Akbar privind cum licărea în noaptea subtropicală, ca într-un zbor lin, fantasma Taj Mahalului pe care depărtările o făceau parcă să plutească încet peste apele Jumnei ca o enormă pasăre albă. Apoi au venit zorii și pasărea a încremenit prefăcîndu-se ca în poveste într-un neasemuit palat.

Era o noapte de vrajă, căci numai așa îmi explic cum de am simțit, deodată, lumea moartă a palatului roșu trezindu-se, și viața întorcîndu-se acolo de unde pînă și năpîrcile fugiseră. Cit de mincinoasă e veșnicia în care cred tiranii, ce trecătoare le este puterea, ce mare le e neputința în efortul de a lega destinul lumii întregi de mărunta lor soartă!

Misterioasa și fabuloasa Indie trăia de milenii în fast legendar și mizerie apocaliptică. Era prin 1610, anul cînd întregul imperiu sârbătorea logodna prințului Khurrem, «Magnificul», fiu al deșertului, cu Mumtaz, Gioconda Orientului. De un veac India era stăpînită de descendenții Marilor Moguli, urmașii lui Tamerlan, tiranii poposiți din nord cu hoardele lor barbare, supuse sabiei lui Mahomed, cu tăișul spălat în singele tuturor credințelor «păgine». La curtea lui Akbar domnește șahul Djahanghir, tatăl lui Khurrem, regele desfrîului, nomad încoronat care nu poate dormi în palat, ci numai într-o imensă tabără de corturi aflată mereu în nepotolită strămutare. O armată neînduplecată, un harem de lux cu patru sute de favorite și două sute de baiadere, sipele grele în care s-au strîns parcă toate comorile Golcondei, o sută douăzeci de bucătari, elefanți albi, prostituate dezlănțuite și fecioare de sacrificiu, vin și mirodenii, poeți ai amorului, zarafi și îmblinzitori de șerpi...

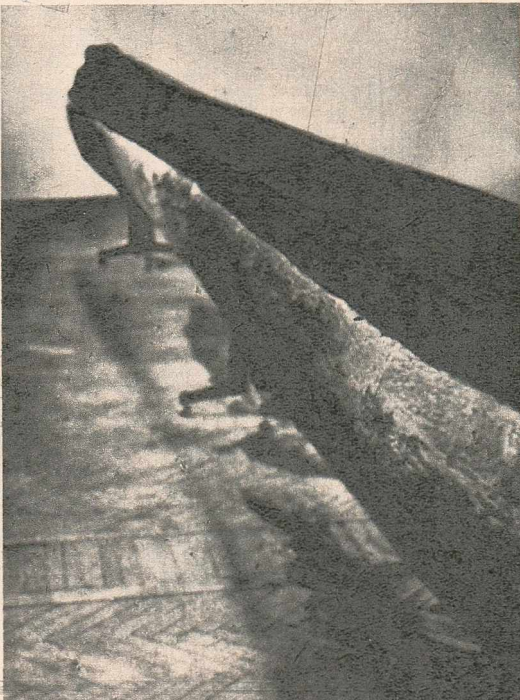
Khurrem n-are decît cincisprezece ani, iar aleasa inimii lui, fecioara persană Mumtaz, abia a împlinit patrusprezece. O lună întreagă s-a băut, s-a jucat, s-a luptat și s-a ucis la logodna lor, și alte nouăzeci de zile la nunta lor, care n-a avut loc decît după patru ani. Apoi, intrigile de la curte, această termită a tuturor puterilor fără glorie, au săpat, tatăl s-a rupt de fiu, făcîndu-și-l dușman de moarte, numele «Magnificului» a fost schimbat în Be Daulat, «Mizerabilul», și Khurrem a fost alungat din palatul lui Akbar cu soția lui. Dar tocmai suferințele și peregrinările le-au călit dragostea și fata persană care îi oferea iubitelui ei un harem într-o femeie s-a dovedit o inegalabilă înțeleaptă. Asta i-a readus Magnificului gloria, și treisprezece fii au fost rodiți de pîntecele femeii iubite. La 4 februarie 1628, Khurrem s-a urcat pe tronul Indiei, încoronîndu-se sub numele de Jehan Șah. Al patrusprezecelea prunc creștea în trupul lui Mumtaz, dar de data aceasta nu mai era băiat, ci fată, și la nașterea ei Gioconda Orientului a murit. Legenda spune că, înainte de moarte, Mumtaz i-a cerut lui Jehan să-i ridice un mauseu care să poată vorbi generațiilor viitoare despre frumusețea dragostei lor. Douăzeci de mii de meșteri au lucrat timp de douăzeci de ani la înălțarea și șlefuirea Taj Mahalului. Sipețele s-au golit de comori, dar Magnificul și-a ținut făgăduiala. Un fantastic cort de marmură și onix, înconjurat de patru minarete albe, a răsărit pe Jumna. Înăuntru, două sarcofage alăturate. Într-unul zace Mumtaz, într-unul Jehan. De patrusprezece ori ecoul cavoului-palat trebuia să-i răspundă atunci cînd Magnificul striga numele iubitei sale. Cîte o șoaptă, pentru fiecare rod al dragostei lor. Ecoul a răspuns, și inima tiranului îndrăgostit s-a oprit. Taj Mahalul a rămas ca o candelă aprinsă pe trupul chinuit al Indiei. Oamenii vin și astăzi, strigă «Taj» — diminutivul lui Mumtaz — și vocea stinsă răspunde de patrusprezece ori, de dincolo de lume...

Iar noaptea, fantasma albă pare că plutește peste apele Jumnei, ca un pescăruș care doarme zburînd...

monoxila din răbșig

Muzeul marinei din Constanța a făcut de curând o achiziție prețioasă: o monoxilă din secolul X sau XI. Monoxila este o ambarcație construită dintr-un singur lemn. Cu astfel de ambarcații se «naviga» în vremuri îndepărtate. În evul mediu existau flote întregi de monoxile care participau chiar la lupte navale. Piesa expusă acum la muzeul din Constanța era folosită, cu un mileniu în urmă, pe riul Criș și a fost găsită în satul Răbșig (jud. Bihor), de unde a fost adusă la Constanța. Este lungă de zece metri și a fost confecționată dintr-un trunchi de stejar. În țară nu se cunosc decât două sau trei monoxile rămase din vremuri îndepărtate. Una se află la Muzeul tehnic din București, alta la muzeul din Oradea. Nici una dintre ele nu e atât de lungă ca cea descoperită acum.

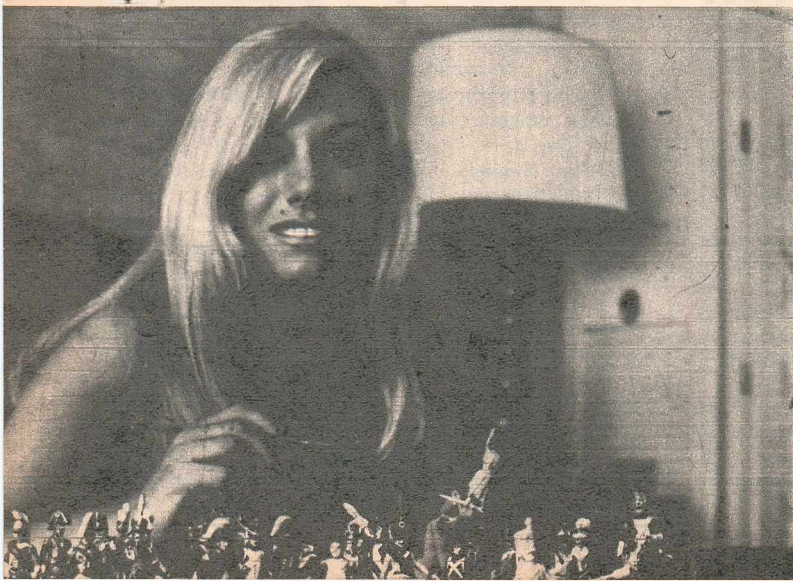

... te spălai, te pieptănai...

Pornirile innăscute ale neamului pisicesc spre curățenie sînt notorii: au fost chiar folosite pentru educația igienico-sanitară a puilului de om: «Pisicuță pis-pis-pis/ Te-am visat azi noapte-n vis/ Te spălai, te pieptănai» etc., etc. Prin locul ales pentru relaxare și reflecții, prin atitudine și expresie, mița din fotografia noastră poate servi foarte bine ca ilustrație la versurile, cu nedismulate aluzii, de mai sus.

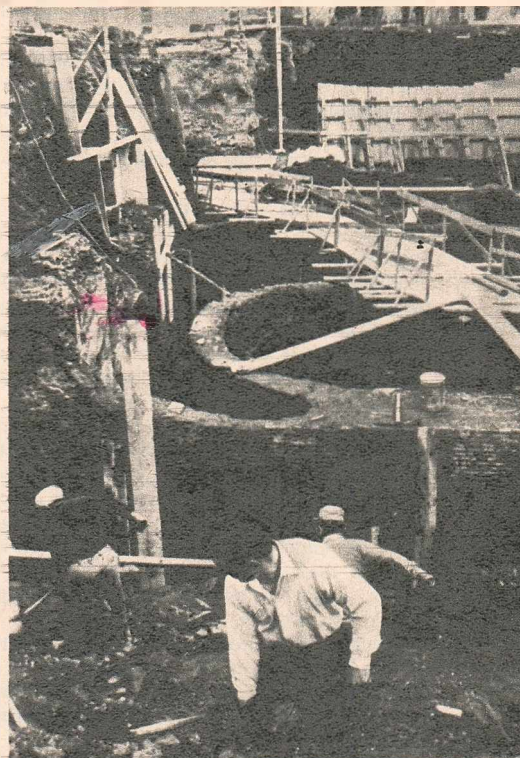
Cea de-a doua pasiune a actriței Olga Linden — prima fiind studioul cinematografic și cel de televiziune — este joaca cu soldați de plumb. Uneori, ca în cazul nostru, asemenea pasiuni — hobby, cum le spun anglo-saxonii — capătă un caracter foarte specializat. Olga Linden nu acceptă orice fel de soldat, ci numai din perioada istorică, înscrisă în începutul veacului XIX, și nu numai orice soldat de la începutul veacului XIX, ci numai cei aparținând armatelor franceze. Și încă ceva: eroina noastră își procură soldați în stare brută și îi pictează ea, manifestînd un strict respect pentru adevărul amănuntului — modelul și culoarea uniformei, armament, harnașamente etc. Pe lângă latura relaxantă — explică Olga Linden — colecțiile mele îmi oferă și posibilitatea să mă instruiesc într-un domeniu atât de interesant ca situația politico-militară a Franței imediat după Marea Revoluție.

frumoasa și utilul

roma italienilor descoperă roma romanilor

Asidue lucrări arheologice au loc în prezent pe Via del Tritone din Cetatea Eternă. S-au descoperit aici urme trainice ale unui cartier care, acum circa 1800 de ani, pulsa de viață, cu străzi străjuite de prăvălii (chiar dacă nu supermarketuri), instituții, reședințele unor demnitari ș.a.m.d.

Nu înțeleg de ce unii cititori afirmă că numai poștașul ADAS le poate satisface dorința de a afla amănunte despre asigurările de bunuri și de persoane practicate de ADAS. Orice unitate, orice lucrător al Administrației Asigurărilor de Stat sînt bine documentați în această privință. În cazurile mai complicate se pot consulta reglementările în vigoare, dacă nu sînt suficiente amănunte prezentate în diferitele materiale propagandistice (pliante, foi volante etc.), editate în tiraje de milioane de exemplare de Direcția generală ADAS. Desigur, încrederea acordată redactorului acestei rubrici este îmbucurătoare. Trebuie să reamintesc însă că spațiul de care dispun nu ajunge pentru «convorbiri» cu toți corespondenții: Unora dintre cei care s-au adresat redacției revistei «Flacăra» (Piața Științei 1), Direcției generale ADAS (str. Smîrdan nr. 5) sau au telefonat la 15.42.64 vom continua să le răspundem prin poștă, mai ales dacă problemele ridicate nu interesează un număr mai mare de cititori.

Gheorghe Dobrescu, Vatra Dornei. Apreciez sfaturile dv. Din păcate, în spațiul rezervat pentru această rubrică nu mai pot fi cuprinse și ilustrații. Răspunzînd întrebării adresate, vă comunic că Asigurarea mixtă de viață se încheie cu persoane în vîrstă de la 16 la 60 de ani. Aștept noi vești de la dv., ca de altfel și de la cei cărora le-am răspuns mai de mult.

Dan Hurezeanu, Rm. Vilcea. Mulțumesc pentru invitație. Cînd mă voi afla pe meleagurile vîlcene nu voi uita să vă vizitez. Colecția dv. de ceramică, despre care mi-ați scris, nu poate fi prezentată în cadrul... acestei rubrici. Am predat însă scrisoarea și fotografiile unui redactor de specialitate, care a promis să nu le uite pe fundul vreunui sertar. A promis! Nu voi uita să-i reamintesc.

Lucrările de ceramică din colecția dv., fiind obiecte de artă, pot fi asigurate de ADAS. Încheiați, în acest scop, o Asigurare complexă a gospodăriei.

Elena Georgescu, Turda. Prima ce se plătește la încheierea unei Asigurări «Turist» este de 15 lei. Măsura de prevedere respectivă este valabilă o lună.

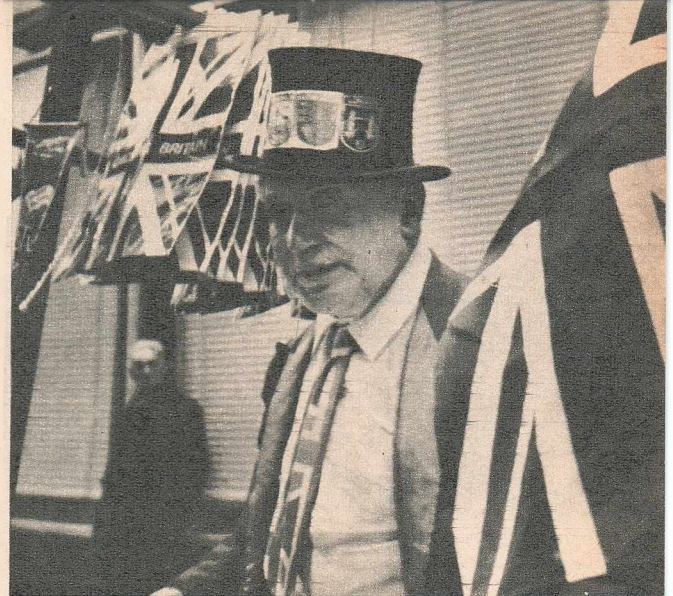
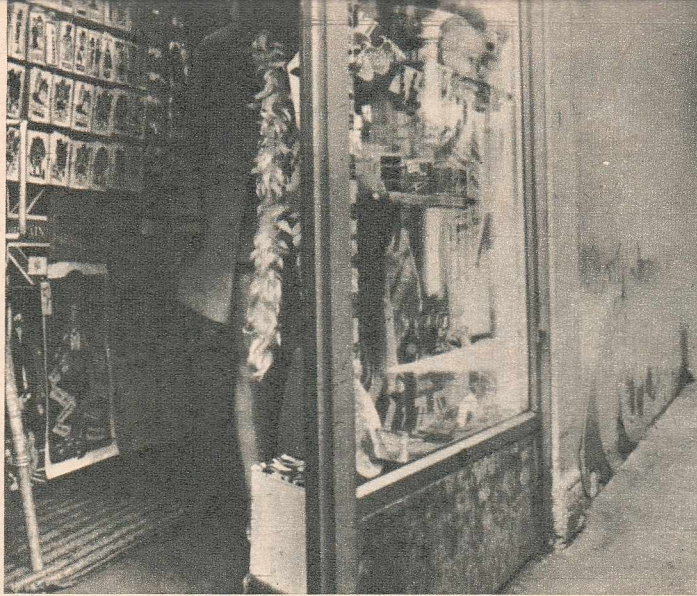
Elena Gheorghidi, Arad. Asigurarea motocicletelor se poate face și pe 6 luni, nu numai pe un an întreg. Prima de asigurare pe 6 luni este de 130 lei. Pentru avarii, asigurarea dă posibilitatea să se primească o sumă de pînă la 5 000 de lei.

Gh. Paraschiv, Alba Iulia. De ce nu discutați cu părinții dv.? Nu Administrația Asigurărilor de Stat stabilește data la care se plătește suma asigurată prin Asigurarea cu termen fix, ci persoana care a încheiat asigurarea. Înțeleg temerile dv., dar nu vă pot fi de folos în nici un fel. Chiar dacă aș pune «o vorbă bună», cum spuneți dv., la conducerea Direcției generale, tot nu s-ar rezolva nimic. Ca student al unei facultăți de drept, știți desigur că «unde-i lege, nu-i tocmeală», astfel încît cea mai dreaptă cale mi se pare tot discuția cu părinții. Sînt convins că ei vor înțelege, pînă la urmă, dorința dv.

Nadia Șoimu, Loco. Părinții dv. vor să încheie o asigurare pausală. Mă întrebați dacă au acest drept, ei nefiind membri ai unei cooperative agricole de producție. Răspunsul este negativ. Asigurarea la care vă referiți poate fi încheiată numai de membrii C.A.P. Altfel, Administrația Asigurărilor de Stat oferă Asigurarea complexă a gospodăriei, utilă și avansată pentru orice cetățean. Dacă în gospodăria părinților dv. există și diferite animale, se poate încheia — o dată cu asigurarea complexă a gospodăriei — și o Asigurare pentru animale, ceea ce, ca măsură de prevedere, dă posibilitatea să se obțină despăgubiri substanțiale, în caz de pagube.

Nicolae Fortunescu, Galați. La Asigurarea viageră de deces cu plata primelor pe timp limitat suma se plătește persoanei înscrise în polița de asigurare la decesul asiguratului. Sumele asigurate sînt de 2 000 și 5 000 de lei, primele putînd fi plătite anual, semestrial, trimestrial sau lunar în funcție de posibilități și de interese.

Londra

netraditională

ÎN TRE CARNABY STREET ȘI PICCADILLY CIRCUS

Corespondență specială de la Iosef SCHREIBER

«Cel mai convențional oraș din lume a dărâmat convenționalismul», iată cum ai putea începe — convențional — un reportaj despre Londra de azi. Gazetarul care sesizează specificul londonez trebuie însă să recunoască, vrînd nevrînd, că Londra a păstrat totuși urmele convenției, pentru că englezii țin la tot ce e vechi, la tot ce e tradiție, inclusiv curiozitățile diverselor timpuri. Curiozități care nu sînt numai «de epocă». Printre ele se numără și Carnaby Street — de al cărei nume s-au legat moda mersului cu picioarele goale pe stradă, cea a costumației tip «Bonnie and Clyde» și multe alte mode ale ultimilor cîțiva ani.

Strada Carnaby, care poate fi regăsită și în amintirile orașului de odinioară, reprezintă azi mai mult decît o stradă comercială de celebritate recentă. Situată în imediată apropiere a «inimii Londrei», Piccadilly Circus, și a aristocratei Regent Street, ea constituie un contrast și chiar, într-un anume fel, o formă de protest. Spre deosebire de luxoașa ei vecină, Regent Street, pe care se înșiruie vitrinele celor mai ilustre case și saloane de modă ale orașului, furnizoare ale aristocrației britanice, tot ce se vede în vitrinele și magazinele de pe Carnaby este accesibil buzunarelor modeste, tot ce se vinde aici se răspîndește repede, nu numai în întreaga Anglie, ci în întreaga lume.

Carnaby Street abundă în culori. Nu e un caz aparte, o excepție care să confirme regula, adică prejudecata larg răspîdită potrivit căreia Londra e îmbălsăvită și cenușie. Căci Londra este, cred, unul dintre cele mai colorate orașe ale acestei planete. Albul, albastrul și roșul pot fi regăsite printre culorile naționale ale multor țări — sînt

și culorile Marii Britanii. Și nu întîmplător întîlnești adesea aceste culori în Carnaby Street. «Back Britain» s-ar putea traduce prin sprijină Marea Britanie. E un magazin cu o vitrină pestriță în care predomină culorile naționale și la intrarea căruia se află un gramofon reproducînd ultimele șlagăre «top pop». Tot ce e expus aici, atît în vitrină, cît și înăuntru, este cît se poate de «specific englezesc». Dacă vrei să cumperi un serviciu de cafea la «Back Britain Shop», alege-l pe cel decorat cu steagul britanic: e mai ieftin. Același principiu se aplică tuturor mărfurilor — de la scrumiere la sacoșe pentru «shopping». În magazine de felul acesta găsești de asemenea accesorii de uniforme militare ieșite din circulație sau chiar uniforme întregi — care au reprezentat la un moment dat «răcnete» ale modei tineretului. Dacă mai adăugăm portretele cîntăreților «en vogue» de muzică ușoară, mii de bibelouri de toate felurile, tăblițe cu inscripții, ce pot fi agățate cuiva de spate sau pantaloni, pe care scrie «I am backing Britain» — sprijin Anglia — putem avea o imagine asupra felului cum arată magazinele de pe Carnaby Street.

Magazine tot timpul pline de mărfuri și de cumpărători — poate din cauza muzicii care răsună tot timpul din megafone, poate, pur și simplu, pentru că știi să se facă atrăgătoare. Printre tinerii cărora le este destinat acest comerț, e greu să-ți dai seama care sînt englezi și care nu. După cîte am putut observa, cea mai mare parte a clientelei era alcătuită din americani și francezi. Să fie oare ei mai sensibili la patriotismul englez?

«Make love, not war» — dragoste nu război — este inscripția cea mai frecventă pe zidurile londoneze. E, în

ultimii ani, unul dintre sloganurile preferate ale tineretului occidental. Mi-am amintit de un tînăr englez care îmi spunea într-unul din porturile de pe Canalul Mînceii: «Părăsesc această țară pentru că aici nu există libertate»... Tineretul patriei parlamentarismului nu se simte liber în țara sa, dar nu se sfiește s-o declare.

Piccadilly Circus poate fi comparat cu un mare teatru, numai că repertoriul său este în fiecare zi același: aici bate cel mai puternic pulsul metropolei, te înconjoară o mare de reclame, te asurzeste urletul miilor de motoare și, în contrast, te izbește liniștea tinerilor care stau impasibili, tăcuți, lîngă fîntina arteziană din centrul pieței, sub monumentul lui Eros. Nimeni nu îi întrebă ce fac. Stau acolo pentru că așa vor și pentru că au ce vedea. Căci, deși repertoriul marelui teatru este în fiecare zi același, spectacolul este zilnic altul.

M-am înapoiat în Carnaby Street, voiam să fac o fotografie, dar n-aveam un element specific, un «model». Pe Carnaby nu e lipsă de modele. Dar e suficient ca «managerii» să observe că ai un aparat fotografic: «Poftiți, domnule! Am un model extraordinar. Nu vă costă decît cinci lire!» «Cinci lire? Mulțumesc...»

Nu departe de intrarea unui restaurant, văd un magazin în care doi tineri vînd portrete în mărime-afiș ale unor actori și cîntăreți cunoscuți — marfă cu destulă căutare pe Carnaby Street. Pe mine nu mă interesau portretele — mă interesa o față pe care o zărisem în magazin: cu o mini-jupă cochetă și ochelari mari de soare, era exact ce îmi trebuia pentru fotografia mea. Numai că a fost de ajuns să îndrept spre ea obiectivul aparatului, și a dispărut. Să fi fost timidă? Pentru asta noi, fotoreporterii, avem un leac: luăm prin surprindere. În sfîrșit, la un moment dat fata a reapărut în ușa magazinului. I-am făcut un semn cu capul și am apăsat pe declanșator.

«De ce nu m-ai întrebant înainte?» — a izbucnit fata. «V-am întrebant. Nu v-am făcut un semn cu capul ca să vă cer încuviințarea?»

«Dumneata crezi că e de ajuns?»

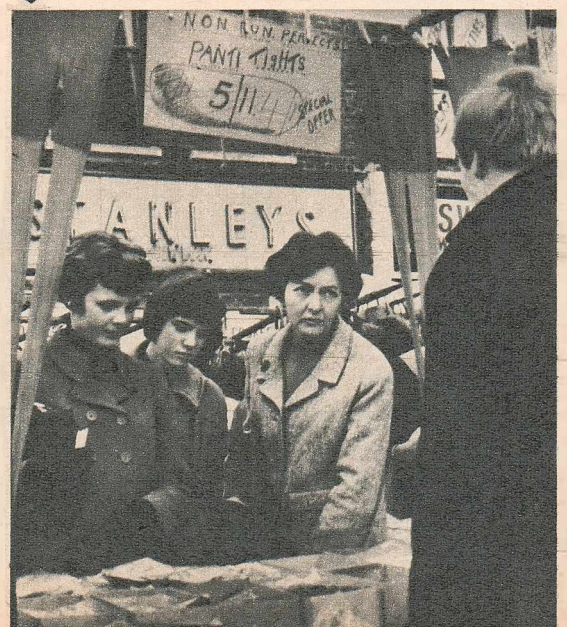
«Mi s-a părut că acceptații.»

Fața, care de fapt era și ea o «model-girl», cu statut și pretenții bine stabilite, a găsit că cel mai potrivit răspuns este să-mi trîntească ușa în nas. Conflictul se încheiase

(Continuare în pag. 24)

Magazinele de pe Carnaby Street au clientela lor specifică, cu totul deosebită de cea a Regent Street-ului. Vestimentația nu ține seama de canoanele modei la zi.

Luminile străzii Carnaby.

Aici se vînd de toate: haine vechi și noi, lenjerie, bibelouri, ultimele tipuri de transistoare și, poate, chiar și droguri...

Un gramofon
de pe vremea bunicii,
din pîlnia căruia
răsună șlagăre de muzică pop,
o umbrelă
în culorile naționale
ale Marii Britanii
și prețuri reduse
la toate mărfurile decorate
cu steagul național...

Piccadilly Circus,
piața supranumită
«anima Londrei»,
la ceasul
cînd elementul cel mai frapant
îl constituie
reclamele ei multicolore.

Londra netradițională

(Urmare din pag. 23)

cu remiză. A doua zi lucrurile aveau să se lămurească cu bine, ajungîndu-se la un compromis avantajos atît pentru ea cît și pentru fotoreporter.

Chiar dacă asfaltul străzilor londoneze este cenușiu — ca asfaltul tuturor străzilor din lume — e suficient să ridici capul și să privești în jur ca să te simți invadat de culoare. Iar Carnaby Street, una dintre cele mai vechi străzi ale orașului, este totodată una dintre cele mai tinere și mai pitorești colorate. Și, într-un fel, o stradă tipică pentru Anglia contemporană, țara tradiției și a «big-beat»-ului, a deconței și a celor mai puțin conviincioase localuri de noapte.

Îmi aduc aminte de sfatul pe care l-am primit înaintea primei mele călătorii în Anglia: «Nu te opri la Londra, e un oraș îmbîcsit și cenușiu». Cu toată stima pentru opiniile celor mai vîrstnici, mi-aș permite să exprim o părere diametral opusă. Și pe cei care merg pentru prima oară în Anglia, i-aș sfătui — dacă vor să vadă un oraș într-adevăr colorat și divers — să se oprească la Londra.

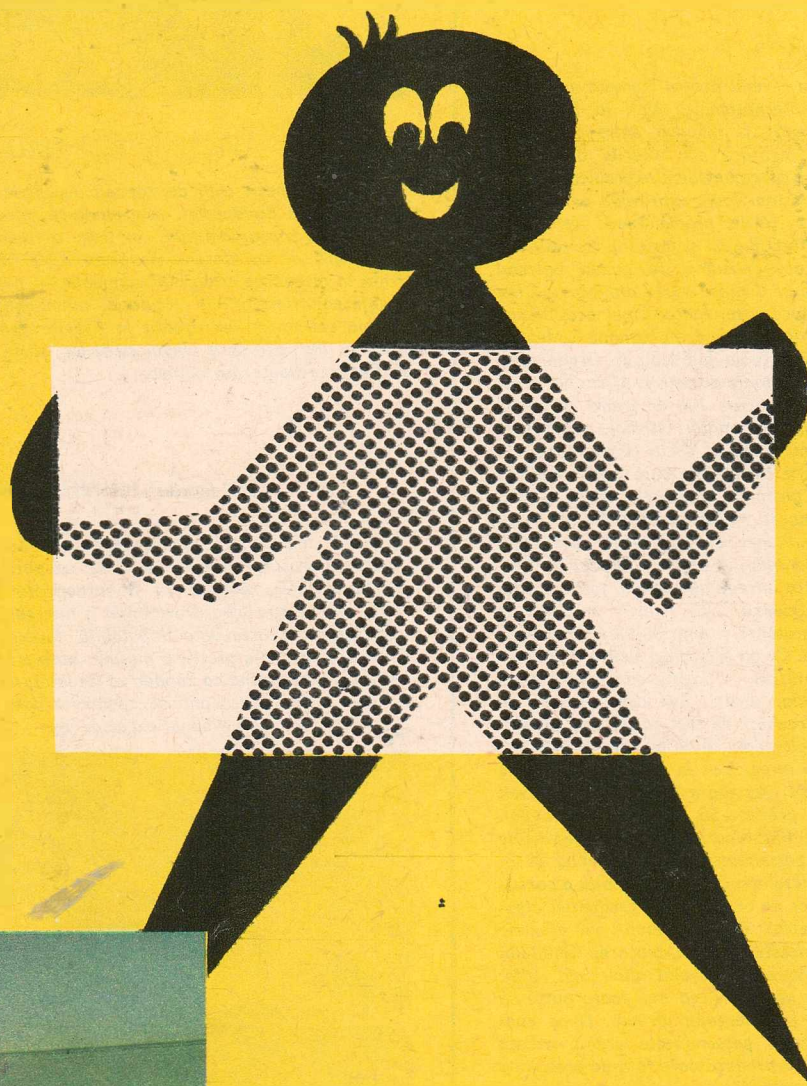

GEAMURI SECURIZATE — rezistente la șocuri termice și mecanice — cu multiple utilizări în industria constructoare de mașini pentru parbrize auto, geamuri protecție. În industria construcțiilor pentru glasvanduri, uși, ghișee, panouri despărțitoare, plăci placare pereți.

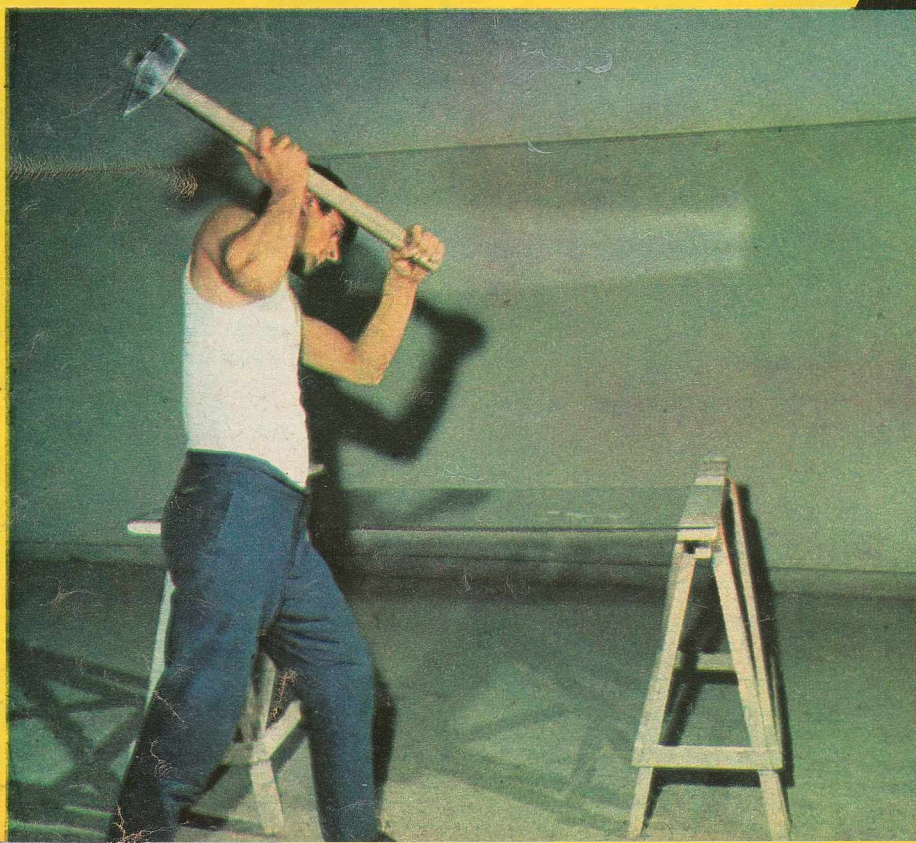
Geamurile securizate se pot oferi din geam tras, geam șlefuit (cristal) și geam laminat.

La indicația beneficiarilor, geamurile securizate se pot livra emailate într-o gamă variată de culori și de dimensiuni până la 1800/2500.

ÎNTRERPRINDEREA DE GEAMURI — BUZĂU

**Produsele
Întreprinderii de geamuri-Buzău
satisfac cele mai înalte
și variate exigențe
ale cumpărătorilor,
oferindu-le o gamă largă
de articole din geamuri.**

OGLINZI DIN GEAM TRAS ȘI CRISTAL —
garantate calitativ
avînd o durată de utilizare
înelungată,
păstrîndu-și proprietățile optice
datorită unei protecții
suplimentare
prin cuprare chimică
și lac plastic.
Oglinzile se produc
la dimensiunile
și formatele solicitate
de beneficiari.

Silviu BRUCAN

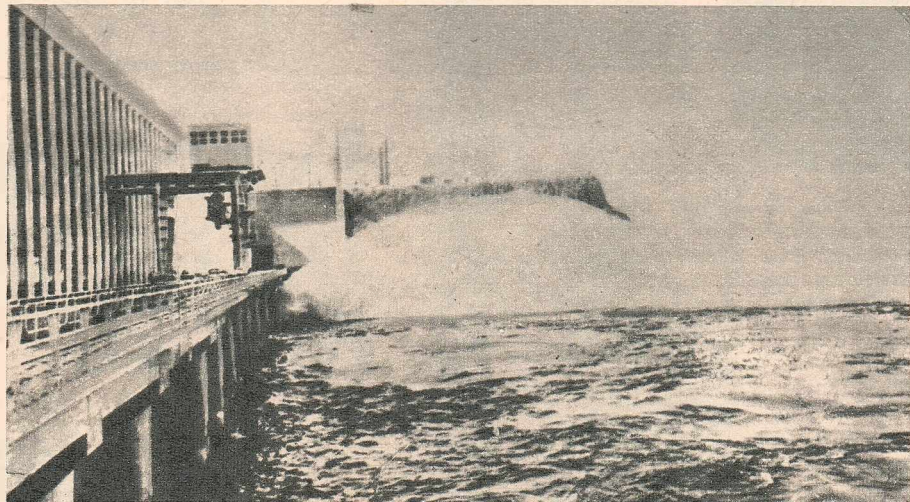
Războiul petrolului

Correspondență telefonică de la Paris

Petrolul a revenit pentru moment în centrul afacerilor internaționale. Aici, la Paris, un conflict ascuțit a izbucnit între Franța și Algeria în legătură cu livrările de petrol. Curînd însă a devenit evident că problema are un context mult mai larg, exprimînd un conflict global între țările producătoare de petrol organizate în O.P.E.C. și țările industriale din Occident care consumă nu numai petrolul importat, ci și o mare parte din acumulările țărilor producătoare. Mecanismul acestui sistem economic Nord-Sud e pregnant evidențiat de un recent studiu publicat de Organizația țărilor prelucrătoare de petrol. Aflăm din acest studiu că din fiecare 100 de franci de petrol vinduți unor consumatori străini, țările producătoare nu primesc decît 10,60 franci, în timp ce țările industriale care prelucurează și distribuie petrolul încasează 89,40 franci pentru transport, rafinare și distribuie, inclusiv beneficiul net al societăților petroliere (6,30 fr.). În ceea ce privește impozitele percepute asupra întregii operațiuni, țările producătoare încasează 7,90 franci, în timp ce țările importatoare și distribuitoare încasează 47,50 franci. Cu un asemenea sistem de relații, nu este de mirare că bogații devin mai bogați și săracii mai săraci. Așa cum observa un economist francez, de fapt țările slab dezvoltate sînt acelea care ajută pe cele industriale.

Algeria a înregistrat în numai cîțiva ani o spectaculoasă creștere a producției de petrol, atîngînd în prezent 50 milioane tone anual. Din acestea, 40 milioane sînt comercializate de companiile petroliere franceze. În mod paradoxal, conflictul din Orientul Apropiat a constituit un factor de accelerare a producției algeriene de petrol, datorită unuia din efectele majore ale acestui conflict, blocarea Canalului de Suez. Petrolul provenit din Irak, Iran, Kuweit este nevoit în cea mai mare parte să facă ocolul continentului african. După cum s-a exprimat o personalitate arabă, esența poziției țărilor producătoare față de presiunile companiilor petroliere de a ridica producția se rezumă în întrebarea următoare: de ce am face să crească producția cu 20%, cînd putem obține același rezultat cu o creștere a prețului cu 5 sau 6%? În cealaltă tabără marile companii petroliere acționează pentru făurirea unui bloc comun. Standard Oil și celelalte companii americane care controlează peste 50% din petrolul de pe piața capitalistă urmăresc o alianță cu «cei trei mari» europeni: Royal Dutch Shell, British Petroleum și Compagnie Française du Pétrole, care să impună țărilor producătoare menținerea sistemului actual de condiții și prețuri. Și pentru că politica externă a puterilor occidentale «miroase a petrol», la Washington a avut loc o reuniune a delegațiilor guvernamentale americane, engleze, olandeze și franceze. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o aliniere de o parte și de alta, care va duce la o încercare a raportului de forțe pe plan internațional. Oricum s-ar termina această bătălie, este clar că războiul petrolului va continua și ceea ce se poate spune de pe acum este că țările producătoare vor pierde multe bătălii, în afară de ultima.

INAUGURAREA COMPLEXULUI HIDROENERGETIC DE LA ASSUAN

La 15 ianuarie a fost inaugurat în prezența președintelui R.A.U. Anwar Sadat, a unei delegații sovietice conduse de Nikolai Podgornii, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., și a unor delegații oficiale din Sudan, Libia și alte țări, Complexul hidroenergetic de la Assuan, realizat în colaborare cu Uniunea Sovietică. Curentul produs de cele 12 turbine ale centralei electrice acoperă în prezent jumătate din necesitățile de energie electrică ale R.A.U. Iar construcția barajului și terminarea digului de la Assuan vor duce la creșterea cu o treime a suprafețelor cultivate și irigate constant.

VICTIME PE PATRU ROTI ▶

13 milioane metri cubi de zăpadă au căzut în ultimele zile deasupra Budapestei, așternîndu-se într-un strat de aproape un metru înălțime. În timp ce municipalitatea desfășoară — cu efective de peste 3 500 de persoane, avînd la dispoziție circa 800 camioane — bătălia pentru degajarea arterelor de circulație, automobilele, ca totdeauna extrem de vulnerabile la rigorile iernii, așteaptă cumînți, înșiruite de-a lungul străzilor, să le vină rîndul să fie dezgropate din nămeți.

MICROBIȘTII NU SE DEZMINT

În zilele cînd un strat neobișnuit de zăpadă s-a așternut deasupra orașului Milano, părea că, cel puțin, activitatea pe stadioanele sportive va fi suspendată «temporar». Dar iată că pasiunea proverbială a microbiștilor s-a dovedit și de această dată imbatibilă. Încercînd parcă să împiedice, printr-o presiune morală, amînarea unui derby programat la San Siro, mii de spectatori, înarmați cu umbrele, au pătruns pe stadion, așteptînd ca zăpada să fie înlăturată și meciul să înceapă. Cum însă stratul de omăt depășea grosimea de 20 de centimetri, derby-ul a fost totuși amînat «pentru o dată care se va anunța la timp». Oricum, gestul colectiv al microbiștilor merită consemnat, mai mult decît ca un banal exces de zel.

EFFECTUL PROTESTULUI POPULAR

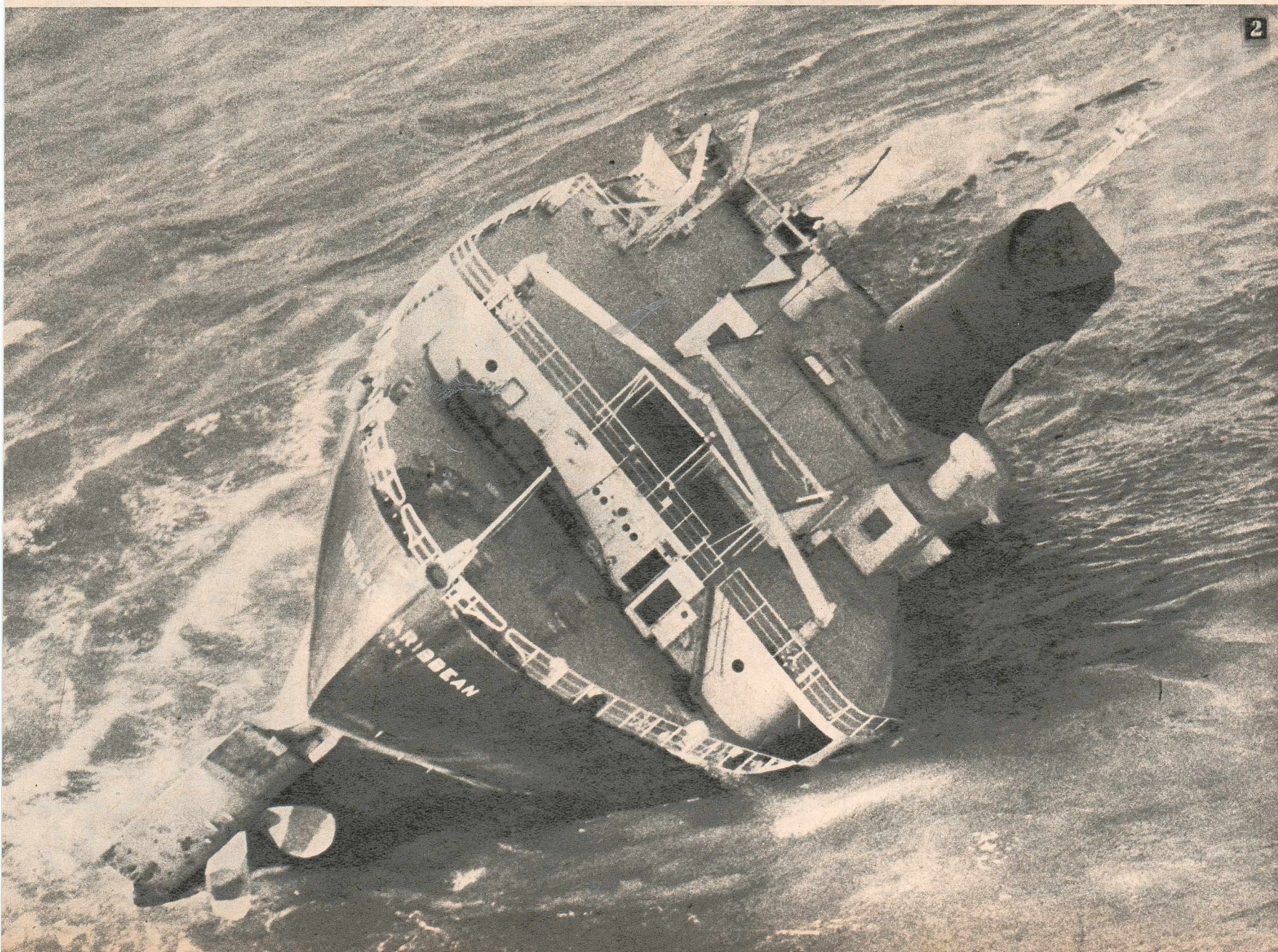
Sub presiunea opiniei publice din Okinawa, ca și din întreaga Japonie. Comandamentul militar american a hotărât evacuarea containerelor cu gaze toxice de la baza militară Chicana din Okinawa. Convoaiele (în fotografie) au fost îndreptate spre localitatea Tengan, de unde, îmbarcate pe o navă militară, urmează a fi transportate în insula Johnson din Pacific

NAUFRAGII ..., „PE JUMĂTATE“

(1) Un puternic incendiu a izbucnit la bordul vasului vest-german «Rheinstein». Datorită intervenției rapide a pompierilor portuari din Bremen, focul a putut fi localizat. Dar nava s-a scufundat... «pe jumătate», la numai câțiva metri de chei. Ceea ce poate fi considerat totuși un... noroc; în largul oceanului naufragiul ar fi fost total.

(2) La cinci mile de Folkestone (Canalul Mincii), petrolierul «Texaco Caribbean» (13 604 tone) s-a ciocnit cu cargobotul peruvian «Paracas» (10 000 tone). Explozia violentă, izbucnită la bord, ca și ciocnirea însăși n-au avut totuși un deznodământ tragic. Bancurile de nisip din preajma coastei engleze au oferit, după cum vedeți, un culcuș aproape «confortabil» vasului naufragiat «pe jumătate».

Delia ȘTEFAN

INDIA:

Înfruntare electorală dură

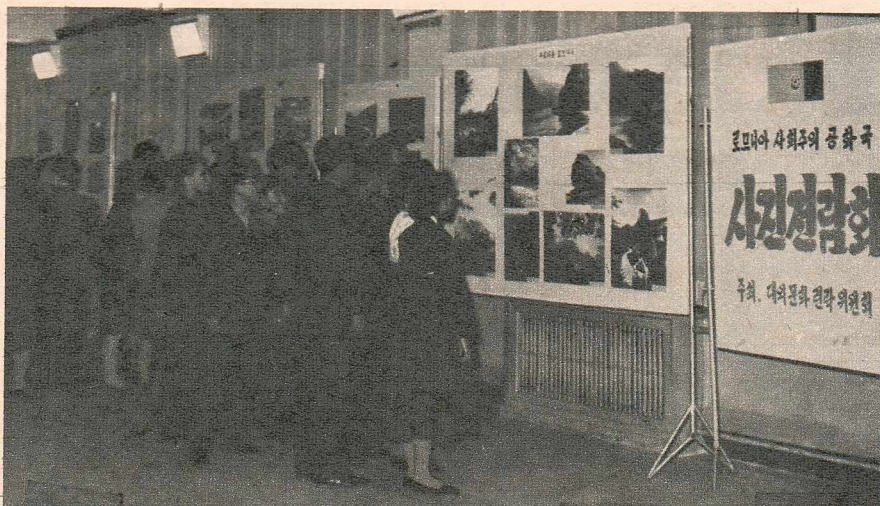
Conflictul permanent dintre cele două aripi ale partidului Congresului Național Indian — fracțiunea conservatoare, scizionistă, și aripa de stînga, adeptă a reformelor sociale și economice — s-a transformat într-o dispută electorală dură, poate cea mai dură din istoria Indiei independente, rezultatul proximei alegeri legislative urmînd să determine pentru viitorii ani echilibrul de forțe în arena politică indiană, drumul dezvoltării viitoare a statului. Cerînd devansarea cu un an a alegerilor pentru Camera Inferioară a Parlamentului, primul ministru Indira Gandhi și-a exprimat speranța ca forțele care se pronunță pentru progres economic și social să obțină cu acest prilej o majoritate absolută în Parlament — majoritate pe care partidul de guvernămînt nu o mai deținea de la data sciuzunii de aripa dreaptă a C.N.I. Forțele conservatoare, exponente ale intereselor marii finanțe și ale marilor latifundiași, s-au folosit în acest răstimp de toată gama posibilităților ce le erau oferite de poziția majoritară în Parlament pentru a bloca, fie direct, fie prin diverse mijloace juridice și administrative, punerea în aplicare a reformelor preconizate de guvernul Indirei Gandhi — naționalizarea băncilor, crearea Comitetului guvernamental pentru aplicarea reformei agrare, decretul privind abolirea privilegiilor maharadjahilor.

Alături de sancționarea de către corpul electoral a programului guvernamental, organizarea alegerilor anticipate mai urmărește, potrivit unui mare număr de observatori, bararea formării alianțelor de dreapta care au dus la instalarea unor coaliții ostile guvernului în statele Uttar Pradesh și Bihar. Evenimentele din aceste două state, precum și recenta invalidare de către Curtea Supremă a proiectului de lege privind abolirea privilegiilor maharadjahilor sînt apreciate ca fiind elementele care au determinat direct devansarea alegerilor.

Manifestul electoral adoptat de Partidul Congresului Național Indian de guvernămînt evidențiază hotărîrea de a depune eforturi sporite pentru crearea unei economii de sine stătătoare, cu accent pe dezvoltarea sectorului de stat, relevă necesitatea încheierii reformei agrare și a combaterii șomajului.

Luate prin surprindere de anticiparea alegerilor, formațiunile politice din opoziție fac eforturi pentru gruparea forțelor. Principalul adversar al partidului de guvernămînt, aripa conservatoare a C.N.I., a constituit împreună cu alte două partide — Jana Sangh, național hindus de extremă dreaptă, și partidul socialist de dreapta Samyukta — un front comun, fără a fi reușit să adopte și o platformă comună. Se fac în continuare încercări de constituire a unei de mult visate «mari alianțe» a dreptei. Chiar și în eventualitatea unui eșec, frontul dreptei ar putea pune în dificultate partidul de guvernămînt în unele circumscripții, folosind atît argumente de ordin religios, cît și social-economic — ca situația inflaționistă din țară și nivelul ridicat al somaiului.

Liderii partidului de guvernămînt prezintă candidați pentru toate cele 523 locuri ale Camerei Inferioare. Jagjivan Ram, președintele C.N.I., a declarat că partidul său este de acord să colaboreze cu alte partide, pe plan regional. Majoritatea observatorilor apreciază că succesul în alegeri care ar permite C.N.I. să obțină majoritatea parlamentară scontată va fi determinat de măsura în care acesta va reuși să reactualizeze coaliția cu toate forțele progresiste ale țării — cea mai sigură garanție a realizării unui program care ar putea valorifica premisele create, acum un sfert de secol, de eliberarea țării de sub jugul colonial.

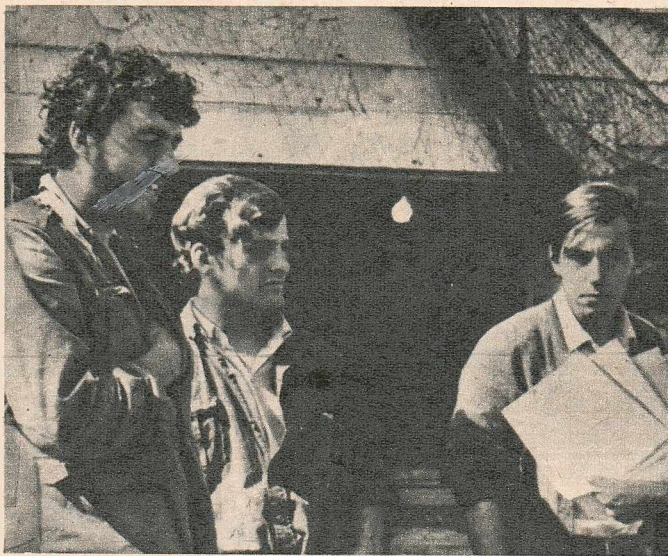
PHENIAN-
IMAGINI
DIN
ROMÂNIA

O expoziție de fotografii prezentînd frumusețile țării noastre, realizările construcțiilor socialismului din România, deschisă în capitala Coreene — Phenian — s-a bucurat precum se vede, de un deosebit interes din partea numeroșilor vizitatori.

EXPUNE
A. MIHAILOPOL

Cele două expoziții ale artistului fotograf Aurel Mihailopol, deschise la Tel Aviv (24 zile) și Ierusalim (16 zile), au înregistrat același mare succes pe care l-au avut în urmă cu doi ani lucrările prezentate la prima sa expoziție în Israel. Aproape 16 000 de vizitatori s-au perindat prin fața celor 214 fotografii artistice, în alb-negru și color. În presa israeliană au apărut aprecieri elogioase despre măiestria artistului fotograf român. Mihailopol a reușit întotdeauna — scrie cronicarul ziarului «Les informations» — să găsească pentru problemele spațiului o soluție echilibrată, armonioasă. «...Imaginea operelor lui Mihailopol este pur și simplu uluitoare». În drum spre țară, A. Mihailopol a fost solicitat să deschidă la Roma o expoziție, în 1972. Pînă atunci artistul fotograf pregătește un album intitulat Vive la Roumanie, precum și o expoziție originală cu 113 fotografii obținute... dintr-un singur negativ. În imagine, aspect de la expoziția din Tel Aviv.

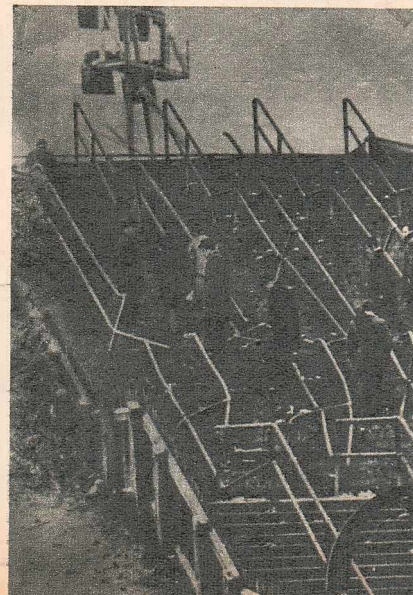

„CAZUL LAPORTE” —
ULTIMA FILĂ

«Dosarul Laporte» i se va adăuga probabil, curînd, ultima filă: sentința în procesul ce urmează să înceapă la 25 ianuarie. Pe banca acuzării se vor afla patru membri ai Frontului pentru eliberarea Quebecului: Bernard Lortie, frații Paul și Jacques Rose și Francis Simard. Ei au butut fi făcuți oficial «răspunzători din punct de vedere penal» de asasinat — deși mandate de arestare împotriva lor au fost emise încă în octombrie — numai după ce, arestați fiind (Lortie, la 6 noiembrie și ceilalți trei la 28 decembrie, într-o mică fermă la 30 km de Montreal), s-au recunoscut vinovați de răpirea, la 10 octombrie, și asasinarea, o săptămîină mai tîrziu, a fostului ministru canadian al muncii, Pierre Laporte. Fotografia îi înfățișează (de la stînga la dreapta) pe Paul și Jacques Rose și Francis Simard la arestarea lor la ferma din cîtunul Saint Luc.

LA LOCUL TRAGEDIEI

Stadionul Ibrox Park din Glasgow, martorul celui mai grav accident petrecut pe terenurile de sport ale Marii Britanii, este cercetat de specialiștii însărcinați cu efectuarea unei anchete complete asupra împrejurărilor și cauzelor catastrofei. Tragedia de la Glasgow readus brutal în atenția opiniei publice problema securității stadioanelor, prilejuind nouă recapitulare a tuturor antecedentelor so date cu grele pierderi de vieți omenești. Dacă la Glasgow ancheta va stabili că — așa cum s-a afirmat anterior — balustradele stadionului erau de curînd instalate și solide, inginerii vor trebui de acum înainte să țină seama de «factorul psihologic», să includă în calculele de rezistență indicele entuziasmului specific spectatorilor de fotbal.

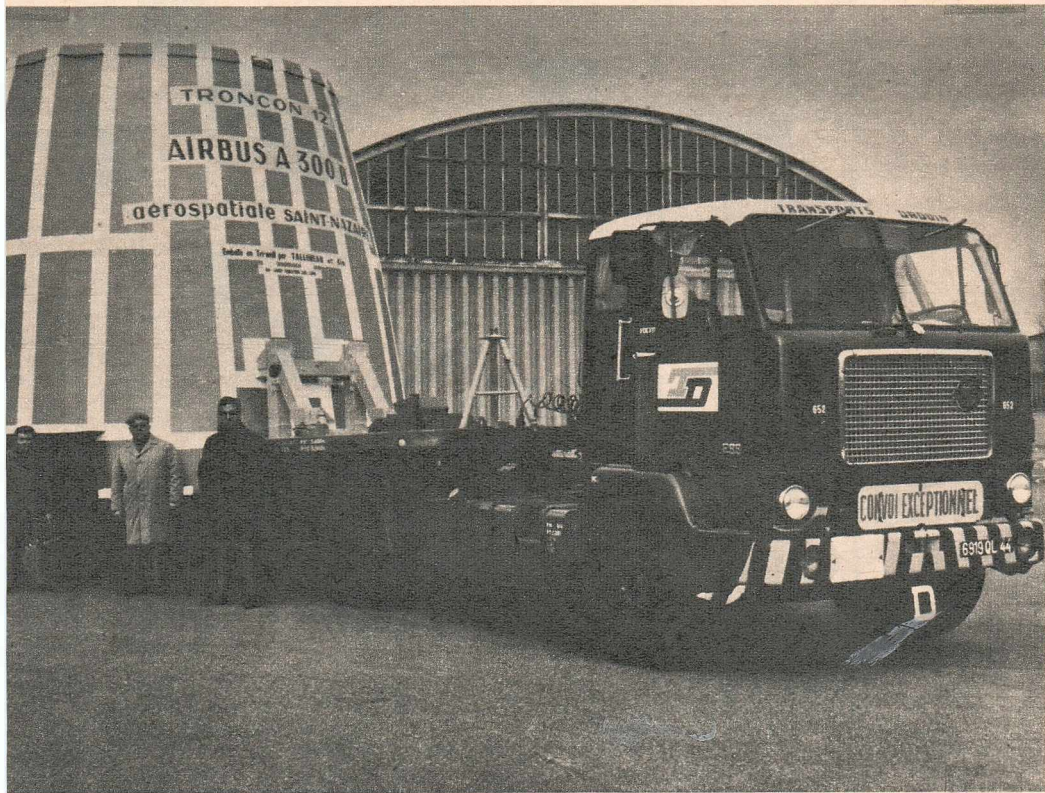

STUDENȚI AMERICANI LA HANOI

Tot mai numeroase sînt delegațiile de cetățeni americani ce se pronunță împotriva războiului din Vietnam și care vizitează Republica Democrată Vietnam pentru a lua contact cu realitățile din această țară, cu poporul său și cu personalități ale vieții politice. Între aceste delegații s-a numărat recent și cea cuprinzînd reprezentanți ai Asociației naționale a studenților din S.U.A., pe care fotografia îi înfățișează în timpul unei conferințe de presă la Hanoi.

CHIAR ȘI FĂRĂ ANGLIA

Hotărîrea autorităților britanice de a renunța să-și aducă contribuția la realizarea, alături de Franța și R.F. a Germaniei, a unui avion «european» de mare capacitate pare să nu fi afectat cîtuși de puțin transpunerea în fapt a programului «Airbus A 300 B». Cel puțin așa reiese din această imagine, înfățișînd transportul tronsonului 12 al prototipului Airbusului de la uzina din St. Nazaire la Toulouse, unde urmează să se facă asamblarea. De altfel, firma britanică «Hawker-Siddeley» și-a anunțat intenția de a conlucra, cu titlu particular, cu societatea franco-vest-germano-olandeză «Airbus industrie» la construirea acestui «curier» de mare capacitate pentru distanțe medii și scurte.

cronica de trei secunde

«CUM VĂ PLACE?»

...Și tot pentru că pierdem incet-incet simțul feeriei, această veste venită din Brest riscă să rămînă un anunț de «mică publicitate», fără ecou shakespearian, departe de zîne, pitici și Jacques Fatalistul, departe de Rosalinda și de acea fundamentală întrebare din «Cum vă place?»

Pentru amatorii de larg, ploaie și vînt, ocazie excepțională — trei insulițe de vînzare pe coasta bretonă: Bannec (4 ha), Balannec și Trielen (15 ha, fiecare). Bannec e clasat ca rezervă ornitologică. Lepuri ziși «de mare», necomestibili, forfotesc la Balannec (și ce nume mirifice!), Trielen e loc știut de odihnă pentru rațe sălbatice. «Lipsesc apa și electricitatea, singurătatea e deplină și asigurată, aerul e nepoluat, vederea la mare sublimă...»

Și pentru a da realiștilor ce-i al realiștilor — să precizăm că proprietarul, la ora actuală, e un preot care a încercat să înființeze aici un centru pentru adolescenții delincvenți dar proiectul a căzut și că apoi omul s-a gîndit să crească tot aici taurine...

Triste ca anecdotele, sîrace ca textele micii publicități sînt eșecurile noastre cînd ni se dă ploaie și vînt dar nu știm să construim cu ele castele pe nisip.

NOAPTEA

Trei giște chinezești, foarte valoroase, vreo 700 de franci bucata, au fost furate din grădina zoologică a orașului Cradock. Noaptea. Cîinii de pază n-au simțit nimic. Directorul — minios și dornic ca orice om minios de o schimbare radicală a situației — a hotărît: cîinii vor fi înlocuiți. Paza de noapte va fi asigurată de un crocodil. Prea bine. «Cîinii vor asigura paza, ziua — noaptea voi da drumul crocodilului din cușca sa și-l voi lăsa să se plimbe în voie. Atunci să văd ce vor face hoții...»

Prea bine.

Dar nici aici, în lumea grădinii zoologice, nu pot scăpa de obsedanta întrebare, cunoscută de toți, din leagăn... și va fi mai bine pentru crocodili?

Radu COSAȘU

agenda

JACQUELINE KENNEDY (38 de ani), soția armatorului-miliardar Onassis, și-a descoperit, se pare, o nouă vocație: aceea de stea cinematografică. În schimbul unui gaj de un milion de dolari, fosta primă doamnă de la Casa Albă ar urma să joace într-un film ce va fi turnat la New York. Partenerul ei este actorul american Rock Hudson, regizorul filmului fiind deținătorul premiului «Oscar», Mike Nichols, un vechi prieten al doamnei Kennedy-Onassis. Unele surse afirmă că viitoarea stea intenționează să depună sumele ce-i vor reveni, prin contract, în contul Crucii Roșii.

Seria neagră a răpirilor senzaționale a fost îmbogățită recent cu o nouă victimă: GEOFFREY JACKSON, ambasadorul Marii Britanii în Uruguay. În plină zi, la Montevideo, barînd calea limuzinei în care se afla diplomatul, răpitorii l-au silit, sub amenințarea armelor, să coboare și să-i urmeze. Șoferul și cei doi oameni care forman garda personală au fost făcuți inofensivi. Poliția uruguayană a declanșat o vastă operațiune pentru descoperirea rapitorilor și a locului unde este ținut ca ostatic ambasadorul.

Printre numeroasele personalități politice și culturale din Anglia care și-au manifestat solidaritatea cu milioanele de muncitori ce se ridică împotriva legii antisindicale pregătite de guvernul conservator (așa-zisul Industrial Relations Bill) s-a numărat și cunoscuta actriță progresistă britanică VANESSA REDGRAVE. Ea a participat recent la un miting de masă în care a fost vehement criticată încercarea evidentă de a se legitima interzicerea practică a grevelor în Marea Britanie.

După eșecul recente tentative de lovitură de stat, pusă la cale de ofițeri reacționari din cadrele armatei, situația în Bolivia a revenit la normal. Principalii complotiști au fost arestați. Într-o cuvîntare rostită de la balconul palatului prezidențial din La Paz, cu prilejul unei masive demonstrații de sprijin popular, președintele TORRES a declarat că s-au luat măsuri urgente pentru epurarea elementelor de extremă dreaptă din armată. De asemeni, va fi interzisă activitatea pe teritoriul Boliviei a tuturor organizațiilor autohtone sau străine care «nu respectă dreptul la autodeterminare a țării».

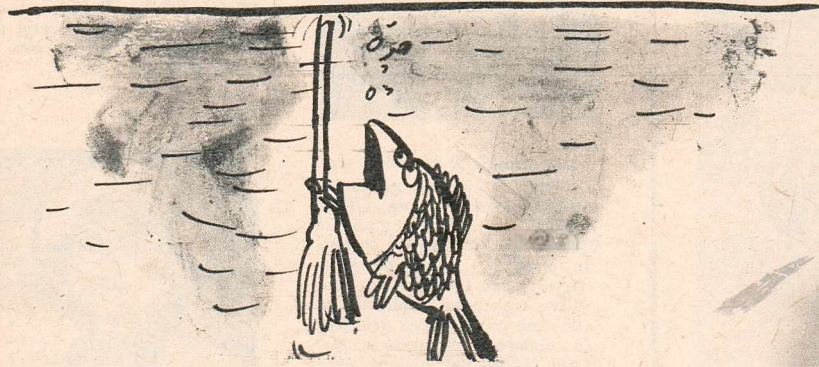
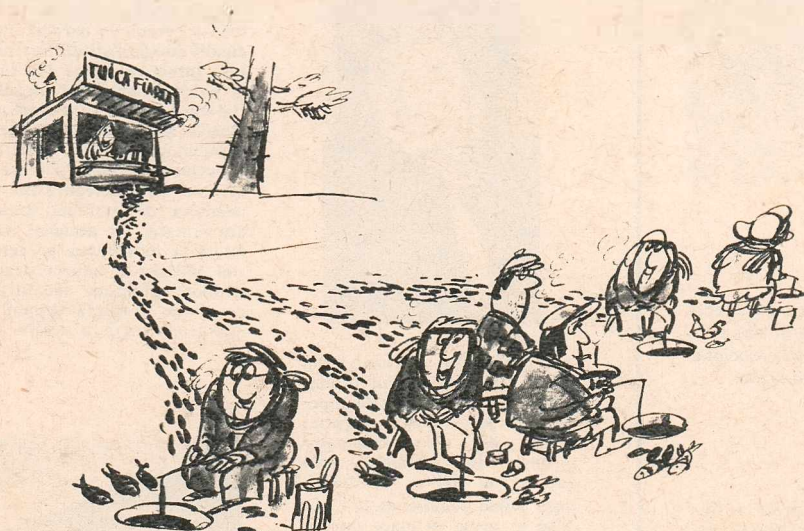
După moartea unui alt «monstru sacru» din lumea modei și cosmeticii feminine, Nina Ricci — un nou doliu în rîndul acesteia: GABRIELLE «COCO» CHANEL, proprietara renumitei case de mode și articole cosmetice cu același nume, s-a stins din viață la vârsta de 87 de ani, în apartamentul pe care-l ocupa de ani de zile la Hotel Ritz din Paris.

Senatorul american EDMUND MUSKIE, considerat unul dintre principalii pretendenți la candidatura democrată în alegerile prezidențiale din 1972, a întreprins un important turneu într-o serie de țări — între care Israel, R.A.U., Uniunea Sovietică — în legătură cu situația din Orientul Apropiat.

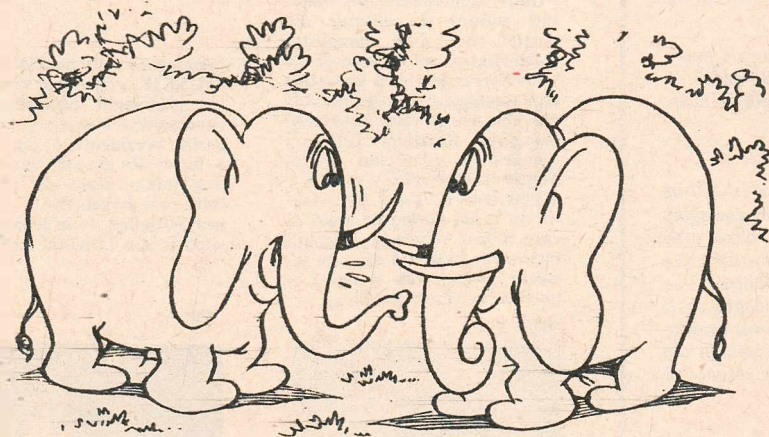

POMPILIU

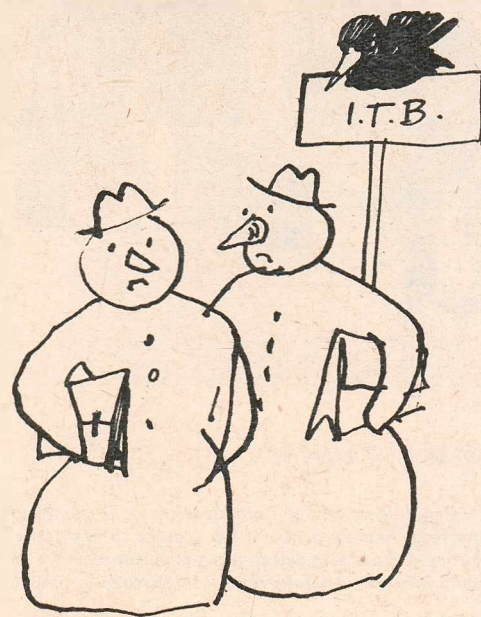

- LINIȘTE !!!

UMOR DE PESTE HOTARE

— Am vrut eu să-mi pun un dinte de aur, dar dentistul mi-a cerut 45 de milioane.

ÎN TOIUL IERNII

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
R	R		M	I	N	O	L	E	S	C	U
A	N	T	A	R	C	T	I	D	A		T
N	A	R	T		O	I	S	E			A
S		O		G	R	E	A				
P	O	I	E	N	A	R		P			
O	I	E	R		T	E	C	I		O	M
R		N	O	V	A				L	A	C
I	E	I	S	M							
U	N	T		E	M	L	A	N	E	S	C
R	D			D							
V	E	R	N	A	T	A					

ORIZONTAL: 1) Mare „poet român, autorul poeziei «Viscolul» (două cuv.). 2) Bir! — Alt poet român, autorul poeziilor «Strofe pentru zăpadă» și «De vorbă cu iarna». 3) Patria iernilor nesfârșite. 4) Preț obligatoriu fixat de autorități pentru mărfuri de primă necesitate — Riu francez, afluent al Senei — Scoase din zăpadă! 5) Calificativ pentru o iarnă geroasă — Reci și nu prea! 6) Locuitor al satului Poieni — Vîrf cu zăpezi eterne 7) Cu turma la munte — Păstăi — Vîrf în Carpați! 8) Între 8 și 10 — Patinoar natural. 9) Doctrină filozofică idealistă — Una pe săptămînă. 10) Aliment — Autorul poeziei «Cînd crivățul cu iarna...» 11) Rîde! — Suplimentar. 12) Petrecerea iernii — Clară.

VERTICAL: 1) În timpul iernilor grele își reduc activitatea. 2) Nelipsită la secția de votare — Asigură materie primă pentru îmbrăcămintea de iarnă (pl.) — Oraș în Indonezia. 3) Acoperit

cu zăpadă. 4) Zăpadă moldovenească — Zeul iubirii în mitologia greacă — Se înnoiește în toiul iernii. 5) Puțină apă în Algeria — Gene! — Atmosfera în iernile mai puțin geroase. 6) Navă în port, pe timpul iernii — Stațiune științifică sovietică în Antarctica. 7) Transporturi pe șosele — Animale. 8) A aluneca — În regiunile cu ierni grele și îndelungate sînt folosiți la transporturi. 9) Oraș în Suedia — Primele din Pitești — Gaz nobil neinflamabil. 10) Eșantion dintr-un eșantion! — Stau în frig! — Ușor. 11) Zece! — Golit. 12) Plantă textilă originară din India — A produs hazul copiilor din poezia lui George Coșbuc «Iarna pe uliță».

Alexandru GALIȘ

DICTIONAR: NART, OISE, ENDE, RÎR, HEDE.

Dezlegarea jocului «CÎND ÎNGHEATĂ APELE», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) MINCINOSI — RIU. 2) ASI — REN — SOARE. 3) NT — PISTA — SCAI. 4) TEPENI — POLEI. 5) ITA — AMIABIL — I. 6) N — TS — TARE — ION. 7) EDITII — AZI — IG. 8) LINISTIT — NU — H. 9) AROL — OM — VERNE. 10) ZAPOR — VARSAT. 11) MARIA — TURTUR.

cinema

● **Crimă și pedeapsă.** Dostoevski — mereu jinduit de cinești, mereu generos cu cei care se încumetă să se apropie de literalele sale sfinte și, bineînțeles, mereu retras în lumea lui, cu totul alta decât a cinematografului. Regia — Lev Kulidjanov. Interpreți — Iuri Taratorkin, Viktoria Fedorova, Innokenti Smokunovski, Evgheni Lebedev, Efim Kopeljan, Maia Bulgakova, Tatiana Bedova.

● **Bătălia pentru Alger.** Demnitatea filmului politic asigurată de un cineast care transformă realitatea zilei în document istoric: Gillo Pontecorvo. Filmul a fost distins la Bienala de la Veneția din 1966 cu câteva premii printre care: Leul de Aur San Marco. Premiul criticilor FIPRESCI. În distribuție — Jean Martin, Jacel Saadi, Brahim Haggiag, Tommaso Heri, Fawzia El Kader, Michèle Kerbash.

● **Cinci pentru infern.** O oarecare peliculă de spionaj semnată de Frank Kramer. Interpreți — John Garko, Margaret Lee, Klaus Kinski, Nick Jordan, Sal Borghe, Luciano Rossi.

● **Pe luciul gheții.** Pentru cine simțea dorul încurcăturilor sentimentale cu patine și în decorul revistelor pe gheață. Regia — Franz Antel. Interpreți — Marika Kilius, Hans-Jürgen Bäumler, Peter Kraus, Heinz Erhardt, Gunther Philipp, Mady Rahl etc.

● **Manole Marcus** a început turnarea filmelor «Puterea» și «Adevărul», după un scenariu de Titus Popovici. Din distribuție fac parte Mircea Albulescu, Octavian Cotescu, Ion Besoiu, Amza Pelea, Irina Gărdescu, Lazăr Vrabie, Zephy Alsec.

● **Claudia Cardinale** va fi protagonistă filmului lui Serge Korber — «Rose», adaptare a unui roman de Maurice Pons.

Margaret Lee

carte

● La Editura Univers poetul Vasile Nicolescu a antologat avizat, a tradus excelent și a prefăcut frumoase poeme din opera marelui liric francez și al literaturii universale contemporane: Henri Michaux în cartea **Spațiul dinlăuntru**.

● Tot la aceeași editură au apărut în două volume **Pagini** din vestitul **Jurnal** al fraților Goncourt (Edmond și Jules). Traducător: Aurel Tita. Prefăcător: Serban Cioculescu.

● **Vasile Zamfir: La marginea lumii.** E multă lumină de blind amurg în versurile acestui poet. Aflat la a treia carte de poezie, Vasile Zamfir confirmă virtuțile unui liric de autentică emotivitate, comunicată prin muzicalitatea unei expresii de atenuată, dar cu atât mai sugestivă, plasticitate (Editura Eminescu).

● Editura «Junimea»-Iasi publică **tălmăcirii** lui George Lesnea din Serghei Esenin în cartea **Scrisoarea mamei**. Postfață: Ionel Teodoreanu.

● Sub egida Institutului de geografie, la Editura Academiei, în colecția **Județele patriei**, au mai apărut: **Județul Cluj** de T. Morariu.

Al. Savu; **Județul Vrancea** de H. Grumăzescu, Ioana Ștefănescu; **Județul Ilfov** de P. Găstescu. I. Iordan.

● La Editura științifică semnalăm apariția cărții **Arthur Schopenhauer. Filozofie și etică** de Florica Neagoe.

● **Victor Duțescu: Lut rău.** Debut editorial. E de bun augur aspirația tinărului autor de a evada din «lutul rău» spre lumină, spre soare. Spunem aceasta, deoarece versurile sale reușite sînt acelea care atestă o stare de suflet mai senină, necărcate de o atitudine filozofantă (Editura Litera).

● Am primit la redacție suplimentul politic, social, cultural al ziarului «Flacăra roșie» din Arad, datat decembrie 1970: **Cariatide**. Ca și celelalte numere anterioare, și recentul exemplar se conturează ca o publicație de sine stătătoare. E mult entuziasm, dar și exigență, adunate în paginile ei. Cel ce gospodărește Cariatidele, poetul dăruit și publicistul de talent George Ciudan, se vădește a fi un bun animator. Articole de diverse preocupări semnate de Teodor Has, Gheorghe Gogu, Florian Ochiș, Lucian Emandi, Ștefan Aug. Doinaș, epică și poezie de Ligia Tomsa, Damian Ureche, Ion Murariu, Volbură Poiană-Năsturas, exegeze literare și de artă (George M. Ciobanu, Dan Alexandrescu) — fieste, enumerarea e departe de a fi completă — dau varietate și substanță acestui periodic interesant, ce-și înscrie tot mai apăsat numele în peisajul nostru revuistic.

disc

● În prestigioasa colecție «Antologie poetică» s-a ivit, în sfîrșit, și mult așteptatul «Ion Barbu — Versuri». Din păcate, spre deosebire de precedentele apariții («Bacovia», «Zaharia Stancu», «Philippide»), în care lecturile erau întreprinse chiar de către autori, cea de față ne lipsește de această bucurie. «Joc secund», «Bălcescu trăind», «Oul dogmatic», «Timbru», «Umanizare» și «Panteism» ne sînt citite de actorii G. Ionescu-Gion și Dinu Ianculescu. Dar trebuie să existe, pe undeva, prin fonoteca RTV, uluitorul recital barbian oferit cîndva de Emil Botta. Și-ar fi găsit, aici, un loc dintre cele mai nimerite (EXC-10 145).

● Acum vreo trei decenii (și ceva), pe cînd nu se pomenea de «steaua fără nume» și nici de «televariată»; Mia Braia și Petre Alexandru (sau alții) cîntau pe «post» de Margareta Pislaru și Dan Spătaru. Alte cîntece, alte ritmuri! Dar tot atât de interesante, și astăzi! Să-l ascultăm deci (recondiționat) pe Petre Alexandru (EDC-10 135).

● Țara de Sus a Moldovei își găsește în Alexandru Dumbrăvă un vrednic reprezentant al folclorului ei. «Cîte fete sucevene», «Mindro, dragă, de departe», «Izvoras cu șipot dulce», iată cîteva adaosuri la frumusețea muzicii populare moldovenesti (EPC — 10 121).

muzică

● Martor al unor vaste investigații și experimente în domeniul creației muzicale a lumii sale, melomanul contemporan nu s-a desensibilizat — spre cîntea lui — în fața marilor opere ale predecesorilor. Prezentarea, de pildă, a uneia sau alteia dintre lucrările vocal-simfonice fundamentale ale clasicismului continuă să aibă rezonanță de eveniment muzical. Orchestra simfonică (dirijor, **Mircea Cristescu**) și corul Filarmonicii (dirijor, **Vasile Pântea**) prezintă orațiunile «Messias» de Haendel la 29 și 30 ianuarie, Ateneu.

● **Pietro Spada**, emerit pianist italian, e oaspete al Orchestrei simfonice a RTV care, sub bagheta dirijorului Emanuel Elenescu,

il va acompania în execuția pretențiosului Concert pentru pian și orchestră de Ceaikovski. Mai ascultăm «Continuo» de Corneliu Dan Georgescu (o primă audiție) și Simfonia fantastică de Hector Berlioz (28 ianuarie, Studioul RTV).

● Muzică de cameră. Un concert al Cvartetului «Philharmonia» alcătuit din **George Nicolau** — vioara I, **Theodor Tincu** — vioara a II-a, **Gh. Jalobeanu** — violă, **Marius Suciu** — cello. Lucrări de Schumann, Schubert și o primă audiție (Cvartet nr. 5) de Zeno Vancea (25 ianuarie, Sala mică a Palatului).

● Azi la Ateneu: Orchestra simfonică a Filarmonicii dirijată de **Djura Iakšic** din R.S.F. Iugoslavia: Concerto grosso nr. 6 (opus 5) de Haendel; Concertul pentru vioară și orchestră de Glazunov; Simfonia nr. 35 «Haffner» de Mozart; «Les Francs-Juges» — una dintre cele șapte ouverturi ale lui Hector Berlioz. Solistul concertului — violonista **Silvia Marcovici**.

Silvia Marcovici

plastică

● **Artă plastică sovietică.** Sălile Dalles găzduiesc o selecție a lucrărilor de pictură, sculptură și grafică prezentate la Moscova în cadrul Expoziției unionale consacrate Centenarului nașterii lui V.I. Lenin. Sînt opere create în ultimii 3 ani de artiștii din republicile unionale și care oglindesc momente semnificative din viața și activitatea lui Lenin, evocări ale Revoluției din Octombrie și războiului civil sau ale reconstrucției țării.

● **Expoziția de sculptură în sticlă** (Italia). Peste 70 de lucrări, semnate de nume prestigioase de la Picasso, Max Ernst, Arp, Chagall, la Arman, Mark Tobey, Fontana, Jenkins sau românii Eugen Ispir și Sever Frențiu, ale căror desene «focul le-a transformat în sticlă». Sculpturile sînt realizate de venețianul Egidio Costantini (Ateneu român).

● **Cornelia Victoria Dedu** n-a tentat aventuri formale și prezenta spirituală a unor maestri (Luchian, dar mai ales Pallady) se presimțea în lucrări mai vechi (mai ales în cele expuse la Kalinderu în ianuarie 1970). Desprinsă din orbita maestrilor, ne apare acum mai independentă și mai personală, cultivînd realul în ipostazele sale pitorești («Ochii bătrîni», «Cioară» etc.). Culorile bogate și contrastante contribuie la crearea unui climat simbolic și expresiv în multe dintre lucrări, dar, din păcate, unele rămîn doar la stadiul de eboș («Cules», «Vară» etc.) (Holul Teatrului Mic).

● Experimentînd fascinațiile peței de culoare, a ipostazelor ei neliniștite și explozive, **Geta David** se înscrie în rîndurile informalilor. Tablourile cuceresc prin libertatea cîntată a aspectului morfologic, prin aleatoriile aluzii la un posibil real («Pasărea», «Acativ II» etc.) și prin inocența socului cromatic și al formelor care profilează și se organizează în peisaje abstracte (Kalinderu).

● **Imaginile Angelei Cosoreanu** sînt caligrame ale unor confluente

formale. Semnele se ordonează magic, după legile unor geometrii subiective și reci, care au înghețat reacțiile afective (Kalinderu).

● O sintaxă vizuală care își are punctele de plecare în invenție și variație; o căutare lucidă a expresiilor corelative ale punctului în interiorul unui plan sau a tensiunilor și dinamismului unui spațiu etc... Tablourile lui **Tudor Nicolau** sînt reactualizări ale unor vechi experiențe devenite clasice prin Kandinsky (Kalinderu).

teatru

● **Galy Gay** (ultima versiune românească a titlului piesei lui Brecht, «Un om = un om») a văzut lumina scenei în interpretarea inimosului teatru orădean. Autorii spectacolului, doi tineri absolvenți — regizorul Alex. Colpacci și scenograful Dan Erceanu. Spectacolul poartă amprenta acestei tinerești eferescențe de gândire și de inventivitate scenică, echilibrată de interpretarea unei trupe de un profesionalism încercat, în care notăm prezența actorilor Nicolae Toma, Doina Joja, Ion Miinea, Grig Drîstaru, Ben Dumitrescu, Octavian Uleu etc.

● **Casa Bernardei Alba** de Federico Garcia Lorca și **Asta-i ciudat** de Miron Radu Paraschivescu: titluri ispititoare înscrise pe invitația pe care Teatrul de stat din Turda o adresează spectatorilor bucureșteni pentru zilele de 26 și 27 ianuarie, gazdă fiindu-i Teatrul Mic. Două argumente convingătoare: spectacolele sînt montate de **Vlad Mugur** și respectiv **Val. Mugur**, în reprezentații fiind invitate cunoscutele actrițe de la Naționalul clujean: **Maria Cupcea** și **Carmen Galin**.

● **La mulți ani** Teatrului din Timișoara, cu prilejul dublei sale aniversări: împlinirea a 100 de ani de la prima reprezentație în limba română prezentată de o trupă timișoreană de amatori și a unui sfert de veac de la înființarea Teatrului Poporului — primul teatru permanent de stat din Banat, nuclele ale actualei trupe ce poartă numele «Matei Millo».

● Așteptăm cu mult interes noua premieră a Teatrului «Țândărică», **Lingică piculică** de I. Malik — cunoscutul păpușar praghez — asupra căreia lucrează în prezent un trio devenit celebru pînă departe de granițele țării: regizoarea **Margareta Niculescu**, scenografa și creatoarea de păpuși **Mioara Buescu**, actorul **R. Zolla**.

● După avalanșa de premiere bucureștene înghesuite toate în cursul a doar zece zile, o perioadă de acalmie, în care aflșul bucureștean nu anunță nici o nouă teatrală. Doar studenții anului IV de la Institutul de teatru (clasa prof. **Sanda Manu** și lector **V. Moldovan**), cei pe care îi cunoaștem din excelențele «Caragiale, dar nu teatru» și «Divertisment 70», ne fagăduiesc un moment de artă, de astă dată însă nu neapărat deconectantă: drama lui **John Webster, Diavolul alb**. Îi vom reîntîlni cu plăcere pe **Margareta Kraus**, **Mircea Diaconu**, **Gelu Nițu**, **Carmen Sirujac**, **Mircea Crețu**, **Mugur Arvunescu** și alții.

Margareta Kraus

televiziune

MUZICĂ. Opera italiană — pe primul plan al programelor muzicale ale săptămîinii: pagini din istoria operii italiene («Boema» de Puccini) cu **Marina Crilovici**, **Ludovic Spiess**, **David Ohanesian** s.a. (duminică) și o închinare lui Verdi cu selecțiuni din «Traviata», «Aida» și «Othello», interpretate de **Virginia Zeani**, **Arta Florescu**, **Marina Crilovici** și **David Ohanesian** (miercuri). La «Seara melomanului», **Horst Gehann** prezintă o mică antologie a creațiilor pentru orgă (sîmbătă).

FILM. Săptămîna televinema-tografică debutează atractiv: comedia «O femeie distinsă» cu **Rosalind Russel** (duminică). Televinema-tografa prezintă un film cel din 1949, «Baricada mută» după o năvelă de **Jan Drda** (miercuri). «Impotriva întunericului verde» și-a intitulat **Eugen Mandric** evocarea cutremurător demascatoare a legionarismului (joi și vineri). «Westernul» și «comedia americană burlescă» — iată la ce s-a oprit pentru azi emisiunea «Istoria filmului» a lui **D.I. Suchianu** (joi). «Escapada» cu **Dany Carrel** și **Louis Jourdan** (vineri). Un nou serial de aventuri — «Aghiotant excelenței sale», producție a televiziunii sovietice (sîmbătă).

TEATRU. Teleteatrul omagiază memoria scriitorului **I.A. Basarabescu** la 100 de ani de la naștere, montînd trei schițe ecranizate, în interpretarea unei foarte bune echipe de actori în frunte cu **Silvia Dumitrescu-Timică**, **Victoria Mierlescu**, **Maria Voluntaru**, **Ninetta Gusti**, **Silviu Stănculescu**, **Dumitru Furdul** s.a. (marți).

ALTE ARTE. A. Buhoiu, ajutat decisiv de doi dintre cei mai avizați «imagiști» ai TV, **George Stinea** și **George Brătianu**, îl prezintă în «Prim plan» pe venerabilul și neobositul pictor **Schweitzer-Cumpăna** (marți).

ȘTIINȚĂ. Ce este operațiunea «Ergos»? Deocamdată nu vă putem dezvălui decât că tainicul cuvînt e în legătură cu ergonomia, o știință nou-nouă. În rest, ascultați-l pe **Andrei Bacalu** în emisiunea «Univers XX» (joi).

REPORTAJ. Ciclul «România '71» continuă cu județele **Bihor** (duminică), **Bistrița-Năsăud** (marți), **Botoșani** (miercuri), **Brasov** (vineri).

EMISIUNI-CONCURS. «Cîntare patriei» — **Satu Mare**, **Bacău**, **Vilcea** (duminică). «Steaua fără nume», poate că de data asta și fără răgușeală (luni).

DIVERTISMENT. După ce i-am văzut și ascultat pe toți laolaltă, apoi pe fiecare în parte, îi revedem și reascultăm din nou împreună pe: **Therese Steinmetz**, **Lize Marke**, **Doina Spătaru**, **Julie Saget**, **Bernadette**, **Franco Koren**, **Lilian Hariett**, **Tonicha** (nici azi nu ne explicăm cum de n-a figurat în palmares), **Galina Nenasova**, **Esin Afsar**, **Dorin Anastasiu**, **Marlyn Powell**, **Pașa Hristova**, **Peret**, **Francine Jerzy Polomski** în filmul «Serenadă pentru un cerb» (joi). Operată, cu soliști și mari ansambluri din **R.D.G.** (sîmbătă).

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la Concursul pronosport nr. 4 etapa din 24 ianuarie 1971

I. Fiorentina-Juventus	1 x
II. Foggia-Varese	1
III. Lazio-Inter	x 2
IV. Milan-Roma	1
V. Napoli-Catania	1
VI. Sampdoria-Lanerossi	1 x
VII. Torino-Bologna	1 x
VIII. Verona-Caligari	1 x 2
IX. Brescia-Catanzaro	1
X. Livorno-Bari	x
XI. Mantova-Ternana	1
XII. Novara-Cesena	1
XIII. Perugia-Atalanta	x

FLACĂRA-ALBUM

MARINA VLADY a terminat de curind
filmul Sapho in regia lui Jean Dewever.

FOTO UNIFRANCE

